

TKİP VII. Kongresi: Ortadoğu ve Filistin sorunu

Dinci-faşist iktidarın Filistin halkının çektiği karşısında söylem düzeyindeki çıkışları bir başka yönden de tam bir ikiyüzlülük ve riyakarlık örneğidir.

Türkiye’de ve Ortadoğu’da izlemekte olduğu Kürt politikası bunun bir ifadesidir.

Siyonist rejimin Gazze’ye saldırısının hemen öncesinde, dinci-faşist iktidarın

Rojava’nın sivil altyapısına saldırısı tüm şiddetiyle sürmekteydi.

Saldırının gerekçesi, mantığı ve yönü, özünde siyonist rejiminkinden farklı değildi. **S.14**

Sosyalist
Siyasal Gazete

Sayı: 2024 / 16
1 Ekim 2024

Kızıl Bayrak

kizilbayrak82.net

3

Saray rejimi İsrail’e petrol taşımayı sürdürüyor!

AKP şefleri söylemde “İsrail karşıtı” ve “Filistin halkının dostu” olan bu zevat, iş pratiğe gelince tam tersini yapmaktadır.

10

İTO koşulsuz kölelik düzeni istiyor

Saldırı dalgasını işçi sınıfının birleşik, kitlesel karşı koyuşu durdurabilir. İşçi sınıfı köleliğe ya boyun eğecek ya da direnmeyi seçecekler.

16

Siyonist savaş makinası soykırımı Lübnan’a taşıyor!

İsrail’e egemen olan dinci-faşist rejimin Gazze’deki soykırım savaşı devam ederken, emperyalist/Siyonist namlular Lübnan’a çevrildi.

Emperyalistler ve işbirlikçiler yenilecek!

Direnen halklar kazanacak!

Halkların direnme iradesini kırma histerisi - E. Bahri

S.21

Narin Güran cinayeti... - S. Soysal

S.26

Emperyalistler ve işbirlikçiler yenilecek!

Direnene halklar kazanacak!

Yaklaşık bir yıldır Gazze'yi yakıp yıkan, Filistin halkına yönelik soykırım saldırılarına aralıksız devam eden Siyonist İsrail, bölgesel savaş riskine kapı aralayan hamlelerine hız vermiş bulunuyor. Lübnan'a, Yemen'e ve Suriye'ye hava saldırıları düzenleyen Siyonistler, somutta "Direniş eksenini" hedef alan provakatif saldırılar, katliamlar ve suikastlarla tüm coğrafyayı ateşe verebilecek adımlar atıyor. Tüm bunları yaparken hiçbir kural ve sınır tanımaması ise ortaya çıkan yıkımı her geçen gün boyutlandırıyor.

LÜBNAN CEPHESİ VE SAVAŞIN YAYILMA RİSKİ

7 Ekim 2023'te, Hamas tarafından gerçekleştirilen "Aksa Tufanı" hareketinin ardından soykırım savaşının düğmesine basan Siyonistler, süreç içerisinde savaşın cephesini alabildiğince genişletti. Gazze direnişine destek veren güçlere yönelik İran'da, Lübnan'da, Yemen'de ve Irak'ta sistematik saldırılar gerçekleştirdi. ABD ve Batılı emperyalistlerin açık desteği ile bu ülkelerde direniş güçlerine dönük suikastlar düzenledi, sivil halkı ve kentlerin altyapılarını hedef alan bir dizi hava saldırısı gerçekleştirdi.

Tüm bunlara paralel olarak Lübnan, bugün saldırıların yoğunlaştığı yeni bir cephe olarak ön plana çıkmış bulunuyor. Siyonistlerin hedefinde, sürecin başından beri Gazze'deki direnişle dayanışma içerisinde olan ve soykırım saldırılarına Güney Lübnan üzerinden karşılık veren Hizbullah yer alıyor. İlk adımda "direniş ekseninin" önemli aktörlerinden biri

olan Lübnan Hizbullahı'nın komuta kademelerini hedef alan terör saldırıları gerçekleştiren Siyonistler, süreci adım adım cephe savaşına doğru ilerlettiler. Beyrut'a attıkları tonlarca ABD bombası ile hem sivil halkı hem de Hizbullah lideri Nasrallah'ı katleden İsrail, geline yerde kara savaşını başlatmış bulunuyor. Bu ise emperyalist/Siyonist savaşın yayılması, işgalin ve soykırımın derinleşmesi riskini her geçen gün arttırıyor.

Dahası, Siyonist yayılmacılığın hedefinin alabildiğince geniş olduğu, emperyalistlerin bölge politikaları kapsamında İran ve Suriye'deki rejimleri yıkıma uğratmayı amaçladığı hesaba katıldığında, çatışmaların yeni cephelere doğru genişleme ihtimalinin her geçen gün arttığını söylemek yanlış olmayacaktır. Bir yandan Gazze'deki işgali derinleştiren Siyonistlerin öte yandan Beyrut'u, Şam'ı, Yemen'i vurmaya devam etmesi ve tüm bunlar yaşanırken ABD emperyalizminin Ortadoğu'ya takviye askeri güçler gönderdiğini duyurması, Ortadoğu'nun adım adım ateş çemberine sürüklendiğini göstermektedir. Elbette bu bağlamda, emperyalist/Siyonistlerin hedefinde yer alan güçlerin ve ülkelerin vereceği yanıtlar da belirleyici olacaktır.

Emperyalist/Siyonist işgal devam ettiği sürece direniş de sürecektir

Sadece Gazze ve Lübnan'daki tabloya bakıldığında dahi, Siyonistlerin direniş odaklarını önderliksiz bırakarak bu yolla ezmeyi, böylece tarihsel işgal hesaplarının önündeki engelleri kaldırmayı hedeflediği açıkça görülecektir. Hamas ve Hizbullah örneğinde olduğu gibi, dire-

niş güçlerine dönük son gerçekleştirdiği etkili saldırılar üzerinden kısa vadede sonuçlar elde etmesi de ihtimal dahilindedir.

Fakat, arkasına emperyalist güçleri alan Siyonistlerin başta Filistin halkı olmak üzere, bölge halklarının direnişini hepten tasfiye etmesi mümkün değildir. Ne denli barbarlaşırlarsa barbarlaşsınlar on yıllardır olduğu gibi direniş kendisini döne döne yeniden inşa edecektir. Çünkü, halkların emperyalistlere ve Siyonistlere karşı ortaya koyduğu direnişi sürekli kılan koşullar yerli yerinde durmaktadır. Dahası, emperyalist saldırganlık ve Siyonist işgal geline yerde çok daha derinleşmiş, koşullar çok daha ağırlaşmış durumdadır. Etkili darbeler olsa da ya da ön plandaki direnişçi güçler zaafa uğratılsa da bölge haklarının emperyalist/Siyonist saldırganlığa karşı yanıtı bir kez daha direniş olacaktır.

EMPERYALİSTLERE VE İŞBİRLİKÇİLERİNE KARŞI MÜCADELEYİ BÜYÜTELİM

Tüm dikkatler bugün Ortadoğu'ya yönelmiş olsa da emperyalist saldırganlık dünyayı bütünüyle ve kapsamlı bir yıkımın içerisine doğru sürüklüyor. Bu bağlamda öne çıkan bir diğer önemli cephe ise Ukrayna.

İki buçuk yıldır devam eden Ukrayna Savaşı boyunca Batılı emperyalistler kukla Zelenski rejimine başta silah olmak üzere sayısız olanak sağladı. Adeta savaşın uzaayıp gitmesi için elinden geleni yaptı, döne döne savaş ateşine benzin döktü

ve kendi çıkarları için savaş sahasına sürdüğü Ukrayna ordusunu tahkim edecek adımlar attı. Bu ise sadece savaşın yarattığı yıkımı boyutlandırmakla kalmadı, Kafkasya'yı "nükleer savaşın" eşğine getirdi. Özellikle son dönemde Ukrayna ordusuna verdiği silahların üzerindeki kısıtlamaları kaldırmaya başlaması, Rusya topraklarını vuracak yeni silahlarla donatması "nükleer savaş" riskini giderek daha yakıcı bir tehdit haline getirdi.

Verili bu tablo, içerisinde bulunduğumuz coğrafyanın kuzeyinde "nükleer" güneyinde ise "bölgesel savaş" riskinin her geçen gün arttığını ortaya koymaktadır. Ayrıca, batı emperyalizmi ile çok yönlü bağımlılık ilişkisi içerisinde olan Türk sermaye düzeni hem bir NATO gücü olarak hem de kendi sefil çıkarları için her iki kriz bölgesi ile doğrudan temas halindedir.

Bütünlüğü içerisinde bu tablo başta işçi sınıfı, emekçiler, ilerici ve devrimci güçler olmak üzere Türkiye'deki toplumsal mücadele güçlerinin omuzlarına önemli sorumluluklar yüklüyor. Bu sorumluluğun başında ise bir yandan emperyalist/Siyonist savaş ve saldırganlığa öte yandan bir NATO gücü olarak emperyalistlerin hizmetinde hareket eden Amerikancı sermaye düzenine karşı mücadeleyi büyütmek yer alıyor. Emperyalist saldırganlığın hedefinde olan mazlum halklarla dayanışmayı büyütmenin de emperyalistlerin ve Siyonistlerin suç ortağı olan işbirlikçi AKP-MHP iktidarından hesap sormanın da yolu bu vazgeçilemez ve ertelenemez sorumluluğu başarıyla yerine getirmekten geçiyor.

Saray rejimi İsrail'e petrol taşımayı sürdürüyor...

“Keskin” laflarla suç ortaklığı

Birleşmiş Milletler (BM) Genel Kurulu'na katılmak için ABD'ye giden AKP şefi Tayyip Erdoğan, Filistin konusundaki retoriğe orada da devam etti. Genel Kurul'da yaptığı konuşmada Filistin ve Gazze'deki soykırıma geniş yer ayıran Erdoğan, İsrail saldırılarında 41 binden fazla kişinin hayatını kaybettiğini hatırlattı ve “İsrail'in saldırıları sonucunda Gazze, dünyanın en büyük çocuk ve kadın mezarlığı haline gelmiştir” dedi.

BM Güvenlik Konseyi'ne seslenen AKP şefi şunları söyledi:

“Ey BM Güvenlik Konseyi, Gazze soykırımının önüne geçmek, bu zulme, bu barbarlığa ‘dur’ demek için daha neyi bekliyorsunuz? Siyasi ikbali için tüm bölgeyi savaşa sürükleyen katliam şebekesini durdurmak için daha neyi bekliyorsunuz...?”

Erdoğan'ın ırkçı-Siyonist rejimle işbirliği ve ona sunduğu hizmetler bilinmeseydi, konuşmaları büyük takdir toplardı. Zira BM platformlarında Gazze'deki soykırım savaşına ve bu savaşın Lübnan'a taşınmasına bu kadar sert eleştiri getiren pek az devlet başkanı var. Tabi Erdoğan BM Güvenlik Konseyi'ne çağrı yaparak soykırım savaşının arkasında duran ABD'ye laf söylemekten kaçıyor. Oysa o da biliyor ki, soykırımı BM Güvenlik Konseyi durduramaz. Bunu ancak ABD yapabilir. Buna rağmen o platformda en sert konuşanlardan biri, hatta ilki Erdoğan'dı.

Bu konuşma geçmiş yıllarda yapılsaydı, Arap medyasında, hatta sokakta büyük yankı uyandırır. Ama bugünlerde alelade haberden öte bir değer taşıyor. Zira Filistin davası üzerinden keskin laflar ederken, soykırımcı Siyonist rejimle ticaretin devam ettirildiğini, hatta arttığını, İsrail'le diplomatik ilişkilerin kesilmediğini artık herkes biliyor. Elbette birçok gerici Arap rejimi de İsrail'le ilişkileri kesmedi. Ancak o kokuşmuş rejimlerin şefleri soykırımcı Siyonistlere “keskin” laflarla saldırmıyor.

Geçen hafta İsrail'in Hayfa limanına demir atmış Türk gemilerinin fotoğrafı medyada yayınladı. Zira Azerbaycan'da kendi Saray rejimini kuran İlham Aliyev halen soykırımcı Siyonist rejimin petrolünün %40'ını sağlıyor. Bu petrol Bakü'den Ceyhan'a taşınıyor. Ankara'daki Saray rejimi ise petrolü Ceyhan'dan İsrail'e taşıyor. Yani Türk gemi ve tankerlerinin Hay-

Tayyip Erdoğan başta olmak üzere, AKP şefleri ya da Saray görevlileri Gazze'de devam eden soykırım savaşında pek çok açıklama yaptılar. Söylemde “İsrail karşıtı” ve “Filistin halkının dostu” olan bu zevat, iş pratiğe gelince tam tersini yapmaktadır.

fa limanında görülmeleri ne bir tesadüf ne bir istisnadır.

Oradan gelecek dolarlar için siyonist soykırımcılara ısrarla hizmet etmeyi sürdüren Erdoğan'ın başında bulunduğu Saray rejimi, güya İsrail'le ticareti yasaklamıştı. Oysa görüldü ki, üçüncü ülkeler üzerinden ticaret aynen, hatta artarak devam ediyor. Saraya yakın, “beşli çete” diye anılan kapitalist şirketlerden birinin işgalci İsrail ordusunun askeri üslerine ucuz elektrik sağlama sözleşmesini yenilediğini bir süre önce Siyonist medya ifşa etmişti.

CHP Ticaret Bakanlığı'ndan sorumlu Genel Başkan Yardımcısı Prof. Dr. Volkan Demir ise, İsrail İstatistik Enstitüsü'nün resmi dış ticaret istatistiklerine dayanarak, Türkiye'den İsrail'e haziran ayında yaklaşık 60, temmuz ayında ise yaklaşık 70 milyon dolarlık ihracat yapıldığını saptadı. Oysa Saray'ın Ticaret Bakanlığı'na göre 2 Mayıs'tan beri İsrail'le ticaret yap-

mak yasak.

Bakanlığın açıklamasının gerçekleri yansıtmadığına dikkat çeken Prof. Dr. Demir, “Türk firmaların ürünlerini 3. ülkeler üzerinden İsrail'e yeniden ihraç ettikleri anlaşılmıştır. Ancak bu veriler firmaların herhangi bir 3. ülkeye bile sevk yapmadan nakliye sırasında evrak değişimi ile İsrail'e ihracat yapmaya devam ettiklerini ispat etmektedir” dedi.

Tayyip Erdoğan başta olmak üzere, AKP şefleri ya da Saray görevlileri Gazze'de devam eden soykırım savaşında pek çok açıklama yaptılar. Söylemde “İsrail karşıtı” ve “Filistin halkının dostu” olan bu zevat, iş pratiğe gelince tam tersini yapmaktadır. Soykırıma maruz bırakılan bir halkın acıları üzerinden siyaset yapmak ve aynı anda o halkın celladına ait F-16 savaş uçaklarına yakıt taşımak nasıl bir zihniyetin ürünüdür?

Her yönüyle tiksinti verici olan bu alçaltıcı tutumu anlamak kolay değil. Zira bu tutumu riyakarlık, iki yüzlülük, sahtekarlık gibi sıfatlarla izah etmek yetersiz kalır. Ucubelik ve acımasızlığın doruk noktası olan bu tutum, sermaye sınıfı adına siyaset yapanların, ama özellikle siyasal İslamcı kanadın ne kadar ahlaksız, en küçük bir insani ilke ve değerden uzak, kendi sefil çıkarları için her şeyi yapmaya hazır olduğunu gözler önüne sermektedir. Bir ülkenin onlarca yıl böyle bir zihniyetin temsilcileri tarafından yönetilmesi, utançların en derinlerinden biri sayılmalıdır. Ülkenin içine itildiği bataklık ve rejimin her alanda zorbalık sopasını sallaması da bu dinci-gerici zihniyetin ve temsil ettiği kapitalist sınıfın eseridir.

“Demokrasinin vitrini” Meclis açıldı...

Masada emek düşmanı paketler var!

TBMM 28. Dönem 3. Yasama Yılı Filistin ve Lübnan halklarının üzerine bombaların yağdırıldığı, çocuk katillerinin korunduğu, emeklilerin açlığa mahkûm edildiği, işçi ve emekçilerin ağır çalışma ve yaşam koşullarına itildiği, çocukların pislik içindeki okullara aç gidip aç geldiği, demokratik hak ve özgürlüklerin tırpanlandığı, madencilerin hakları için yalın ayak Ankara’ya yürüdüğü günlerde açıldı.

Meclis açılışında konuşan iktidarın temsilcileri yine boş vaatler sıraladı. CHP’liler ayağa kalkarak gerici faşist rejimin şefi Erdoğan’ı karşıladı, ardından bu alçaltıcı davranışı “makama saygı” diye izah ettiler. Kürsüye çıkan faşist partinin şefi Bahçeli ağzını açar açmaz gazetecilere ve muhalif kanallara tehditler savurdu. Ardından gidip CHP şefi Özgür Özel ile tokalaşarak “üzülme” dedi. Özel ise sabah partisini ve gazetecileri tehdit eden, kendisine de “çürük” diyen Bahçeli ile tokalaşmakta bir sakınca görmedi. İşte emekçilere “demokrasinin kanıtı” olarak sunulan Meclis’in ilk günü böyle geçti.

Meclis’in ana gündeminde ise emekçilere yönelik kapsamlı saldırı hazırlıkları var. Bunlar arasında 2025 bütçesi, emeklilik yaşının 70’e çıkarılması, emeklilik sistemini özelleştirerek kıdem tazminatını yok edecek olan Tamamlayıcı Emeklilik Sistemi, “esnek çalışmayı” kalıcılaştıracak yasal değişiklikler, öğretmenlerin taleplerini içermeyen Öğretmenlik Meslek Kanunu, sokak hayvanlarını katledecek “katliam yasası” gibi çok sayıda emekçi düşmanı düzenleme yer alıyor.

Geçen dönem öğretmenlerin güçlü itirazlarına rağmen 22 maddesi geçen ÖMK’nın kalan maddelerinin bu dönem Meclis’te görüşülmesi bekleniyor. Kanunda öğretmenlerin taban maaş hakkı, iş güvencesi, özlük hakları yer almıyor. Özel okul patronlarının talepleri doğrultusunda hazırlanan ÖMK ile öğretmenler güvencesizliğe ve düşük ücretlere mahkûm edilmek isteniyor.

Meclis’in gündemindeki bir başka saldırı ise tam bir ikiye bölmeyle emeklilere “ikinci maaş” olarak yansıtılan Tamamlayıcı Emeklilik Sistemi’dir (TES). TES ile emeklilik sisteminin özelleştirilmesi, emeklilik süresinin 70 yaşa kadar çıkarılması, kıdem tazminatının gasp edilmesi

TBMM 28. Dönem 3. Yasama Yılı, Filistin ve Lübnan halklarının üzerine bombaların yağdırıldığı, çocuk katillerinin korunduğu, işçi ve emekçilerin ağır çalışma ve yaşam koşullarına itildiği, demokratik hak ve özgürlüklerin tırpanlandığı günlerde açıldı.

hedefleniyor.

Ekonomik krizin yükünün emekçilerin sırtına yüklenmesi hedefiyle hayata geçirilen Orta Vadeli Program kapsamında yeni vergi paketi de bir diğer gündem maddesidir. Mehmet Şimşek, borsa ve kripto para piyasasına vergi düşünmediklerini açıklamıştı. Böyle olunca 2. Vergi Paketi’nin avukatlar, muhasebeciler, doktorlar, mühendisler, mimarlar ve esnaf gibi serbest çalışan emekçilerin vergilendirilmesini kapsayacağı ön görülmekteydi. Ancak gelen tepkilerin etkisiyle açıklama yapmak durumunda kalan Şimşek, “Yeni vergi paketi olmayacak” dedi. İktidar bu konuda şimdilik geri adım atmış görünüyor.

Yine OVP kapsamında “esnek çalışma” dayatmasını yasalaştıracak olan düzenlemeler Meclis’in ana gündemlerinden biri olacak. “Esnek çalışma” için

yapılacak düzenlemelerin İş Kanunu’nu etkilemesi ve kanunda bazı değişikliklerin yapılması da öngörüldü.

Bu temelli saldırı hayata geçirildiği takdirde sermayenin yüzü gülerken emekçiler tümüyle güvencesizliğe, kural-sızlığa ve düşük ücretlere mahkûm edilecek.

OVP ile uyumlu şekilde hazırlanacak 2025 bütçesinin de ekim ayında Meclis’te görüşülmesi planlanıyor. Güya “enflasyonu düşürmek” amacıyla hayata geçirilen OVP’nin emekçilerin yaşam koşullarını nasıl ağırlaştırdığı ortadayken, bu programa uygun hazırlanacak bütçenin sermayenin çıkarlarını koruyacağı aşikardır.

“Aileyi korumak” adı altında kadın haklarına saldırılar ve iktidara karşı gelececek tepkileri “casuslukla” suçlayacak “etki ajanlığı” maddelerini içeren 9. Yargı

Paketi de Meclis’in temel gündemlerinden biridir.

Tüm bunlar işçi ve emekçileri doğrudan ilgilendiren ana gündemler olmasına rağmen iktidarın sözcüleri “anayasa” gibi tartışmalarla emekçileri esas sorunlarından uzaklaştırmaya çalışıyor. Oysa ki yüksek enflasyon altında yaşam savaşı veren işçi ve emekçileri çok yönlü saldırı dalgası altında zor bir dönem bekliyor. Bu saldırı tufanının püskürtülmesi için işçi ve emekçilerin kendi talepleri etrafında yan yana gelmeleri kritik bir önem taşıyor. Dört bir yanda işçiler gasp edilen haklarını ve onurunu korumak için mücadele veriyor. Var olan direnişleri güçlendirmek ve birleştirmek yeni saldırıları önleyebilmenin ilk somut adımı olacaktır.

Sermayeye af, emekliye laf...

Ekonomi ne zaman krize girse iktidar yeni bir saldırı programıyla emekçilerin karşısına çıkıyor. Bu programlardan en çok etkilenenlerin başında ise emekliler yer alıyor. Milyonlarca emekli açlık sınırının çok altında bir maaşla geçinmeye çalışıyor. İktidarın ekonomi politikaları ise emeklileri daha derin bir sefalete mahkum etti. AKP'nin emeklilik formülü basit; daha çok prim, daha geç emeklilik, daha az maaş... Sefalet koşulları ağırlaştıkça emeklilerin insanca bir yaşam sürme talepleri de artıyor.

Orta Vadeli Program'ın (OVP) açıklanmasından sonra pek çok manipülatif tartışma yapıldı. İktidar tarafından güzellmelerle sunulan esnek çalışma modelinin yanı sıra emekliliğe ilişkin düzenlemeler de çok konuşuluyor. Emekli aylıkları sosyal güvenlik kurumları tarafından ödeniyor. Sosyal güvenlik kurumlarının gelirleri prim ödemeleri ve kamu katkısından oluşuyor. Emeklilik sisteminin kendisi de çalışma koşullarından bağımsız değil. Türkiye'de işçi, memur ve esnaf olmak üzere toplamda 16 milyonu aşkın emekli var. Bunların dörtte biri hala çalışıyor.

OVP'de 2025'in ikinci çeyreğinde uygulanacak "önlemler" kapsamında emekliliğe ilişkin önemli düzenlemelerin de yer alacağı ifade ediliyor. Tartışılan modelde emekli maaşı olarak çalışmaya devam edenlerden de belli bir yaşa kadar Genel Sağlık Sigortası primi alınması öngörülüyor.

90'lı yıllarda neoliberal politikalar kapsamında sağlık ve emeklilik gibi haklar başta olmak üzere, sosyal güvenlik sistemlerinin kapsamlarının daraltılması öngörülüyordu. Bu, kazanılmış hakların budanması ve kamu hizmetlerinin alınıp-satılan mal haline getirilmesi anlamına geliyordu. Nitekim Dünya Bankası ve IMF politikalarına uyum sağlanması kapsamında saldırılar başlatıldı. 1999 yılında "sosyal güvenlik destek primumu" adı altında Bağ-Kur emeklilerinden, eğer bir yerde çalışır ya da iş yeri açarlarsa yüzde 10 sosyal güvenlik destek primumu kesinti yapılması kararı alındı. 2003 yılında bu kapsam Bağ-Kur dışında emekli olanları da kapsayacak şekilde genişletildi ve kesinti emekli olup da çalışanların hepsinden yapıldı. 2008 yılında ise bu kesinti oranı yüzde 12'ye, sonrasında ise bir puan art-

tırılarak her yıl alındı. 2015 yılında yüzde 15 olan kesinti yüzde 10'a düşürüldü, 29 Şubat 2016'da ise yasal değişiklik yapılarak kaldırıldı.

Şimdi krizin faturasını emekçilere ödetmek isteyen iktidar "kaynak yok", "emekliler yük" gibi söylemlerle saldırı yasalarını peş peşe uygulamaya hazırlanıyor. OVP kapsamında yapılacak değişikliklerle çalışan ya da iş yeri sahibi olan emeklilerden tekrar GSS primi kesileceği ve bunun oranının yüzde 12,5 olacağı iddia ediliyor. Net bir şey açıklanmamasına rağmen değişiklikler içerisinde 55-60 yaş gibi bir kriterin getirilebileceği belirtiliyor. AKP Grup Başkanı Abdullah Güler ise emeklilik yaşının 70'e çıkarılması gerektiğini, bununla ilgili yeni çalışmalar yaptıklarını söylemişti.

Kapitalistlerin milyarlık vergi borçlarına ikide bir af getiren AKP-MHP rejimi, gözü dönmüş bir hırsıyla emeklinin üç kuruşuna göz diyor. Türkiye'de en yüksek geliri elde eden yüzde 1'lik kesim, toplam gelirin yüzde 23'üne el koyuyor. Türkiye'nin ürettiği 4 birim gelirin 1'ini

tepedeki en zengin yüzde 1'lik kesim, yani yaklaşık 1 milyon kişi alıyor. Gelir uçurumunun derinliğine rağmen Aralık 2023'te Türkiye'de işçilerin kapitalistlerden yüzde 322 kat daha fazla vergi ödediği ortaya çıktı. Vergi Uzlaşma Komisyonu ve Vergi Daireleri Koordinasyon Uzlaşma Komisyonu'nca 2013 ile 2023 yıllarını kapsayan 10 yıllık dönemde 2 milyar 587 milyon 72 bin 443 TL'lik vergi borcu ile 4 milyar 919 milyon 306 bin 144 TL'lik ceza borcunun silindiği öğrenildi.

Sermayeye uşaklık bu sınırlarda kalmıyor. Yanı sıra, adrese teslim ihalelerle zenginliğini katlayan şirketlerin bir kısmı neredeyse hiç vergi ödemiyor. Taş Yapı, Rönesans, Özgün İnşaat, Söğüt İnşaat, Limak, Gediz gibi Saraya yakın şirketler 2023 yılında neredeyse hiç vergi ödemiş.

Bu şirketlere verilen ihaleler ise hem Hazine garantili hem ödemeleri dolara endeksli oluyor. Vergi ödemiyorlar, Hazine'den dövizle endeksli garanti ödemeleri alıyor, borçlarını TL üzerinden ödüyorlar. Tüm bunlar, adı geçen şirketlerin

devlet eliyle vurgun yaptığının ispatıdır.

"Cebimizden bir kuruş çıkmadı" denilerek reklamı yapılan tüm soygun ihalelerinin parası emekçiler daha çok sefaletle itilerek çıkarıldı/çıkarılıyor. Yolcu, hasta, araç geçiş garantisiyle yapılan hava limanlarının, hastanelerin ve köprülerin giderleri Hazine'den karşılanıyor. Sermayeye verilen teşvikler artarken emekçilerin cebinden vergiler, ödemeler adı altında yapılan soygun da büyüyor.

Emekçilerin üç kuruşuna gözünü diken iktidar, kapitalistlere ödeme garantili projeler, vergi afları, teşvikler, silinen borçlar, özelleştirmeler vb. icraatlarla pervasızca hizmet ediyor.

AKP-MHP rejimi her icraatıyla sermaye sınıfının demir yumruğu olduğunu hatırlatıyor. Emekçilerin bu kaba saldırganlığa karşı sessiz kalmaları hem rejimi hem de kapitalistleri daha da azgınlıştırıyor. Dayatılan bu "makus talih" kırılabilir elbet. Ancak bunun için işçi sınıfı ve emekçilerin örgütlü mücadeleyi yükseltmeleri şarttır.

Emekçiye GSS prim borçları, kaynaklar kapitalistlere

Ekonomik-mali kriz derinleşirken, AKP-MHP iktidarı “kaynak yaratmak” adına emekçileri soymanın yollarını çeşitlendiriyor. Bu bağlamda en son GSS (Genel Sağlık Sigortası) borçlarının tahsiline ilişkin haberler basına yansıdı.

SGK, (Sosyal Güvenlik Kurumu) milyonlarca kişiye gece yarısı gönderdiği mesajla “GSS prim borcunu ödememesi halinde yasal takip başlatılacağı” tehdidinde bulundu. Yaklaşık 9.4 milyon kişiye iletildiği belirtilen mesajın ardından ‘borçlu’ olanlar sosyal medyadan tepki gösterdi. Faiz işletilerek katlanan borçların, SGK tarafından gönderildiği ve sigortasız kişilerin sağlık hizmeti alamadığı halde GSS’ye borçlu olduğu ve icraya verildiği ortaya çıktı.

KULLANIŞLI BİR ARAÇ GSS PRİM BORCU

2008 yılında Sağlıkta Dönüşüm Programı’nı gündeme getiren AKP, tüm tepkilere rağmen saldırılarını adım adım hayata geçirdi. Sağlıkta Dönüşüm Programı’nın propagandasını “Herkeste ücretsiz, nitelikli, ulaşılabilir, sağlık” yalanlarıyla süsleyen iktidar, projesini 2012 yılında yasalaştırdı. Sağlığın piyasalaştırılması ve sermayenin talanına açılması için adı olan GSS uygulaması da Sağlıkta Dönüşüm Programı kapsamına alındı. GSS ile verilen vaatlerin gerçek değil sahte olduğu kısa sürede açığa çıktı. GSS için ilk olarak gelir testi istendi ve o dönem için kişi başına düşen gelir 400.5 TL’nin altındaysa primleri devlet ödeyecekti. 400.5- 1.201.5 TL arasındakiler 48.06 TL, 1.201.5 TL- 2.403 TL arasındakiler 144.18 TL. 2.403 TL’nin üzerinde olanlar ise 288.36 TL ödeyecekti. Gelir testi yaptırmayanlar ise, gelirleri asgari ücretin iki katından yüksek kabul edilerek, isimlerine her ay en yüksek limitten prim borcu birikecekti. O dönem için milletvekilleri GSS kapsamı dışında bırakıldı.

Kimsenin ödeyemediği bu borçlar aynı zamanda 2012 yılından bu yana seçim malzemesi olarak kullanıldı. Her seçim döneminde borcun kendisine dokunulmadan “af” getirileceği tartışmaları yapıldı/yapılıyor. Aslında bu, vergi borçlarına sürekli getirilen indirim ya da taksitlendirme ile aynı anlama geliyor. Seçim zamanı ve ekonomik kriz anında kullanışlı bir araç olan GSS prim borçları,

sağlık hizmetinin hak olmaktan çıktığının güncel göstergesidir.

EMEKÇİYE KAYNAK YOK

Emekçilerin hakları söz konusu olduğunda “Kaynak yok” diyen AKP iktidarı, sermaye için “kaynak yaratmak” adına prim borçlarını kullanmak istiyor. Bu ise devam eden krizin faturasını emekçilere ödetmenin bir yönetiminden başka bir şey değildir. AKP-MHP koalisyonu için asıl olan sermayenin çıkarlarıdır ve gerisi teferruattır. Emekçilerin almadığı sağlık hizmetinin “borcuna” göz dikenler, 2024 bütçesinde “vergi indirimi, muafiyeti, istisnası” adı altında sermayeden 2 trilyon 210 milyar TL’lik vergi alacağından vazgeçiyor.

2024 yılı Ocak-Ağustos bütçesinde toplam vergi gelirlerinde dolaylı vergilerin payı yüzde 67,3, dolaysız vergilerin payı ise yüzde 32,7. Yani vergilerin çoğunluğu tüketim üzerinden alınıyor, gelirden alınan vergi ise küçük bir kısmı

oluşturuyor. Bu da vergi yükünün emekçilerin omuzlarına yıkıldığını gösteriyor.

Hazine ve Maliye Bakanlığı’nın yayımladığı merkezi yönetim bütçesi verilerine göre yılın ilk sekiz ayında, “görevlendirme giderleri” kapsamında Sosyal Güvenlik Kurumu’na 516.5 milyar TL aktarıldı. İlk sekiz ayda SGK’ye “işveren prim teşviki karşılığı” yapılan aktarım 166.6 milyar lira olurken, GSS primi ödemeleri ise 68.3 milyar TL. Bu veriler bile kaynakların iktidar tarafından kimlere aktırıldığını göstermeye yeter de artar.

Orta Vadeli Program kapsamında ortalama yüzde 4.5’lik büyüme hedefi konuldu. Büyüme hedefleri altında gizlenen şeyse sömürünün ağırlaşmasıdır. Sermayenin büyümesi hedefi emekçilerin çalışma koşullarında köleliğin artması demektir.

Bu yanı sıra Mustafa Durmuş yerinde bir benzetmeyle “Tamamlama değil eksiltme, tazminat değil harçlık” derken, “Tamamlayıcı Emeklilik Sistemi” ve kıdem tazminatı gibi hak gaspları planları

na yönelik saldırıları özetlemiş oluyor.

“TES”, “İşgücü Uyum Programı”, “Yapısal reform”, “Çalışma süreleri kısılacak”, “İstihdam artacak, işsizlik azalacak”, “Sözleşmeli”, “Yarı-zamanlı”, “Cep harçlığı” gibi söylemler emekçiler için uyarı kelimeleri olmalıdır. AKP iktidarı tarafından ne zaman böylesi bir “müjde” sunulsa kazanılmış haklar gasp ediliyor.

Kızıl Bayrak’ta yer alan “Orta Vadeli Program sömürü ve sefaletin yoğunlaşması demektir! Krizin faturasını reddet, OVP’ye geçit verme!” başlıklı kapak yazısında yer alan şu vurgu önemlidir:

“İşçi ve emekçilerin OVP’de cisimleşen çok yönlü saldırı karşısında nasıl bir tutum alacağı ise belirleyici olacaktır. Ya krizin faturası bütünüyle reddedilecek, OVP’ye geçit vermemek için birleşik, kitlesel bir karşı koyuş sergilenecek ya da sosyal-iktisadi yıkım yeni boyutlar kazanarak yoluna devam edecek.”

“Tedbirler” eğitim hakkının gaspıdır!

“Tasarruf tedbirleri” kapsamında eğitim alanında yaşanan sorunlara ilişkin Eğitim Sen 3 Nolu Şube Başkanı Hüseyin Tosu ile konuştuk. Söz konusu “tedbirlerin” eğitim hakkının gaspı olduğunu vurgulayan Tosu şöyle devam etti:

“Bu değişiklikte birlikte okullara alınacak temizlik görevlilerine kölelik şartları dayatılacak. Haftada 3 gün 560 TL ücret karşılığında bu işin yapılması mümkün değil. Okulların durumu çok kötü. Temizlik malzemesi dahi yok. Okullar kaderleri ile baş başa bırakılmış vaziyette. Okullara ödenek ayrılmıyor. Okullara söylenen şey, ‘sorunlarınızı okul aile birliği ile çözün.’ Oysa devlet okullarında hizmetlerin ücretsiz olması beklenir. Devlettten okullara katkı yok, ödenek yok, eleman sağlama yok. Okullarda para toplanmaması gerekir. Ancak devlet ‘kendiniz çözün’ diyor. Bu da eğitim-öğretimin yapılmasını zora sokuyor. En son tasarruf yapılacak yer eğitimdir. Tasarruf yapacaklarsa sermayedarlara yapılan vergi affından vazgeçsin. Bunlara yönelik bir çaba yokken ilk akla gelenin yoksul halkın çocuklarının gittiği okullar olması kabul edilemez. Bu karardan bir an önce dönülmesi için yürüttüğümüz çalışmalar var. Okul önlerinde, sosyal medyada, il ve ilçe milli eğitim müdürlükleri önünde basın açıklamaları yapıyoruz. Çocuklarımızın sağlıklı ortamda eğitim görmesi için çaba içerisindeyiz.”

TEDBİR, EĞİTİM ALANINDA UYGULANMAMALIDIR

Ekonomik krizin faturasının emekçilerin sırtına yüklendiğine dikkat çeken Tosu, “Bu tedbirlerden etkilenenler yok-

sulların, emekçilerin, işçilerin çocuklarıdır” dedi ve emekçi çocuklarının ya MESEM’lerle uzaktan eğitime ya da imam hatiplere mahkûm edildiğine dikkat çekti.

Tedbirler kapsamındaki bir diğer sorunun taşınalı eğitim olduğunu hatırlatan Tosu, çocukların pansiyonlara yönlendirildiğini belirterek şunları ifade etti:

“Çözüm taşınalı ya da pansiyon eğitim değil. Çözüm her mahallede her köyde var olan ve iktidar tarafından kapatılan okulların yeniden açılmasıdır. Bu sağlanana dek taşınalı eğitimin 50 km’ye kadar çıkarılması ve çocukların eğitiminin önündeki engellerin kaldırılması gerekiyor.

Taşınalı eğitimden etkilenenler yine şehrin çeperlerindeki yoksul insanlardır. Tasarruf tedbirlerinin sonucu yoksulların, emekçilerin çocuklarının eğitim-öğretim hakkının elinden alınmasıdır.

Tedbir eğitim alanında uygulanmamalı. Tedbiri kendi şatafatlarına, vergi muafiyetlerine, lüks araçlarına uygulasinlar.”

Temizlik ve taşınalı eğitimin yanı sıra bir üçüncü sorunun çocukların sağlıklı beslenememesi olduğuna dikkat çeken Tosu, “Derin yoksulluğun artması sonucu çocuklarımız sağlıklı beslenemiyor ve temiz suya erişemiyor” dedi.

Çocukların okula aç geldiğini belirten Tosu “Çocuklar gelişmiyor, fiziki olarak büyüyemiyor ve eğitim-öğretimde ne yazık ki başarılı olamıyor” dedi.

“ÖRGÜTLENEREK SÜREÇ TERSİNE ÇEVİRİLEBİLİR”

Devamında, “Bu tedbirler bir zorunluluk değil. Bunlar siyasal iktidarın tercihidir.

Krizin faturasının, sermayeyi zora sokmadan, emekçilerin sırtına yıkılması

bir tercihtir” diyen Tosu, emekçi ailelere şöyle seslendi:

“Bu bir kader değil. Bunların, siyasal iktidarın tercihi ve bakanının sorumluluğunu yerine getirmemesinden dolayı yaşanan sorunlar olduğunu bilmek lazım. Örgütlenerek, mücadele ederek bu süreci tersine çevirmemiz mümkün. Siyasal iktidar ‘zor dönemde herkes elini taşın altına koysun’ gibi söylemlerle, vatan-millet edebiyatı yaparak politikalarını hayata geçiriyor. Siyasal iktidarın bu tercihiye karşı emekçiler birleşerek mücadele etmelidir. Herkese bilimsel, parasız, nitelikli eğitim için mücadele etmek gerekiyor.”

Tosu, velileri eylemlerine destek vermeye çağırarak konuşmasını sonlandırdı.

KIZIL BAYRAK / İSTANBUL

İzmir’de eğitim emekçilerinden eylem

Saray rejiminin Öğretmenlik Meslek Kanunu (ÖMK) adı altında gündeme getirdiği saldırı yasası eğitim emekçileri tarafından protesto edildi. Ülkenin birçok kentinde kamu emekçileri, öğretmenlere dönük açık bir saldırı anlamına gelen yasaya karşı alanlara çıkarak tepki gösterdi.

İzmir’de altı eğitim sendikası, 2 Ekim Çarşamba günü saat 16.30’da İzmir İl Milli Eğitim Müdürlüğü önünde bir araya gelerek yasayı tanımadıklarını ve geçit vermeyeceklerini söylediler.

“Haklarımızı ve taleplerimizi içermeye-

yen Öğretmen Meslek Kanununu kabul etmiyoruz!” yazılı pankartın açıldığı eylemde, sendikalar adına birer konuşma gerçekleştirildi. Eğitim İş, Eğitim Sen, Hürriyetçi Eğitim Sen, Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası, Anadolu Eğitim Sen ve TEÇ-SEN’in birlikte düzenlediği eylemde yapılan konuşmalarda; kamu emekçilerinin iş güvencesini ortadan kaldırarak, öğretmenliği statülere bö-

lecek bir düzenlemenin kabul edilemeyeceği vurgulandı. Öğretmenlik mesleğinin birçok sorunu varken çıkartılacak yeni yasa ile bu sorunların daha da ağırlaştırılmak istendiği, mülakatlarda başarısız olanların yasa yoluyla hayata geçirileceği belirtildi. Yasanın geri çekilmesi, kamu emekçilerinin de katılımıyla öğretmenlik mesleğinin var olan sorunlarının gerçekçi çözümü için adım atılmasının bir ihtiyaç olduğu vur-

gulandı. Açık bir saldırı anlamına gelen ÖMK’ya karşı mücadelenin süreceği söylendi.

Ankara’da kamu emekçilerinin önüne kurulan polis barikatı “Baskılar bizi yıldırılmaz!” ve “Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!” sloganlarıyla protesto edildi. Eylemde “Mücadele dersini öğretmenler verecek!”, “Yusuf Tekin yasası al başına çal!”, “Patronların/Tarikatların bakanı Yusuf Tekin istifa!” sloganları atıldı. Yapılan açıklamaların ardından eylem bitirildi.

KIZIL BAYRAK / İZMİR

Üç kentte işçi buluşmaları ve paneller

EMEĞİN KURTULUŞU'NDAN İSTANBUL'DA PANEL / FORUM

Emeğin Kurtuluşu "Krizin faturasına ve faşist baskıya geçit vermem!" şiarı ile İstanbul'da panel-forum gerçekleştirdi. Şişli Tiyatrosu'nda bir araya gelen birçok iş kolundan işçi-emekçi sorunları ve mücadele yollarını tartıştı.

Panelde ilk olarak söz Prof. Dr. Fuat Ercan'a bırakıldı. Sinevizyon gösterimi ile desteklediği "Ücret: karşılığı ödenen. Emek zamanı... Ya ödenmeyen" başlıklı sunumunda Ercan, Orta Vadeli Program, vergi türleri/sorunu ve artan enflasyon oranlarından bahsetti. Ercan sunumunun devamında sömürü, artı değer, emek-zaman gibi sistemi ayakta tutan temel mekanizmaları anlattı.

Ardından söz Metal İşçileri Birliği temsilcisine bırakıldı. "Vergi soygunu, soygun düzeni" konulu sunum gerçekleştiren MİB temsilcisi ilk olarak verginin ne olduğuna ve tarihsel gelişimine değindi. Asıl vergi rekortmeninin işçi sınıfı olduğunu vurgulayan MİB temsilcisi sunumunda şunları ifade etti:

"Engels vergi için 'Vergiler, burjuvazinin proletaryanın sırtından beslenme araçlarından biridir.' der. Marks ise vergi için 'Köylü, şeytanı tasarladığı zaman, onu vergi tahsildarının yüzüyle düşünür!' der. Devlet, bir sınıfın bir sınıf üzerindeki egemenlik ve baskı aracı ise, vergi de bu baskı aracının yani sömürücü sınıfların ihtiyaçlarının, sömürülen sınıfların üzerinden karşılanmasıdır."

Sunumun devamında artan oranda servet vergisinin alınması, yoksulluk sınırına kadar gelir vergisinin emekçilerden alınmaması, ÖTV-KDV gibi dolaylı vergilerin tamamen ortadan kaldırılması gerektiği vurgulandı. Son olarak tüm bu vergi soygununun karşısında direnmenin ve örgütlü mücadele etmenin öneminden bahsedilerek sunum sonlandırıldı.

MİB temsilcisinin ardından söz Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu temsilcisine bırakıldı. BDSP Temsilcisi sunumuna başlamadan önce Teslim Demir'in (Sinan) ölüm yıldönümü ve Ulucanlar direnişinin 25. yıldönümü olmasına değinerek şunları dedi:

"Ölümsüzleşen yoldaşlarımızın anısı önünde saygıyla eğiliyoruz.

Bu sistemin burçlarına kızıl bayrağı dikene kadar mücadelemize kararlı bir

şekilde devam edeceğiz."

Ardından "Ne yapmalı?" konulu sunumunda BDSP Temsilcisi şunları ifade etti:

"Günümüz dünyası, kapitalist dünya birbirine bin bir bağ ile bağlı. Bugünün dünyasını, krizleri anlamak, tahlil etmek zorundayız. Ve bu mücadelenin merkezine de işçi sınıfını, emekçileri örgütlü bir sınıf olarak koyabilmek zorundayız. Bunu başarabildiğimiz ölçüde dünyada ki birçok sorunun aşılmasını ve bu kapitalist düzenin ortadan kaldırılmasını sağlamış oluruz. ... Ekonomik, sosyal saldırılarla toplumun tamamen açlığa, yoksulluğa, köleliğe mahkum edilmesi gibi bir sorunla karşı karşıyayız. Bunu parçalayacak güç devrimci bir sınıf hareketini yaratmaktır. İşçi sınıfını devrimciyleştirmektir. İşçi sınıfının güncel taleplerini öne çıkartarak mücadele içerisine çekme çabası içerisinde olmalıyız. Aynı zamanda iktidarın emperyalizm ile işbirliğini, ilişkisini ortaya koyan NATO karşıtı bir mücadele hattını da büyüten ve Kürt sorunu konusunda da işçi sınıfı ve emekçileri bilinçlendiren mücadele hattını örgütlemek zorundayız."

BDSP temsilcisinin gerçekleştirdiği sunumunun ardından soru-cevap kısmına geçildi. Bu kısımda ücret ve bütçe üzerine tartışmalar yapıldı. Tartışmaların

ardından programa ara verildi.

Kısa bir aranın ardından forum kısmında kürsü işçilere bırakıldı. Öncelikle forum kısmında etkinliğe katılmadığı için video yollayan direnişçi işçilerin videoları izlendi.

Direnişlerinin 11. gününde olan As Plastik işçileri ve Perfetti direnişçisi Ayhan Yaylalı etkinliğe selamlama videosu iletti.

Eski İBB Direnişçisi Tülay Çal, Gebze Eğitim-Sen'den bir kamu emekçisi, PTT'de çalışan bir emekçi, TOMİS üyesi Onur Kömek, DEV TEKSTİL temsilcisi Okan Karaçam, bir DGB'li, TOMİS üyesi bir emekçi, TM üyesi bir kadın emekçi, Eski Alba direnişçisi, bir kamu emekçisi söz aldı.

Forumun ardından yapılan konuşmada şunlar ifade edildi:

"Türkiye'nin dört bir yanında süren işçi direnişlerini birleştirerek mücadeleyi yükseltmek gerekiyor. Sendikal bürokrasiyi alaşağı edebilmek için taban örgütlülüğümüzü var edebilmemiz, çalıştığımız alanlarda örgütlülüğümüzü artırabilmemiz gerekiyor. Bu mücadele hattını hayata geçirebilirsek krizin faturasına, faşist baskıya geçit verme sloganını ete kemiğe büründürebiliriz. Buraya katılan tüm dostlarımızı kampanyalarımıza destek vermeye çağırıyoruz. 4. İşçi-Emekçi

Mitingi gerçekleşecek. Sarı sendikaların hava boşaltma eylemlerinin karşısında gerçekten kürsüsünde mücadele edenlerin olduğu işçi emek mitingine herkesi davet ediyoruz."

Konuşmaların ardından etkinlik sonlandırıldı.

İZMİR'DE İŞÇİ BULUŞMASI

Ege İşçi Birliği ve Emeğin Kurtuluşu'nun birlikte düzenlediği İşçi Buluşması İzmir'de 29 Eylül Pazar günü Aliaga Kültür Merkezi'nde coşkulu bir atmosferde gerçekleşti. Haftalardır İzmir'in sanayi havzalarında, fabrika ve işletmelerde, servin güzergahlarında ve işçi semtlerinde çalışması yürütülen etkinliğe metal, petro-kimya, tekstil, gıda, belediye, gemi söküm işkollarından işçilerin yanı sıra Lezita ve Menemen belediye işçisi direnişçiler katıldı. Verimli tartışmalar ve deneyim aktarımlarının gerçekleştiği işçi buluşmasında, önümüzdeki dönem mücadele görevleri, işçi sınıfının birliği ve birleşik mücadele vurguları öne çıktı.

İşçi buluşması kısa bir selamlama ile başladı. Teslim Demir'in ölüm ve Ulucanlar Katliamı'nın yıldönümüne denk gelen etkinlikte aynı zamanda bir demir çelik işçisi olan Habip Gül anılarak, emek ve devrim mücadelesinde yaşamını yitirenler adına saygı duruşu gerçekleştirildi.

Ardından etkinliğin açılış konuşması gerçekleştirildi. Kapitalizmin krizi ve krizin tüm faturasının işçi sınıfına çıkartılmak istendiği belirtilerek, ekonomik ve sosyal saldırı dalgasının somut içeriği özetlendi, ardından etkinlik programı aktarıldı.

Açılış konuşmasının ardından ilk bölümde söz Kapitalizmin krizi başlığı altında sunumunu yapmak üzere Haluk Yurtsever'e bırakıldı. Haluk Yurtsever "kapitalizmin krizi" başlığı altında sunum gerçekleştirdi. Dünyada ve ülkemizde kapitalizmin içinden geçtiği süreçleri, devlet ve sermaye arasındaki ilişkide yaşanan değişimi çeşitli güncel örneklerle özetleyen Haluk Yurtsever ayrıca teknoloji, bilim, ekoloji alanına yansımalarını anlattı. Sendikal bürokrasinin güncel durumuna da değinilen konuşmada dayanışma, ara örgütlenmelerin öneminden bahsedildi. Emperyalist müdahaleler ve varabileceği noktaları ise Rusya-Ukrayna savaşı üzerinden değindi. Haluk Yurtsever'in ardından Ege İşçi Birliği sözcüsü konuşmasını yapmak üzere kürsüye davet edildi.

Ege İşçi Birliği sözcüsü kapitalist krizin yansımalarını sıralayarak, örgütlenmenin önündeki engellere dair bir konuşma yaptı. Sınıf hareketinin parçalı, dağınık, sınıf bilinci ve mücadele düzeyi geri tablosu belirtildi. İdeolojik, siyasal engeller tanımlama ve örnekleri ile aktarılırken, sendikal bürokrasinin rolü ifade edildi. Her şeyden önemlisinin mücadele kararlılığı olduğu vurgulanan konuşma, krizin faturasının işçi sınıfı ve emekçilere kesildiği saldırılara karşı talepler sıralanarak mücadeleyi yükseltme çağrısıyla konuşma sonlandı.

Verilen aranın ardından etkinliğin forum bölümüne geçildi. İlk sözü aylardır sendikal hakları için direnen Lezita grevcileri aldı. Fabrikada çalışırken yaşadıkları sorunları, örgütlenme deneyimlerini aktaran işçiler, mücadelenin kendilerine kazandırdıklarının altını çizdiler ve artık bir aile gibi olduklarını ifade ettiler. Alkışlarla karşılanan konuşma mücadele kararlılığı vurgularıyla bitirildi.

Ardından Ege Çelik işçisi söz alarak demir çelik havzasında yaşadığı deneyimleri aktararak, ekonomik mücadelenin önemli olduğunu ancak bu mücadelenin başka dinamiklerle birleşmediğinde sonuçsuz kaldığından bahsetti.

Bir belediye işçisi işçi sınıfının etnik, dinsel, mezhepsel bölünmelerinin sınıf mücadelesini olumsuz etkilediğini vurgulayarak işçi sınıfının birliğini sağlama ihtiyacı üzerinde durdu.

Birleşik Emekliler Sendikası adına gerçekleştirilen konuşmada işçi sınıfının mücadele deneyimleri ve sendikal örgütlenmenin ihtiyacı üzerinde duruldu. Sendikal mücadelenin sınıf sendikacılığı ilke-

lerine göre verilmesinin önemi belirtildi.

Forum'da BDSP adına gerçekleştirilen konuşmada işçi sınıfının ekonomik sosyal taleplerini kazanabilmesi için dışa dış bir mücadele vermesi gerektiği ifade edildi. İşçi sınıfı ve emekçilere dayatılan ekonomik-sosyal yıkım saldırılarına eşlik eden baskı ve zor politikaları özetlenerek, demokratik hak ve özgürlüklere dönük saldırıların altı çizildi. „Söz söylemenin yasak olduğu bir ülkede açlık kaçınılmazdır“ vurgusu ile ekonomik/sosyal haklara olduğu kadar baskı ve yasaklara karşı işçi sınıfının mücadelesinin güçlendirilmesinin ertelenemez bir görev oldu ifade edildi.

Ardından İzmir'de ilerici-devrimci kurumların, sendikaların bir süredir yürüttüğü tartışmalar üzerinden Kasım ayı ortalarında, ekonomik krizin faturasına karşı gerçekleştirilmesi düşünülen kitlesel eylemin duyurusu ve eylemi güçlendirme çağrısı yapıldı.

ZF'de çalışan bir işçi, Hugo Boss direnişçisi tekstil işçisi Fatih Uyda, DEV TEKS-TİL, ALOSBI (Aliağa Organize Sanayi)'den bir metal işçisi, Bir gemi söküm işçisi de söz aldı. İşçi buluşması önümüzdeki dönem gerçekleştirilmesi düşünülen mitingin sahiplenilmesi, fabrikalarda örgütlenme ve mücadele süreçlerinin güçlendirilmesi ve Emeğin Kurtuluşu gazetesini sahiplenme çağrısıyla noktalandı.

Etkinlikten notlar:

-Salonun girişine açılan stantta Emeğin Kurtuluşu Gazetesi ve İşçi Okulu broşürleri katılımcılara ulaştırıldı.

-Etkinlik salonunda sahneye „Gücü-

müz birliğimizden gelir!“ şiarlı Ege İşçi Birliği pankartı asıldı. Salonun duvarlarına ise, „Krizin faturasın karşı genel grev genel direniş-Ege İşçi Birliği“ ve „Emeğin kurtuluşu insanlığın kurtuluşudur-Emeğin Kurtuluşu“ pankartları asıldı.

KAYSERİ'DE İŞÇİLERDEN PANEL-FORUM

Kayseri'de işçiler günlerdir hazırlıkları süren panel-forumda etkinliğinde bulundu. Panel-forum DİSK Dev Yapı-İş Kayseri Bölge Temsilciği'nde yapıldı ve metal, tekstil, petro kimya, gıda sektöründen ileri işçiler katıldılar.

Yapılan açılış konuşmasının ardından işçi-emekçi kadınların kriz nedeniyle yaşadıkları sorunlara dair sunum yapıldı. Sunumda şunlar ifade edildi:

“İşçi ve emekçi kadınlar. Emeğimiz sömürülüyor. İşyerlerinde emeğimizle yarattığımız onca değere rağmen ayrımcılığa maruz kalıyoruz. Yetmiyor, Narinlerimizi koruyamadığımız düzenin altında çocuklarımızı yaşatamıyoruz. Ekonomik kriz büyüyor. Krizin faturası emekçilere kesilmek isteniyor. İşçi-emekçi kadınlar evde, işte, sokakta, toplumsal hayatın her alanında krizin ağır yükü altında eziliyorlar. Kadın cinayetleri, taciz, baskı ve mobbing artarak devam ediyor. Kölece çalışma koşullarına eşlik eden toplumsal eşitsizlik, hakları budayan faşist baskılar en fazla biz işçi ve emekçi kadınları vuruyor.”

Sunumda direnen kadın işçilere vurgu yapılarak “Kölece çalışma koşullarına, faşist baskıya geçit vermemek için

işçi-emekçi kadınlar olarak mücadeleyi büyüteceğiz. Birliğimizin gücüyle kazanacağız!” denildi.

Forumun devamında bir öncü işçi kriz ve işçi sınıfı konulu sunum yaptı ve sunumda krizin geldiği boyut, göçmen emeği, sendikalaşma alanında yaşanan sorunlar ifade edildi.

Forumda söz alan bir metal işçisi ise krizin faturasını patronların ödemesi gerektiğini ifade etti.

Etkinlikte konuşan bir petro kimya işçisi hayat pahalılığının arttığını, asgari ücretin eridiğini, ucuz işçiliğin, göçmen işçiliğin arttığını ifade etti.

Etkinliğim devamında bir inşaat işçisi söz alarak çalışma saatlerinin uzunluğundan ve ağır çalışma koşullarından bahsetti ve Polonez işçilerinin direnişini anlattı.

Forumda söz alan BDSP'li bir işçi ise şunları söyledi:

“Krizin yarattığı öfke ve hoşnutsuzluk birleşik, kitlesel ve örgütlü bir çıkışa dönüşmediği oranda bir yandan toplum yaşamında çürümenin zeminleri güçlenmekte öte yandan acı fatura sistematik olarak emekçilere ödetilmektedir. Fatu-rayı kapitalistlere ödetmek için fabrika örgütlülüklerimiz büyütmeli, sert ve çetin mücadeleye hazırlanmalıyız.”

Verimli geçen işçi forumu saat 17.00'de sona erdi.

KIZIL BAYRAK / İSTANBUL-İZMİR-KAYSERİ

İTO koşulsuz kölelik düzeni istiyor

E. Eren Yılmaz

Kapitalistler işçi sınıfı ve emekçilerden köleliğe koşulsuz razı olmasını istiyor. Bunu klasik kölelik süreçlerinde yaşandığı gibi kırbaç zoruyla değil, kapitalist dünyanın “modern” yöntemiyle, Saray iktidarına “talepler listesi” ileterek yapıyorlar. Emri alan iktidar, “yasal düzenleme” ile sınırsız bir sömürüye geçişin yolunu düzlemeye çalışıyor.

Listeyi veren kapitalistler biliyorlar ki, Saray bunu ikna yöntemiyle başaramazsa baskı ve zorun “modern” aygıtlarını kullanarak hayata geçirmeye çalışacak. Sonuçta bugüne kadar hep öyle yaptı!

İşçi sınıfı ve emekçilere dayatılan ağır çalışma ve yaşam koşulları, sermaye örgütleri ile AKP-MHP gericiliğinin el ele vererek başardıkları vahim bir tablo ortaya çıkarttı. İşçi sınıfının adım adım hayata geçirilen ekonomik ve sosyal yıkım karşısında güçlü bir karşı koyuş örgütleyememesi, Sarayın pervasız adımlar atmasına olanak sağladı. Kapitalistler şu sıralar bunun çok daha ötesini istiyorlar ve fırsatını bulurlarsa hayata geçirmeye, ülkeyi sermaye cenneti haline getirmeye çalışacaklar.

Geçtiğimiz günlerde gerçekleştirilen İstanbul Ticaret Odası (İTO) Eylül ayı toplantısına katılan Saray’ın Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı’na iletilen “iş dünyasının talepleri” bu içeriktedir. İTO Başkanı Şekib Avdagiç’in ifade ettiği ve Saray iktidarından bir an önce hayata geçirilmesini istediği maddeler arasında yok yok. Kıdem tazminatı, işsizlik sigortası, işe iade tazminatı, sendikal tazminat gibi konularda “çok katı” bir iş kanunu olduğunu ifade eden İTO, bu katılığın istihdama olumsuz yansıdığını iddia ederek, “işçi ve işvereni hukuki olarak karşı karşıya getiren” düzenlemelerin gözden geçirilmesini istedi. Çoğu durumda yasa/kural tanımaz adımlar atan kapitalistler, iş kanununda işçiler lehine kırıntı düzeyde var olan hakların da ortadan kaldırılmasını “öncelikli” hedef olarak belirlemiş görünüyor.

Bu istemlere paralel olarak, AKP’nin “emek dostu” söylemiyle cilalamaya çalıştığı iş kanununda değişiklik yapılmasına dönük hazırlıklar başladı. Yapmak istedikleri kanun değişikliği, içeriği bakımından “kapitalistlerin dostu” olarak adlandırılması gerekiyor. Gözü dönmüş bir kâr hırsının güdülediği pervasızlık şunu

demeye getiriyor: Yasayı istediğimiz gibi hayata geçirelim, bunun karşısında hiçbir sosyal hak talebi ve mahkemelerde dahi hak arama girişimi olmasın.

Kapitalistlerin örgütü İTO’nun büyük bir küstahlıkla ifade ettiği bu. Yeni düzenlemeyle birlikte kıdem tazminatını ortadan kaldırma talebi de bir kez daha gündeme getirildi.

Ülkenin ensesi kalın kapitalistlerini temsil eden İTO “beklentilerinin” sınırını o kadar genişletmiş ki, daha fazla kâr ve sömürü için hiçbir yasaya/kurala uymak istemiyor. Öte yandan Saray iktidarının katkılarıyla, saldırı karşısında eli-kolu bağlı bir işçi sınıfı yaratmak istiyor. Kodamanların Saray’dan talep ettiği düzenleme başlıklarından öne çıkanlar ise şöyle: Kısa çalışma ödeneğinin daha etkin kullanılması, gelir vergisi dilimleri ve SGK üst limitinin kapitalistler lehine gözden geçirilmesi, işçilerin iş mahkemelerinde alacak ya da tazminat davası açabilmesi için zaman aşımının bir yıla indirilmesi, kapitalistlerin sıklıkla yaptıkları, haksız yere işçi atıldığında ve bu mahkemece kanıtlandığında verilen istihdam teşvik ve desteklerin kapitalistlerden geri alınmaması, iş yeri sosyal güvenlik denetimlerinin, işi kılıfına uydurabilmek için önceden haber verilerek yapılması, ülkede bulunan ucuz işçilik yetmemiş olacak ki, ucuzunda ucuzu işçi çalıştırabilmek için

“bir yabancı için 5 Türk işçi istihdamı” gibi kriterlerin esnetilmesi, emeklilikte maaş bağlama oranlarının yıl sonu itibarıyla düşürülecek olmasının yaratacağı bir an önce emeklilik başvurusu yapma isteminin, “istihdam piyasasında oluşabilecek ani dengesizlikler” yaratacağı ve bunun önüne geçilmesi için önlemler alınması vb. vb...

Yukarıda sıralananlar, İTO şahsında kapitalistlerin kölelik düzenini gerçek anlamıyla uygulamak istediklerinin somut göstergesi niteliğindedir. Ama lafa başlamışken İTO Başkanı’nın istemleri bitmiyor, çocuk emeği sömürüsünün yaygınlaştırılmasını, teşvik edilmesini talep ederken de şunları söylüyor:

“Haftada bir gün okulda eğitim, dört gün iş yerlerinde çalışmaya imkan veren Mesleki Eğitim Merkezi (MESEM) sistemine ağırlık verilmeli. İşbaşı Eğitim Programı’nda ödenen cep harçlığı tutarının daha yüksek düzeylerde belirlenmesi teşvik edici bir rol üstlenebilir. Freelance yani bağımsız çalışanların kayıtlı çalışmasının sağlanması ve sosyal güvenlik haklarından yararlanma olanaklarının kolaylaştırılması önem arz etmektedir.”

Ülke tarihinin en ağır ekonomik kriz süreçlerinden birisi yaşanıyor. Çalışma ve yaşam koşullarının ağırlığı artık kaldı-

rılamaz boyutlarda. Ekonomik ve sosyal hakların yıllardır tırpanlanması nedeniyle, açlık sınırının altında kuru maaşa çalışan işçi ve emekçiler gerçeği aslında her şeyi anlatıyor. Yoksulluk ve sefaletin derinliğinden dolayı en temel insani ihtiyaçlara dahi ulaşmanın çok zor olduğu bir dönem bu.

Ekonomik, sosyal, siyasal yıkım saldırılarının yarattığı toplumsal koşullarda kâr rekorları kıran kapitalistler için bu kadarı da yetmiyor. Daha fazlasını almak için zorluyorlar. Kelimenin gerçek anlamıyla işçi sınıfına deli gömleği giydirmeye, sömürüyü daha katmerli hale getirmeye ve olduğu kadarıyla yasa-kural ne varsa hiçbirine takılmadan yollarına devam etmeye odaklanmışlar. İşçi ve emekçilerin ölmemesi, yarın tekrar işe gelmesi için gereken ihtiyaçların dahi emekçilerin vergileriyle oluşan devlet bütçesinden karşılansın istiyorlar.

Bu bağlamda kapitalistlerin talep ettiği, Saray rejiminin ise hazırlıklarına başladığı saldırı dalgasını işçi sınıfının birleşik, kitlesel karşı koyuşu durdurabilir. İşçi sınıfı ve emekçi kitleler, kendilerine dayatılan koşulsuz köleliğe ya boyun eğecekler ya da direnmeyi seçecekler. Ya kapitalistlerin pervasız saldırısı hayata geçirilecek ya örgütlü mücadeleyi yükselten işçi sınıfı Saray rejimi ve kapitalistlerin saldırısını püskürtecek!

Türk-İş'te taht kavgaları

Sınıf mücadelesini geliştirmek için kılını kıpırdatmayan, işçiler arasında biriken mücadele istek ve eğiliminin önüne geçmeyi iş edinen sendikal bürokrasinin geldiği yer ibretliktir. İşçi sınıfı mücadelesinden kopmuş, sermaye düzeninin işçi sınıfı içindeki ajanları olarak konumlanan, sınıf hareketinin önünde aşılması gereken bir engel olan “sendikal ağalık düzeni” kendi içinde de kavgaya tutuşmuş bulunuyor.

Sermaye düzeni adına üstlendiği uğursuz misyonun karşılığı olarak “nimetler”, ağalık düzeninin hüküm sürdüğü Türk-İş'te taht kavgalarına dönüşmüş durumda. Konfederasyona bağlı sendika şeflerinin attığı adımlar, tutuştukları rekabet ve birbirlerine dair sarf ettikleri sözler çürümenin derinliğini gösteriyor.

Ülke, tarihinin en ağır ekonomik kriz süreçlerinden birisinin içinde bulunuyor. Ekonomik ve sosyal yıkım saldırılarına yenilerini ekleyen AKP-MHP rejimi işçi sınıfına açlık, yoksulluk ve kölece çalışma koşullarını dayatıyor. Tabanın basıncıyla nihayet bir iki göstermelik eylem gerçekleştiren Türk-İş ve bağlı sendika şefleri en sıradan ve en basit sendikal hak için dahi ortalıkta görünmezken, son günlerde aralarındaki kavgalar nedeniyle haberlere konu oluyor.

On binlerce üyeleri olmasına rağmen sınıf mücadelesinde esameleri okunmayan, üyelerinin ekonomik ve sosyal haklarına dair tek söz söyleme zahmetine girmeyen sendika ağaları, üye aidatlarının üzerine kurulmuş tahtlarında birbirlerini “sarı sendika” olmakla suçluyor, taban iradesi, sınıf mücadelesi vb. üzerine laflar ediyorlar.

Tez Koop-İş, Koop-İş, TOLEYİS, Dok Gemi-İş ve Tarım-İş arasında süren kavgada konfederasyondan ayrılma tartışmaları, ihraç kararları havada uçuşuyor. Kavgaдан ortalığa dökülenler ise gırtlaklarına kadar pislığe batmış olanların tablosunu sunuyor. Bindikleri araba markaları, babadan oğula geçen sendika başkanlıkları vs... Sınıf mücadelesine dair tek doğru söz etmeyenlerin birbirlerine dair söylediklerinin doğru olduğu ise açık.

Sendika ağalarının gerilimleri, Tez Koop-İş'in Türk-İş'ten ayrılmak için olağanüstü kongresini toplama kararı almasıyla kamuoyunun gündemine geldi. İddiaya göre aynı konfederasyon içinde

İşçi sınıfı mücadelesinden kopmuş, sermaye düzeninin işçi sınıfı içindeki ajanları olarak konumlanan, sınıf hareketinin önünde aşılması gereken bir engel olan “sendikal ağalık düzeni” kendi içinde de kavgaya tutuşmuş bulunuyor.

bulunan ve ismi anılan diğer sendikalar Tez Koop-İş'in örgütlü olduğu yerlerde sendika değişimi için çalışma yapıyor, asılsız tartışma ve ithamlarda bulunuyor, işçilerin sendika değiştirmesi için hediyeler, promosyon ürünleri dağıtıyor vb.

İddianın sahibi olan Tez Koop-İş, durumu konfederasyona bildirerek Türk-İş tüzüğüne aykırı olan bu duruma müdahale edilmesini istiyor. Ancak dile getirilen sorunlara dair hiçbir şey yapılmıyor. Buraya kadar ifade edilenler bir parça doğruluk payı taşıyorsa, yaşananlar sendikal ağalık düzeninin kokuşmuşluğunda yeni bir durumu değil, arsızlığın geldiği aşamayı gözler önüne seriyor.

Türk-İş'in müdahale etmemesi üzerine olağanüstü kongre kararı aldığını açıklayan Tez Koop-İş, ayrılmanın tartışılarak

karara bağlanacağını ilan etti. Ancak kongreden iki gün önce toplanan Türk-İş Disiplin Kurulu, Tez Koop-İş'i konfederasyondan ihraç kararı aldı. Tez Koop-İş ise gerçekleştirdiği kongresinde Türk-İş'te kalma kararı aldı. Gülünç olduğu kadar işler acısı bir tablo da sunan bu kararlar 2027'de gerçekleştirilecek Türk-İş kongresinde sonuca bağlanacak.

Bu çekişme nereye varır, bundan ne çıkar bilinmez ancak kesin olan şu ki, birbirleriyle taht kavgasına tutuşanların sendikal mücadeleye gram katkıları olmayacağıdır. Başta adı geçen sendikaların üyeleri olmak üzere işçi sınıfı, sendikaları teslim almış ve “arpalık” olarak gören bu kokuşmuş ağalık düzenini yıkmak için harekete geçmelidir artık.

Sermayedarlar ve Saray iktidarı ne

söylerse boyun büküp kabul edenler, işçilerin değil kapitalistlerin dünyasında kendilerine yer edinmeyi özel bir uğraş haline getirenler sendika yönetimlerinden def edilmelidir. Birbirlerine keskin mücadele söylemleriyle saldıran bu ağa takımı konu işçi hakları, sendikal mücadele olduğunda süt dökmüş kediye dönüyor. Bunlar sınıf mücadelesinin önünde aşılması gereken bir engel olarak duruyorlar. İşçi ve emekçiler hak ve özgürlüklerini kazanmak için örgütlülüğünü sağlamlaştırmalı, taban iradesini açığa çıkartarak mücadeleyi güçlendirmeli ve ağaların ele geçirdiği sendikaları sınıfın gerçek mücadele örgütleri haline getirmek için kararlı adımlar atmalıdır.

İşçi-emekçiler hakları için direniyor!

OVP ile derinleştirilen ekonomik krizin işçi sınıfı üzerindeki etkisi ağır- laşırken, işçi ve emekçilerin artan hak gasplarına karşı başlattığı direnişler de kararlılıkla sürüyor. Ülkenin dört bir ya- nında başlayan eylem, direniş ve grevler emek dostlarının dayanışması ile polis saldırılarına rağmen devam ediyor.

İstanbul'un Esenyurt ilçesinde bulu- nan As Plastik işçileri TİS sürecinin tıkan- ması üzerine 19 Eylül'de greve çıktı. As Plastik işçileri hem ilk TİS'lerini imzala- mak hem de TİS sürecinde atılan 7 işçinin işe geri alınması talebiyle fabrika önünde direnmeye devam ediyor. İşçiler direniş çadırında beklemeyerek bulundukları bölgede yürüyüş yaptı ve işçilere sendi- kalı olmaları yönünde çağrı yaptı.

Esenyurt'ta bulunan Perfetti fabri- kasında sendikal örgütlenmeye öncülük ettiği için işten atılan Tek Gıda-İş işyeri temsilcisi Ayhan Yaylalı'nın fabrika önün- de tek başına başlattığı direniş 221 günü geride bıraktı.

İstanbul Tuzla Deri Sanayi Bölgesi'nde bulunan Petrol-İş Gebze şubesinin yeni yetki aldığı ve TİS görüşmelerini başlat- tığı Tarkett fabrikasında, görüşmelerde patronun "zamsız çalışın" dayatmasına karşı başlayan grev 6 gündür devam edi- yor.

Tuzla Kimyacılar Sanayi Sitesinde bulunan MKB Rondo'da işçilerin düşük ücret dayatmasına karşı başlattıkları grev 27 günü geride bıraktı. Selüloz-İş üyesi MKB Rondo işçileri direnişin 27'nci gününde saldırılara rağmen direnmeye devam Polonez işçilerini selamladı.

İstanbul'un Çatalca ilçesinde bulu- nan Polonez'de işçiler düşük ücret baskı ve mobbinge karşı Tekgıda-İş'e üye oldu. Sendikalı işçilerin işten atılması üzerine başlayan direniş 66 gündür devam edi- yor. Direnişçi işçiler patronun, kayma- kamın, müftünün, polis ve jandarmanın baskı, saldırı ve tehditlerine rağmen di- renişi ve sınıf dayanışmasını sürdürüyor. Polonez işçileri direnen tüm işçileri se- lamlayan videolar paylaştı. Öte yandan As Plastik işçilerini grevin ilk gününde yalnız bırakmadı.

Gebze Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu MERSEN'de Birleşik Metal-İş üye- si işçilerin 19 Nisan'da başlattığı grevi 158 günü geride bıraktı. Her gün fabrika önündeki grev çadırında güne başlayan

işçiler toplu iş sözleşmesi imzalanması için mücadele ediyor.

Kocaeli'de bulunan Bekaert İzmit ve Kartepe fabrikalarının birleşmesi üzerine Birleşik Metal-İş ile Özçelik-İş arasında yetki uyuşmazlığı süreci başladı. Bu sü- reçte düşük zam oranlarını kabul ettir- mek isteyen patron önceki gün Birleşik Metal-İş üyesi Fatih Kaçan'ı da tazminat- sız şekilde işten çıkardı. Birleşik Metal-İş üyesi işçiler, önceki İzmit fabrikası önün- de direniş çadırı kurdu.

İzmir'in Kemalpaşa ilçesinde bulu- nan Lezita'da ve patronun TİS görüşme- lerine katılmaması üzerine greve çıkan işçilerin mücadelesi sürüyor. Öz Gıda-İş üyesi işçiler 201 gündür fabrika önünde grevi sürdürüyor.

Antep'te bulunan Akcanlar Tekstil iş- çileri yedili sisteme ve vergi kesintilerine karşı başlayan direniş 38 gündür direnişi sürüyor. BİRTEK-SEN üyesi işçilerine des- tek veren şarkıcı Haluk Levent şunları ifade etti:

"Direnişinizi ve mücadelenizi biliyo- rum. Bu haklı mücadelenize destek ol- mak ve taleplerinizin kabul edilmesi için elimden geleni yapacağım."

Antakya'da, Özçelik-İş'in yetkili ol- duğu Yolbulan Metal'de çalışan işçilerin 20 Haziran'da "En düşük ücretin 30 bin lira olması" talebiyle başlattıkları grev 95

gündür sürüyor. Kararlılıkla direnişlerini sürdüren işçileri bölgedeki meslek örgü- tü temsilcileri ziyaret etti.

Antakya'da İskenderun Organize Sa- nayi Bölgesinde bulunan Befesa Silver- ment fabrikasında işçiler 2021 yılında Birleşik Metal-İş'e üye oldu. Patron iti- razlarıyla süreci 3 sene uzattı. Sendikanın yetkisinin tescillenmesiyle şubat ayında başlayan TİS görüşmelerinde işçilerin yüzde 70 zam talebine karşı patron yüz- de 30 dayatınca işçiler greve çıktı. Grev 60 gündür devam ediyor.

Ordu'nun Fatsa ilçesinde bulu- nan Tolsa Fabrikası'nda Maden-İş ile top- lu sözleşmede uzlaşma sağlanamaması üzerine 2 Eylül'de başlayan grev sürüyor. Türkiye Maden İşçileri Sendikası'na bağlı işçiler, talep ettikleri yüzde 50 oranındaki zam oranına karşılık patronun yüzde 25 teklif ettiğini belirtti.

Manisa'nın Soma ilçesinde bulu- nan AKP'li milletvekilinin sahibi olduğu Fernas Madencilik'te Bağımsız Maden-İş üyesi 7 işçinin işten atılması üzerine baş- layan direniş sürüyor. İşçiler Koç, Saban- cı gibi kapitalistlerin ofislerinin önünde, patronun sahibi olduğu otelin önünde, Meclis kapısında düzenledikleri eylem- lerde haklarını talep ediyor. İşçilerin ta- lepleri şu şekilde:

"*Atılan işçiler geri alınsın.

*İSİG kuralları tam ve eksiksiz olarak uygulansın.

*Ücretlere, Soma havzasının ortala- ması göz önüne alınarak zam yapılsın."

Öz Büro İş üyesi Sarar mağazaları ça- lışanları 29 Ağustos'ta greve çıktı. Sarar çalışanları, asgari ücret artı prim ile ça- lışıyordu. Sarar çalışanlarının talebi ise asgari ücret artı yüzde 20 ve prim sis- teminin düzeltilmesi. Bununla beraber patron grevdeki iş yeri temsilcisini de işten çıkardı.

İzmir'de AKP'li Menemen Beledi- yesi'nde işten atılan işçilerin belediye önündeki direnişi 122 gündür devam ediyor.

İzmir'de CHP'li Karşıyaka Belediye- si'nden atılan Kent Aş işçilerinin belediye önündeki direnişi sürüyor. Haklarını ara- dığı için işten atılan 93 işçi 9 Ağustos'tan bugüne belediye binası önünde direni- yor. Direnişçi işçiler DİSK'in İzmir mitin- gine katılarak sendikacıları da uyardılar.

İstanbul'da belediye taşeron şirket iş- çilerinin kadrolu ve güvenceli bir yaşam için için her salı saat 19.00'da Kadıköy Rıhtım'da başlattıkları oturma eylemi sü- rüyor.

Aile Sağlığı Merkezi (ASM) çalışanları- nın "vergi oranı üst sınırı %15 olması" ta- lebiyle her Çarşamba gerçekleştirdikleri eylemler 28 haftayı geride bıraktı.

“Zafer direnen emekçinin olacak”

As Plastik işçisi ve direnişçisi Kenan İncekaş ile süreçle dair konuştuk. İncekaş direniş sürecini özetledi ve “Zafer direnen emekçinin olacak!” dedi.

- Merhaba öncelikle sizi tanıyabilir miyiz?

- Adım Kenan İncekaş, işe 2015 yılında başladım ve tam dokuz yıldır As Plastik'te çalışıyorum.

- Grev aşamasına gelene kadar, sendikaya üye olma sürecinizi anlatabilir misiniz?

- Fabrika altı yıl önce Haramidere'den Hadımköy'e taşındı. Biz Hakımköy'e gelmeden önce Cumartesi-Pazar, yani hafta sonu mesailerimiz yüzde yüz idi. Buraya gelirken, patron haklarımızda herhangi bir değişiklik olmayacağına dair sözler vermişti. Fakat geldikten sonra mesai ücretleri yüzde elliye düşürüldü. Altıncı ay zamları yüzde 10 iken, As Plastik kapitalisti “yüzde beş veya üç verebilirim” dedi. Maaşlarımız asgari ücretten en fazla elli-yüz lira fazlaydı ve hiçbir şekilde zam alamıyorduk. Böylece hakkımızın yendiğini anladık. Sendikal çalışmayı bu aşamadan sonra başlattık.

İlk örgütlenme aşamasında bir araya gelerek pek çok kez toplantı yaptık ve sendikaya başvurma kararı aldık. Bu süreçten önce param yok diyen işveren, örgütlenmemizi öğrenince bize yüzde elli

zam vermeye başladı, iki buçuk olan ıramiye hakkımız dörde çıkartıldı. Demek ki bazı şeyleri verebiliyormuş. Bunu anlamış olduk. Tabi patron tarafı, süreç içinde bizi sendikadan vazgeçirmek için elinden gelen her şeyi yaptı. Buna karşılık biz hiçbir şekilde geri durmadık ve sendikal örgütlenme çalışmalarına devam ettik. Sendika üyeliklerinde çoğunluğu sağlarken işveren itiraz etti. Yaklaşık 2-2.5 yıl süren mahkemeyi kazandık ve yetkiyi almış olduk.

Yetkiyi aldıktan sonra işveren tarafıyla dört kez masaya oturduk. Beşinci oturmaya ise işveren tarafı katılmadı. Sonra-

sında ara bulucu sürecimiz oldu. İş veren tarafı “param yok, bankalar kredi vermiyor” gibi söylemlerle hiçbir maddeyi kabul edemeyeceğini söyledi. Bunun üzerine anlaşmazlık tutanağı tutuldu ve greve gitme kararı alındı. Grev tarihimiz belli olduktan sonra, ilk olarak 25/2 kod-46 ile ben işten atıldım. Biliyoruz ki tamamen sendikal faaliyetlerden dolayı işten çıkarıldım.

Petrol-İş Sendika temsilcisi olarak, işten atıldıktan sonra toplantılar yapmaya devam ettik. İşe iadem için, işverenle yaklaşık üç kere toplantı yapıldı, fakat hiçbir sonuç vermedi. İşveren tarafı, “ne

olursa olsun fabrikayı kapatırım yine de bu adamı işe almam” dedi. Bunun üzerine ben direnişe geçme kararı vermiştim fakat sonrasında toplamda dokuz arkadaşımız kod-49 ile işten atıldı. Bizde atılan arkadaşlarımızla birlikte 2 Eylül'de, fabrika önünde çadır kurarak direnişe geçtik. 19 Eylül'de ise tüm işçi arkadaşlarımızla birlikte greve başladık.

- Süreç içerisinde işçilerin örgütlenmeye ve greve yaklaşımı nasıldı?

- İlk örgütlenme sürecinde, çoğu kişide korku vardı. Çünkü sendikanın ne olduğunu bilmiyorlardı. Süreç içerisinde toplantılar yaparak ve onları bilinçlendirerek bu durumu aştık. İşçilerde ufak bir kıvılcım bekliyorlardı, çünkü haklarının yenildiğini biliyorlardı. Bu kıvılcım da örgütlenme sürecine başladığımızda çakılmış oldu.

- Grev sürecinde talepleriniz nelerdir?

- Birinci talebimiz, işten atılan arkadaşlarımızın işe iadesi ve toplu iş sözleşmesinin imzalanması olacak. Önceki süreçte pek çok kere söz veren işverenin sözünü tutmadığını gördük. Biz bu sözleşme ile haklarımızı da garanti altına almak istiyoruz. Zafer direnen emekçinin olacak.

KIZIL BAYRAK / ESENYURT

Sınıf devrimcileri As Plastik ve Polonez direnişlerini ziyaret etti ve sınıf dayanışmasını yükseltti. Bunun yanı sıra direnişçi işçiler 29 Eylül'de gerçekleştirecek panel / foruma işçileri davet edildi ve Emeğin Kurtuluşu'nun son sayısını işçilere ulaştırıldı.

“POLONEZ İŞÇİSİ YALNIZ DEĞİLDİR”

İstanbul Çatalca'da bulunan Polonez gıda fabrikasında çalışan işçiler sendikalaştıkları için işten atılmışlardı. Polonez kapitalistinin işten atma saldırısına karşı direnişe geçen işçiler, sermayenin ve devletin tüm baskı ve saldırılara rağmen direnişlerini kararlılıkla sürdürüyorlar. Polonez işçilerinin direnişini 65. gününde BDSP, İEKK ve Devrimci Gençlik Birliği (DGB) ziyaret etti.

Ziyarette direnişçi işçilerin selamlanıldığı konuşmada şunlar denildi:

Direnen işçilere ziyaret

“Sizler günlerdir burada tüm saldırılara karşı çok onurlu bir mücadele veriyorsunuz, üretimden gelen gücünüzü kullanıyorsunuz ve üretimden gelen gücünüzü kullandığımızda, birleştığımızda ne kadar güçlü olduğumuzu da bütün işçi ve emekçilere gösteriyorsunuz... Hepimiz iş yerlerinde, fabrikalarımızda, bulunduğumuz her alanda birleşmeye, mücadele etmeye, örgütlenmeye devam edeceğiz. Ve bugün sizler gibi fabrikalarında direnmiş Greif işçileriyle geldik, Sinbo direnişçileriyle geldik. Bu mücadele deneyimlerimizi hep beraber paylaşarak birleştirerek daha da güçleneceğimizi düşünüyoruz. Birkez daha sizlerin mücadelesini selamlıyoruz”

Konuşmada 29 Eylül'de gerçekleşecek olan Panel/İşçi Forumu'na çağrı yapıldı. İşçilerle, direnişin sürecine dair ve Panel/İşçi Forumu üzerine konuşmalar yapıldı. Direniş alanında Emeğin Kurtuluşu'nun son sayısı işçilere ulaştırıldı.

“AS PLASTİK İŞÇİSİ YALNIZ DEĞİLDİR”

As Plastik işçilerine grevin üçüncü gününde BDSP ve Devrimci Gençlik Birliği (DGB) olarak grev alanına ziyaret gerçekleştirildi. Ziyarette işçileri selamlayan BDSP temsilcisi konuşmasında şunları dedi:

“Bizler, hepimiz çalıştığımız yerlerde, fabrikalarımızda, iş yerlerimizde benzer sorunları yaşıyoruz. Krizin faturası biz-

lere kesilmeye çalışılıyor. Bugün bu gidişata, baskıya, krizin faturasına ve her türlü örgütlülüğümüze yönelik saldırılara karşı, bizlerde Asplastik işçilerinin sesini tüm diğer fabrikalara ve mücadele alanlarına taşıyoruz, sizlerin yolunda mücadeleye çağırıyoruz arkadaşlarımızı. Çünkü izlenmesi gereken yolu sizler gösteriyorsunuz. İktidar, sermaye kol kola girmiş bizim kazanılmış haklarımızı gasp etmeye çalışıyor, en kötü koşullarda çalışmaya mahkum ediyor... Sizler ve direnen tüm işçiler bizlerin buna mahkum olmadığımızı gösteriyorsunuz. Ve bir kez daha bu mücadelede sizin yanınızda olduğumuzu belirtmek istiyoruz”

Konuşmanın ardından, grevdeki işçiler Panel/İşçi Forumu'na davet edildi.

Grev coşkusuyla halaylar çekildi. Halayın ardından işçilerle örgütlenme ve grev sürecine dair sohbetler edildi.

KIZIL BAYRAK / ESENYURT

TKİP VII. Kongresi: Orta

UKRAYNA SAVAŞI SONRASI ORTADOĞU

- ABD emperyalizminin kendisine bin bir bağla bağlı Ortadoğu devletlerini Rusya'ya karşı istediği türden bir tutuma yöneltememesi, Ukrayna savaşının açığa çıkardığı önemli bir olgu olmuştur. Suudi Arabistan ile Körfez ülkeleri Rusya'ya yönelik ambargolara katılmadıkları gibi, petrol arzının artırılmasına yönelik baskılara da direnebilmişlerdir. İsrail ise Rusya'yla ilişkilerini zora sokacak düzeyde adımlardan geri durmuştur. Ortadoğu'daki bu dikkate değer durumu da dünya güç dengelerindeki değişime ve bunun bu türden ülkelere açtığı geniş manevra alanına bir gösterge saymak gerekir.

- Ukrayna savaşı, bizzat Ortadoğu'da da emperyalist güç dengelerinde yaşanan değişimin daha görünür hale gelmesine vesile oldu. ABD emperyalizminin dünkü uydusu durumundaki bir dizi ülkenin savaş konusunda emperyalist Batı kampı ile aynı safta yer almaktan kaçınması, kendi başına bunun zaten önemli bir göstergesidir. Ama sorun bundan ötedir. ABD emperyalizminin açık karşıtlığına rağmen Arap devletlerinin Suriye rejimini yeniden tanımaları ve Suriye'nin Arap Birliği'ne yeniden kabulü, bir başka önemli göstergedir. Daha da dikkate değer olanı ise, İran ile Suudi Arabistan arasındaki anlaşmazlığa Çin'in müdahalesi ve bunun ürünü gelişmelerdir. Aynı şekilde Çin'in bölge ülkelerinin bir kısmıyla doları dışlayarak ulusal paralar üzerinden ticaret antlaşmaları yapması, son olarak Suriye ile daha yakın ilişkilere yönelmesi, ABD aleyhine olarak Ortadoğu'da artan ağırlığını ortaya koymaktadır.

- Ortadoğu'da bir başka önemli gelişme, şu sıra baş gösteren olayların öncesine kadar, siyonist İsrail'in bölgede gitgide daha rahat ve güçlü bir konum kazanmasıdır. Tarihini gördüğü en sağcı hükümetler (Türkiye'deki türden dinci-faşist koalisyonlar) tarafından yönetildiği, dolayısıyla Filistin davasına karşı en uzlaşmaz ve acımasız politikaları uyguladığı bir dönemde, İsrail'in bölge ülkeleriyle ilişkileri giderek açık biçimler kazanarak düzelmiş ve güçlenmiştir. Bu, Filistin davasının pek az istisnaıyla bölge devletle-

ri tarafından açıkça bir yana bırakılması anlamına gelmekteydi. Son gelişmelerin bunu nasıl ve ne yönde etkileyeceği ise henüz belirsizdir.

- Filistin halkının yalnız bırakılması yeni bir durum değildir. Önemli bir bölümüyle gerici Arap devletleri Filistin davasına açık ihanet safhasına çoktan geçmişlerdi. Bu kervana son olarak da Tayyip Erdoğan Türkiye'si eklenmişti. Uzun yıllar boyunca sürdürülen ikiyüzlülük bir yana bırakılmış, İsrail ile el altından zaten güçlendirilerek sürdürülmekte olan ilişkilere yeniden resmiyet kazandırılmıştı. 7 Ekim Aksa Tufanı saldırısını izleyen son gelişmelerin hemen öncesindeki tablo buydu.

- Yeni gelişmeler, özellikle de emperyalist dünyanın iç ilişkilerinde çok kuttupluluğa geçişin yarattığı yeni koşullar, bölgenin gerici devletlerine önemli manevra olanakları sağlıyor olsa da, Ortadoğu halkları için sonuç değişmemektedir. Bölge halklarının yaşadığı sorunlar ve çektikleri acılar ağırlaşarak sürmektedir.

Ortadoğu ve Filistin sorunu

- Trump yönetimi döneminde adım adım kotarılan Abraham Anlaşmaları süreci, Filistin sorununu artık yok saymak, Filistin davasını sessiz sedasız tarihe gömmek anlamına gelmekteydi. ABD emperyalizmi bunun yolunu kendi yönünden Kudüs'ün (ve Golan Tepeleri'nin) ilhakını

tanıyarak, siyonistlerin dolu dizgin yürüten işgalci yerleşim yerleri politikasına tam destek vererek açmıştı. Gerici Arap devletlerinin peyder pey İsrail'i tanıması ve yakın iktisadi ilişkiler içine girmesi bunun izleyecekti. Bu arada Filistin sorunu siyasal boyutlarıyla yok sayılacak, Filistin halkının tarihsel acıları da güya bölgenin iktisadi kalkınması ve sosyal refahı içinde dindirilmiş olacaktı.

- Sorunsuz ilerliyor gibi görünen bu tarihsel ihanet süreci, Filistinli direniş örgütlerinin 7 Ekim Aksa Tufanı saldırısıyla büyük bir sarsıntıya uğramış bulunmaktadır. 7 Ekim eylemi Filistin davasının ölmediğinin, öyle kolayca tarihe gömülmeyeceğinin tüm dünyaya etkili bir ilanı olmuştur. Bu yönüyle tümüyle haklı ve meşru olan 7 Ekim eylemi, Filistin halkının tarihsel direnişinin günümüzdeki yeni ve önemli bir halkasını oluşturmaktadır. Eylem, başta sivillerin hedeflenmesi olmak üzere, kabul edilemez yönler de taşımaktadır. Fakat eylemi izleyen dönemde İsrail'in sergilediği barbarlık ve başta ABD, İngiltere ve Almanya olmak üzere batılı emperyalistlerin buna verdiği koşulsuz tam destek yanında bunu tartışmanın şimdilik bir anlamı ve önemi kalmamıştır.

- Aynı zamanda NATO demek olan emperyalist Batı bloku, Ukrayna savaşını izleyen dönemdeki tutumunu 7 Ekim

saldırısı sonrasında da sürdürdü. Siyonist devlete tam desteğini, başta toplantı ve gösteri özgürlüğü olmak üzere temel özgürlüklere saldırıyla birleştirdi. Kapitalist dünya sisteminin yaşamakta olduğu çok yönlü krizin giderek ağırlaşması ve çoğalan bölgesel savaşlar serisi ile birleşmesi, batılı emperyalistleri demokrasi ve insan haklarına ilişkin aldatıcı maskelerini indirmek zorunda bırakmıştır. Bugünkü tutumları, olayların basıncı altında dış vuran gerçek karakterleridir.

- Siyonist devlet 7 Ekim saldırısını Gazze'ye yönelik bir soykırım saldırısıyla karşıladı. Halen Gazze kuralısızca yakılıp yıkılmakta, çoğu kadın ve çocuk binlerce insan toplu katliamdan geçirilmektedir. Siyonistlerin amacı Gazze'den de Filistinlileri sürmek, burayı da işgal ve olanaklıysa ilhak etmek, böylece Filistin'i tümünden ele geçirme hedefi doğrultusunda yeni bir büyük adım daha atmaktır. Bu amaca ulaşip ulaşamayacaklarını, Filistin direnişinin gücü ile dünya halklarının eylemli dayanışması belirleyecektir.

FİLİSTİN SORUNUNUN TARİHSEL TEMELLERİ VE DEVRİMCİ ÇÖZÜMÜ

- Filistin sorunu doğası gereği Ortadoğu'ya yönelik emperyalist politika ve planların önünde bir engel olarak durmaktadır. Zira ne çözülebilmekte ve ne de ehlileştirilebilmektedir. Ona bu niteliği kazandıran ise siyonist ideoloji ve projedir. Filistin sorununun bugüne dek çözümsüz kalması, tam da siyonist ideoloji ve projenin doğasından kaynaklanmaktadır. Siyonist proje, tarihi olarak Filistin halkına ait bir vatani, dini mitlere dayanarak keyfi bir biçimde Yahudi ırkı için "vaad edilmiş toprak" ilan etmiş, dolayısıyla onu ele geçirmek ve Filistinlileri kendi öz vatanlarından sürmek için her yolu mubah saymıştır. En başından itibaren bu hedefler doğrultusunda batılı emperyalist dünyanın da her türden tam desteğini almıştır. Bu gerçekler, bir türlü çözülemeyen Filistin sorununun tarihsel temelini ortaya koymakta ve bir türlü kırılmayan Filistin direnişinin derin tarihsel köklerini açıklamaktadır.

- Siyonist İsrail devleti başından itibaren Ortadoğu'da ABD emperyalizminin en büyük dayanağı oldu ve ihtiyaç duyulan her durumda bir koçbaşı olarak

Ortadoğu ve Filistin sorunu

kullanıldı. Bundan dolayıdır ki, bugüne kadar ABD tarafından her yolla desteklendi, kesintisiz bir biçimde en cömert yardımlarla ödüllendirildi. İsrail bugünkü savaş makinasını, 400'ü bulduğu söylenen nükleer bombalarını, iktisadi ve teknolojik düzeyini, özetle tüm gücünü, beslemesi olduğu ABD emperyalizmi ve müttefiklerine borçludur. O bu gücünü, Filistin halkını topraklarından sürmek, savaş, işgal ve sömürgeci yerleşimler yoluyla topraklarını genişletmek için kullandı ve kullanıyor. O bu gücünü, tüm Ortadoğu halklarına, yanı sıra ABD'ye karşı ya da mesafeli duran devletlere yönelik bir tehdit ve saldırı aracı olarak kullandı, kullanıyor. Özetle siyonist İsrail, ABD merkezli emperyalist kampın Ortadoğu çıkarlarının bekçisi ve vurucu gücüdür. Halen Gazze'de giriştiği toplu katliamın koşulsuzca desteklenmesinin nedeni de budur.

- İsrail'in soykırım boyutlarındaki Gazze saldırısı, Filistin sorununu yeniden tüm dünyanın gündemine sokmuş bulunmaktadır. Dünya halklarının Filistin sorununa ilgisi ve sempatisi yenide belirgin biçimde canlanmıştır. Bunun da başıncı altında, siyonist soykırımın tarihsel destekçisi batılı emperyalistler bile, "iki devletli çözüm"e bağlılıklarını sürdürdüklerini ikiye bölme seslendirmek zorunda kaldılar. Filistin halkı ve davası lehine bu yeni durum, merkezinde Hamas'ın bulunduğu Aksa Tufanı saldırısının dolaysız bir ürünü oldu. Fakat Hamas faktörü, aynı zamanda Filistin davasının en büyük handikabıdır da. Nitekim emperyalist ve siyonist propaganda, Filistin davasını gözden düşürmek için halen bundan en etkin bir biçimde yararlanmaya çalışmaktadır.

- Geçmişte, dünyadaki özgürlük ve bağımsızlık mücadelelerinin büyük ölçüde uluslararası devrimci akımın etkisi altında yürütüldüğü bir dönemde, burjuva kurtuluş hareketleri bile devrimci-demokratik bir programla hareket etmek eğilimi gösteriyorlardı. Ortadoğu'da bu türden en önemli hareket olan FKÖ, bir yandan Filistin halkının özgürlüğü için kararlılıkla mücadele ederken, öte yandan bunu Yahudileri de içerecek birleşik bir Filistin hedefine dayalı devrimci-demokratik çözüm programı üzerinden

sürdürüyordu. Bundan dolayı da tüm ilerici-devrimci güçler ile dünya halklarının büyük destek ve sempatisini kazanıyordu. İslamcı akımlar yapısal olarak bu üstünlükten yoksundurlar.

- Devrimci-demokratik bir ulusal kurtuluş örgütü olan FKÖ, 1960'lı yıllardan '90'lı yılların başına kadar, Filistin davasının gerçek temsilcisi ve taşıyıcısı idi. Birlinen süreçlerin ardından bu konumunu hızla yitirdi ve yerini, çıkış döneminde FKÖ karşısında tercih edilen bir alternatif olarak emperyalistler ve siyonistler tarafından örtülü bir biçimde desteklenen İslamcı Hamas aldı. Hamas, Filistin halkının direnme geleneğinin bugünkü koşullarda öne çıkan temsilcisi olarak meşru bir varlık nedenine sahiptir. Bununla birlikte, gerici-dinci bir siyasal hareket olarak, her etnik kökenden, dinden ve mezhepten halkların demokratik ve laik temellerde kucaklanmasına dayalı birleşik bir Filistin hedefine yapısal olarak yabancıdır.

- Filistin sorunu ancak Arap ve Yahudi halklarını birlikte kucaklayan birleşik bir Filistin hedefine dayalı devrimci-demokratik bir programla asgari bir çözüme kavuşturulabilir. FKÖ geçmişte böyle bir programa sahipti, fakat emperyalist politikaların etki alanına girdikten sonra bunu terk etti. Emperyalist-siyonist oyunun bugünkü geçici bir halkası olan sözümona "iki devletli çözüm"e razı oldu. Filistin sorununda "iki devletli çözüm" (ki bu Filistin payına gerçekte devlet olmayan bir uydurma devletçik anlamına gelmektedir), işin aslında tam bir çözümsüzlüktür. Herşey bir yana, Filistin denilen tarihsel coğrafyayı, Araplar ve Yahudiler arasında tarafları tatmin edecek şekilde bölüştürmenin bir olanağı yoktur. Zira böyle bir bölüştürmenin herhangi bir tarihsel ve kültürel temeli yoktur. Bu ise, hele de İsrail devleti siyonist temellerini koruduğu sürece, sorunun bu türden bir sözde çözümünün gerçekte çatışmanın ilelebet sürüp gitmesi anlamına geldiğini gösterir.

- Siyonist İsrail devleti, ABD merkezli emperyalist kampın Ortadoğu çıkarlarının bekçisi ve vurucu gücü olduğuna göre, Siyonizme karşı mücadele ancak tutarlı anti-emperyalist bir çizgiye otursa gerçek anlamını ve hedefini bulur,

böylece başarıya ulaşma şansı kazanır. Bu, ilkel Yahudi düşmanlığına karşı da temel önemde bir ayırım noktasıdır. Anti-semitizm her zaman gerici egemen sınıfların bir silahı olmuştur ve tam da halk kitlelerinin dikkatini devrimci çözümlerden saptırmak, sahte hedeflere yöneltmek için kullanılmıştır. Bu nedenledir ki emperyalizme ve Siyonizme karşı mücadele anti-semitizme karşı mücadeleden ayrılmaz.

- Komünistler için Siyonizme karşı mücadele, dünya ölçüsünde emperyalizme karşı verilen mücadelenin bir parçasıdır. Yahudi işçi ve emekçileri, bugünün ağır ortamında bile seslerini cesaretle yükseltebilen ilerici-devrimci Yahudi aydınları, bu mücadelenin asli unsurları arasında yer almaktadırlar. Onlarla dayanışma içinde olmak ve giderek birleşmek, bugün her zamankinden çok daha önemli ve gereklidir. Onların desteği ve katılımı olmadan Filistin sorununun az çok tatmin edici bir çözümüne ulaşmak mümkün değildir.

FİLİSTİN SORUNU VE AKP İKTİDARININ İKİYÜZLÜLÜĞÜ

- Bir dönem İsrail ile gergin ilişkiler yaşayan dinci-faşist iktidar, 7 Ekim saldırısının hemen öncesinde bu ilişkileri her bakımdan yeniden onarmış durumdaydı. Bu onun başta Suudi Arabistan olmak üzere öteki bazı Arap devletleriyle ilişkilerini yeniden düzeltme sürecinin en önemli ve son halkasını oluşturmuştu. Filistin sorunu yönünden bunun somut anlamı, tıpkı Abraham Anlaşmaları sürecindeki gerici Arap devletleri gibi, sorunun pratikte artık yok sayılmasıydı. Ülkelyi içine düşürdüğü ağır ekonomik-mali krizden çıkış için girilen yol, uzun yıllar ikiye bölme istismar edilen Filistin davasının terkedilmesi sonucu doğurmuştu. Özetle Filistin davası satılmıştı.

- Bölgede emperyalizmin ve Siyonizmin çıkarları doğrultusunda yaratılmakta olan yeni statükoda büyük bir sarsıntıya yol açan 7 Ekim Aksa Tufanı saldırısı, dinci-faşist iktidarın satışa dayalı sefil hesaplarını da altüst etmiş bulunmaktadır. Bu beklenmedik gelişme karşısında başlangıçta olgun havalarda tarafları "itidalli davranma"ya çağıran ve arabuluculuğa soyunan ucuz politika oyunları da

çok geçmeden çöktü. Emperyalizmin ve Siyonizmin soykırım boyutları kazanan Gazze saldırısına Türkiye toplumunun ve elbette İslami tabanın gösterdiği hassasiyet, Tayyip Erdoğan iktidarını ister istemez İsrail ile ilişkilerde yeni bir gerilimli sürecin içine itti. Elbette her zamanki gibi riyakârca, yani yalnızca söylem düzeyinde.

- Dinci-faşist iktidarın Filistin politikası başından itibaren tam bir ikiye bölme ve riyakarlık örneği olmuştur. Bir yandan söylem düzeyinde Filistin'e destek verilmiş ve İsrail'e karşı anti-semitizme varan bir dil kullanılmış, fakat öte yandan siyonist devletle tüm iktisadi-ticari ilişkiler korunmuş, dahası zaman içinde daha da güçlendirilmiştir. Yalnızca ABD emperyalizminin ve NATO'nun değil, ama onlardan bile çok İsrail'in hizmetinde olan incirlik ve Kürecik üslerinin faaliyetine ise hiçbir biçimde dokunulmamıştır.

- Şu günlerdeki yeni gerilim koşullarında da bu tutum aynen sürmektedir. Zira dinci-faşist Tayyip Erdoğan iktidarı, ülkede yaşanan çok yönlü ağır krizden çıkış için Siyonizmin batılı destekçilerine ölümüne muhtaçtır. Dahası onların durumu daha da ağırlaştıracak karşı adımlarından da aynı ölçüde korkmaktadır. Tayyip Erdoğan'ın kullandığı dilin pratik sonuçları olmayan bir retorikten ibaret olduğunu geçmiş deneyimler üzerinden çok iyi bilen emperyalistler ve siyonistler, söylem düzeyindeki çıkışları zerrece dikkate almamakta, muhtemeldir ki "anlayışla" bile karşılamaktadırlar.

-Dinci-faşist iktidarın Filistin halkının çektiikleri karşısında söylem düzeyindeki çıkışları bir başka yönden de tam bir ikiye bölme ve riyakarlık örneğidir. Türkiye'de ve Ortadoğu'da izlemekte olduğu Kürt politikası bunun bir ifadesidir. Siyonist rejimin Gazze'ye saldırısının hemen öncesinde, dinci-faşist iktidarın Rojava'nın sivil altyapısına saldırısı tüm şiddetiyle sürmekteydi. Saldırının gerekçesi, mantığı ve yöntemi, özünde siyonist rejiminkinden farklı değildi. Ortadoğu'da halen İsrail'in dayandığı siyonist projenin ağır sonuçlarını Filistinliler, Türkiye'nin inkârı dayalı politikasının ağır sonuçlarını ise Kürtler yaşıyorlar.

WWW.TKIP.ORG'DAN ALINMIŞTIR...

Savaş makinası soykırımı Lübnan'a taşıyor

E. Bahri

İsrail'e egemen olan dinci-faşist rejimin Gazze'deki soykırım savaşı devam ederken, emperyalist/Siyonist namlular Lübnan'a çevrildi. Lübnan'a karşı savaşta ABD'nin işlenen savaş suçlarında fiilen yer aldığına dair değerlendirmeler var. Hem çağrı cihazları ile telsizlerin patlatılmasında hem başkent Beyrut'un Dahiya bölgesinde girilen katliamda ABD parmağının olduğu belirtiliyor.

Lübnan direniş güçleri, sınır aşan vahşi terör saldırılarına İsrail'in kritik askeri hedeflerini vurarak yanıt verdi. Elektronik terör saldırıları ile Hizbullah'ın direnme yeteneklerini yıkacaklarını sanan emperyalist/Siyonist güçler yanıldılar. Zira, direnişçiler saldırıların ardından daha etkili füzelerle ırkçı-siyonist rejimin askeri hedeflerini tekrar vurdu. Hizbullah, bir günde İsrail'e 200'e yakın füze fırlattı. Tel Aviv'deki soykırımcı çete olağanüstü hal ilan etti. 365 kilometre karelik üstü açık hapisane olan Gazze'yi kontrol altına alamayan soykırımcı çete, son günlerde güney Lübnan'ı işgal etmekten söz etmeye başladı. Hizbullah'ın "8200" diye adlandırılan İsrail'in en kritik istihbarat üsünü vurmasından sonra, "Hizbullah'la/Lübnan'la savaş istemiyoruz" diye açıklamalar yapan Netanyahu ve hükümeti, birden soykırım savaşını Lübnan'a taşıma saldırısını başlattı. Bu karar değişiminde ABD emperyalizminin sunduğu desteğin önemli bir rol oynadığı kanısı güçlüdür. Zira, hem Gazze'de hem Lübnan'da bombardıman yapan uçaklar da her gün sivilin üzerine yağdırılan tonlarca bomba da ABD tarafından İsrail'e sağlanıyor. CIA ve Amerikan askeri istihbaratı da soykırımcı çetenin hizmetinde. Yani hem Gazze'de hem Lübnan'da devam eden soykırım savaşları İsrail'in olduğu kadar ABD'nin de savaşlarıdır.

EMPERYALİST/SİYONİST GÜÇLER SOYKIRIM SAVAŞLARI DÖNEMİNİ BAŞLATTI

Gazze'de dünyanın gözleri önünde devam eden soykırım savaşı, bu savaşın ABD ile Batılı emperyalistler tarafından askeri, mali, siyasi, diplomatik alanlarda desteklenmesi dünyada yeni bir duruma işaret ediyor. Artık ne Birleşmiş Milletler kararlarının ne diğer uluslararası anlaşmaların ne sözleşme ya da hukukun bir kıymeti harbiyesi var. "İnsan hakları,

demokrasi, hukukun üstünlüğü" gibi koularda vaaz vermeye devam eden bu güçler, on binlercesi çocuk, toplamda yüz binden fazla kişiyi katleden İsrail'in "kendini savunma hakkı var" laflarını tekrarlamaya devam ediyor.

Gazze'deki soykırım savaşını Lübnan'a taşıyan İsrail'e destek veren emperyalistler "İsrail'in kendini savunma hakkı" laflarını yine tekrarlıyorlar. Buna göre okulları, hastaneleri, konutları, ambulansları, itfaiyeyi, ibadet yerlerini ağırlığı bir tona yaklaşan bombalarla yerle bir etmek "kendini savunma hakkı" kapsamına giriyor.

Bir günde 500 Lübnanlı sivil katleden, bin 700 kişiyi yaralayan, on binlerce kişinin yerini yurdunu terk etmesine neden olan İsrail, Hizbullah mevzilerini hedef aldığı yalanını tam bir utanmazlıkla dünyaya ilan ediyor. Savaş taburu gibi hareket eden medya tekelleri ve onların uzantıları ise utanmadan bu yalanları "haber" diye dünyaya yayıyor.

Emperyalist/kapitalist devletler tarihinde soykırım suçu ilk defa işlenmiyor. Ancak bunun alenen bir savaş yöntemi olarak kabul edilmesi, en gelişmiş teknoloji ürünü silahlarla kentlerin, kasabaların, köylerin, mülteci kamplarının, sivilin sığındığı binaların aleni bir şekilde bombalanması; insanlığa karşı işlenen bu suçların dünyanın en büyük emperyalist gücü ve suç ortakları tarafından savunulması anlamına geliyor.

SİYONİSTLER KAPİTALİST/EMPERYALİZMİN BARBARLIĞINA AYNA TUTUYOR

Birinci emperyalist paylaşım savaşından sonra İngiliz emperyalizminin eliyle Ortadoğu'nun kalbine saplanan Siyonizm'i hançeri, ikinci emperyalist paylaşım savaşından sonra ABD tarafından devralındı. ABD'nin bir uzvu gibi hareket eden Siyonist savaş aygıtı her tür kural, yasa ve hukukun üstünde durabilecek bir statüye kavuşturuldu. Bu aygıtın kanlı tarihi bir yana bir yıldır Gazze'de, son günlerde ise Lübnan'da yaptıkları ortada dururken, "arkanızdayız" açıklamalarının tekrarlanması, dünyaya verilen somut bir mesajdır: Emperyalist/Siyonist güçlere karşı direnenleri destekleyen halklar soykırıma maruz bırakılır.

İsrail'in yaptıklarının ABD, İngiltere, Almanya, Fransa, İtalya gibi emperyalistler tarafından "olağan" hatta "haklı" bulunması, sistemin "yeni normal" hakkında fikir veriyor. Bu ülkelerde faşist partilerin düzen siyasetinde giderek daha etkin bir rol oynayama başlaması, sistemin bir başka "normalini" yansıtıyor. Bunlar, "içeride faşizmi, dışarıda soykırımcı savaşları meşrulaştırma" döneminin yansımalarıdır.

HALKLARIN DİRENİŞ İRADESİNİ KIRAMIYORLAR

Ne Filistin'de ne Lübnan'da ordular

arası bir savaş var. Burada halkların işgale, ırkçılığa, vahşi zulüm ve zorbalığa karşı gelişen direnişleri var. Karşı tarafta ise emperyalistler tarafından desteklenen yasa, kural, değer, ahlak tanımaz, son teknoloji ürünü silahlarla donanmış bir ölüm ve yıkım aygıtı var. Yani güçler hiçbir şekilde birbiriyle kıyaslanamaz.

İsrail aynı anda ABD yapımı 50 F-16 savaş uçağı ile Güney Lübnan'ı bombalayabiliyor. Bu savaş aygıtına on binlerce ton bomba, on milyarlarca dolar akıtıldı, akıtılıyor. Karşısında ise toprakları işgal edilmiş Filistin halkı ve Gazze'deki soykırımın durdurulması için "Gazze'ye destek cephesi" açan Hizbullah hareketi ve ona destek veren ağırlığı Şiilerden oluşan Lübnan halkının bir kesimi var. Bu soykırım savaşlarında amaç direniş hareketlerini çöktürmek ve direnişe destek veren halkların iradesini kırmaktır. O zaman Siyonist rejim toprak işgallerine ve etnik temizliğe devam edebilir, bölgede ABD emperyalizmine karşı direnenlere ağır bir darbe vurulabilirdi.

Soykırım savaşını dayatan emperyalist/Siyonist güçler için sorun bu noktada düğümleniyor. Zira ne askeri güçleri direniş hareketlerine diz çöktürebiliyor ne soykırımları halkları direnişe destek vermektan alıkoyabiliyor. Histeri tam bu noktada tavan yapıyor; emperyalist/Siyonist savaş makinaları halklara saldırarak ölüm saçıyor. Ancak tüm bunlar ne Gazze direnişine diz çöktürebiliyor ne Hizbullah'ın destek cephesini tahkim etmesine engel olabiliyor.

Hem direniş hareketleri hem onların dayanağı olan halklar, karşılarındaki düşmanın gücünü de barbarlığını da biliyorlar. Bazı istisnalar dışında Arap ya da Müslüman devletlerin Siyonistlerle işbirliğine devam ettiğini, Filistin halkından yanaymış gibi riyakar açıklamalar yapan AKP şefi Tayyip Erdoğan'ın İsrail F-16'larına benzin taşıdığını da biliyorlar. Tüm bunlara rağmen işgale karşı direnmeye, soykırımcılar önünde diz çökmeyi reddetmeye devam ediyor, utanç verici bir teslimiyetin yükü altında yaşamaktansa ayakta direnerek ölmeyi tercih ediyorlar. Bu tutumlarıyla insanlığın emperyalist/Siyonist barbarlığa karşı direnişinin ön saflarında yer alıyor ve her tür dayanışma ve desteği hak ediyorlar.

Hizbullah lideri Nasrallah hayatını kaybetti

İşgalci İsrail ordusunun dün (27 Eylül) akşam saatlerinde Lübnan'ın başkenti Beyrut'a yaptığı bombardımanda öldürülenler arasında Hizbullah lideri Hasan Nasrallah'ın da bulunduğu açıklandı. Saldırı, ABD emperyalizminin İsrail'e verdiği F-35 savaş uçaklarından atılan Amerikan yapımı özel bombalarla yapıldı. Direnişin diğer liderleri gibi Nasrallah da emperyalist/Siyonist güçler tarafından katledildi.

Hizbullah'a yakın almanar.com sitesinde yayınlan parti açıklamasında Nasrallah'ın öldürüldüğü, "ancak düşüncesiyle, ruhuyla, çizgisiyle ve kutsal yaklaşımıyla hala direnişçilerin arasında olduğu" belirtildi. Açıklamada şu ifadelerle de yer verildi:

"Hizbullah liderliği, fedakarlıklarla ve şehitlerle dolu yolculuğunda en büyük en kutsal ve en değerli şehidini anıyor; Gazze ve Filistin'e destek, Lübnan'ı ve onurlu cesur halkını savunmak için düşmana karşı kararlıkla cihada devam etmeyi taahhüt ediyor..."

31 Ağustos 1960'da başkent Beyrut'ta dünyaya gelen Hasan Nasrallah, siyasal yaşamına Emel Hareketi ile başladı, ancak İsrail'in 1982'de Lübnan'ı işgal etmesinden sonra Hizbullah'a katıldı. İlk Genel Sekreter Abbas Musevi'nin 1992'de Siyonistler tarafından katledilmesinden sonra 12 Şubat 1992'de Hizbullah'ın genel sekreteri seçildi.

32 yıldan beri partinin liderliğini yürüten Nasrallah emperyalist/Siyonist güçlerin bir numaralı düşmanlar listesi-

nin başında yer alıyordu. Zira partiye önderlik ettiği süre boyunca işgalci Siyonistleri hezimete uğratan savaşlara önderlik etti.

2000 yılında güney Lübnan'ı 22 yıl süren İsrail işgalinden kurtaran Hizbullah, Siyonistleri ilk defa işgal ettikleri topraklardan direnişle kovdu. ABD emperyalizminin "yeni bir Ortadoğu yaratma hedefi" için Temmuz 2006'da Lübnan'a saldıran İsrail, 33 gün süren savaşta hezimete uğratıldı. Zaferi yine Nasrallah liderliğindeki Hizbullah kazanmıştı. 2006'da Siyonist rejimin hezimete uğratılmasında oynadığı rol hem Nasrallah'a hem partisine haklı olarak büyük bir prestij kazandırdı.

Nasrallah sadece Hizbullah'ın değil, emperyalist/Siyonist işgalcilere karşı bölgesel çapta gelişen direnişin de lideri sayılıyordu. Nitekim sadece Lübnan ve

Filistin'de değil, Suriye, Yemen, Irak ve İran'da Nasrallah'ın katledilmesinin direniş için büyük bir kayıp olduğunu dile getiren açıklamalar yapıldı.

Nasrallah son konuşmasını çağrı cihazı ve telsizlerin patlatılmasından sonra yapmıştı. Sınır aşan o barbarca terör saldırısına rağmen Gazze'de soykırım savaşı sona erdirilmeden İsrail'e dönük saldırıların durdurulmayacağını ilan ederek emperyalist/Siyonist güçlere meydan okumuştur.

Nitekim çok sayıda lider ve son olarak Hasan Nasrallah'ın katledilmesinden sonra Hizbullah direnişçileri Siyonist işgalcilere dönük saldırılarını yoğunlaştırdılar. Yani emperyalist/Siyonist sömürgeciler taktik başarılar elde etseler de stratejik bir zafer kazanmış değiller.

Nasrallah'ın katledilmesi büyük yankı uyandırdı. Tel Aviv'deki soykırımcı çete, onu koruyan emperyalistler ve bölgedeki ABD-İsrail uşakları sevinç gösterileri yaptılar. Bunlara Saray rejiminin himaye ettiği Suriye'deki cihatçı terör örgütleri de dahil.

Nasrallah'ın katledilmesi direniş cephesi için kuşkusuz ki büyük bir kayıp. Nitekim onlar da bunu dile getiriyorlar. Tüm direniş hareketlerinin açıklamalarında mealen yer alan şu ifadeler şimdiki durumu özetliyor:

"Büyük bir kayıp verdik bunun yasını tutuyoruz. Direnişin lideri öldürüldü, direniş devam ediyor! Nasrallah'ın savunduğu dava zafere ulaşana kadar direniş devam edecek!"

İsrail Lübnan'a kara harekatı ilan etti

Soykırım savaşını Gazze'den Lübnan'a taşıyan ırkçı-siyonist rejim, savaş uçaklarıyla yaptığı binlerce bombardımandan sonra kara harekatı başlattığını ilan etti.

İşgalci İsrail ordusu, Güney Lübnan'daki köy kasaba ve kentleri bombalayarak yakıp/yıktı, katliamlar yaptı ve orada yaşayan halkı yerini/yurdunu terk etmeye zorladı. Bölgeyi yoğun bir şekilde havadan bombaladıktan sonra işgal hareketinin başlayacağını ilan etti.

Siyonist rejimin barbarca saldırıganlığı dünya tarafından izleniyor. ABD emperyalizmi ise askerlerinin savaşa doğrudan katılması dışında, İsrail'in soy-

kırımcı saldırganlığının temel dayanağı ve dolaysız suç ortağıdır. Batılı diğer emperyalist devletler de Tel Aviv'deki soykırımcı çeteye destek vererek soykırım suçuna ortak oluyorlar.

İsrail'in Gazze, Lübnan, Lübnan'daki Filistin mülteci kampları ve Suriye'ye yönelik saldırıları devam ederken, ABD Savunma Bakanlığı (Pentagon), bölgeye askeri yığnağı artırma kararı aldı. Pentagon Sözcü Yardımcısı Sabrina Singh tarafından yapılan açıklamada, Ortadoğu'da konuşlu mevcut güçlerine savaş

uçakları ve birkaç bin takviye asker gönderileceğini söyledi.

Lübnan'a saldırı emperyalist/siyonist kudurganlığın giderek tırmandığını ispatlıyor. Zira yaptıkları soykırıma rağmen halen de zafer kazanmaktan uzak görünüyorlar. Bu ise onları iyice kudurtuyor ve daha vahşi saldırılar düzenleyerek hedeflerine ulaşmaya çalışıyorlar.

Lübnan direnişi ise işgal saldırısına

karşı direnmeye kararlı olduğunu ilan etmekle kalmıyor, işgalci İsrail ordusunu hedef alan vuruşlarla da bunu gösteriyor. Gazze ve Lübnan'a destek kapsamında Yemen'deki Husiler ve Iraklı direnişçiler de işgalci orduyu hedef alan saldırılar düzenliyor.

Emperyalist/siyonist işgalcilerin saldırısı daha çok yıkım, daha çok katliam anlamına geliyor. Ancak bundan zaferle çıkmaları kolay değil. Zira direniş cephesi hiçbir noktada geri atmıyor ve işgalcilere karşı direnişin her alanda devam edeceğini döne döne tekrarlıyor...

Siyonistler barbarlıkta çıtayı yükseltti

A. Vedat Ceylan

İsrail'in 17 ve 18 Eylül'de Lübnan'da gerçekleştirdiği saldırılar, bölgeyi kana bulamaya yönelik emperyalist/Siyonist saldırganlık ve barbarlıkta çitanın ne kadar yükseltebileceğine dair örnekler olarak tarihe geçti.

Lübnan'ın dört bir yanında, manipüle edilmiş mobil iletişim cihazlarının patlatılmasıyla gerçekleştirilen bu terör eylemi, birçok masum insanın hayatına mal oldu. Binlerce kişi de yaralandı.

İsrail, üretim aşamasında manipüle ederek içine patlayıcı yerleştirdiği bu cihazlarla, insanları hedef alarak kitlesel bir katliam düzenledi.

Bu saldırıların, özellikle sivilleri hedef alması ve gündelik hayatta kullanılan cihazların ölüm makinelerine dönüştürülmesi, açık bir savaş suçu niteliği taşımaktadır.

İsrail, bu vahşetiyle uluslararası savaş hukukunu hiçe saymakta ve sivillerin korunmasına ilişkin tüm insani kuralları çiğnemektedir.

Bu saldırı, ayırım gözetmeksizin ölüm saçan insanlık dışı bir şiddetin ifadesidir. Onlarca sivil insanın ve çocukların hayatını kaybetmesi, yüzlercesinin görme yetisini yitirmesi Siyonist vahşetin ve savaşın insanlık dışı boyutlarını gözler önüne sermektedir.

İsrail bu "bel altı" harekât ile Lübnan'da gerçekleştirdiği saldırı, sadece Hizbullah'a karşı değil, tüm Lübnan halkına karşı bir terör saldırısıdır. Daha önce Filistin'de defalarca başvurduğu bu kirli yöntemler, Lübnan'da da kullanılmış ve masum sivillerin hayatı hiçe sayılmıştır.

Bu saldırı, İsrail'in işgalci-yayılmacı stratejileri doğrultusunda işlediği bir savaş suçudur ve sorumluları mutlaka hesap vermelidir.

"YENİLMEZLİK" MİTİ

Siyonist terör devleti, bu saldırıyla Ekim ayındaki direniş ekseninin operasyonu ile yerle bir olan "Demir Kubbe" mitini yeniden canlandırabileceğini sanıyor. Ancak bu kirli/kanlı oyun tutmayacak. Daha önce Filistin'deki soykırım vahşeti gibi, sadece yıkım ve ölüm getiren barbarlığı ile imajı yerlerde sürünmeye devam edecek. İsrail, arkasına aldığı tüm emperyalist barbarlığa rağmen, Filistin'i yerle bir ettiği halde bir "başarı" elde edemediği gibi, Lübnan'da da bu vahşeti sürdürerek hedeflerine ulaşamayacaktır. Bu saldırılar, emperyalist şiddetin Orta Doğu'da daha fazla kan dökmesine yol açacak, ancak halkların direnişini kıramayacaktır.

Üretim sürecinde manipüle edilerek, içi patlayıcılarla donatılmış telsizler, çağrı cihazları ve diğer iletişim araçlarıyla gerçekleştirilen "bel altı" vuruşlar, İsrail'in insan hayatını hiçe sayan stratejisinin

bir parçası olmakla beraber, ahlaki çöküşünün de bir göstergesidir. Zira, sıradan çağrı cihazları bir savaş aracı haline getirilmiş ve sivilleri hedef almak için kullanılmıştır. İsrail, bu yöntemle "savaş hukukunun" en temel ilkelerini çiğnemekte ve açıkça bir savaş suçu işlemektedir.

Bu tür barbarlıkların ve kitlesel katliamların hesabını sormak, dünya ölçeğinde işçilerin, emekçilerin ve ezilen halklarının omuzlarında bir görev ve yükümlülük olarak durmaktadır.

Hayata geçirilen terör saldırısının arkasında yalnızca İsrail yoktur. ABD ile Batılı emperyalistler, Siyonist terör devletine verdikleri sınırsız destekle bir kez daha bu barbarlığa ve savaş suçuna ortak olmuştur. Beyaz Saray'dan gelen alaycı açıklamalar, bu vahşetin arkasındaki gerçek gücü de ifşa etmektedir.

İsrail, Lübnan'a ve Filistin'e saldırarak, emperyalizmin bölgede hâkimiyet kurma stratejisinin bir maşası olarak hareket etmektedir. Bu saldırıların arkasındaki emperyalist güçler, bölgede kan dökme politikalarına devam ettikçe, Orta Doğu'da barışın mümkün olmayacağı gibi, kendi karşıtlarının daha azimle karşı koymalarına da yol açacaktır.

Siyonist İsrail arkasına aldığı sınırsız destekle bir yıldır soykırım yaptığı Gazze'de "başarı" elde edemedi. Savaşı bölgeye yayma politikası da barbarlıkta sınır tanımayan saldırıları da onu başarısızlıkla yüzleşmekten kurtaramayacak. Lübnan halkı ve tüm direniş hareketleri emperyalist/Siyonist barbarlığa karşı durmaya devam edecek ve İsrail'in kana doymayan saldırganlığı kendi sonunu hızlandıracaktır.

Samsung işçilerinin grevi sürüyor

Hindistan'ın güneyindeki Tamil Nadu eyaletinde Pazartesi günü yaklaşık 150 Samsung fabrika işçisi ve CITU sendika yöneticileri gözaltına alındı. Üç işçinin gözaltında tutulmaya devam ederken serbest bırakılan işçiler greve kaldıkları yerden devam edeceklerini açıkladı. Fabrikanın yakınında kurdukları çadırda greve devam eden işçiler, ücretlerin artırılmasını, CITU sendikasının tanınmasını ve çalışma koşullarının iyileştirilmesini

ni talep ediyorlar.

CITU Sendikası yayınladığı açıklamada şunları dedi:

"Sadece ev aletleri üreten Samsung Sriperumbudur fabrikası, Hindistan'da yıllık 12 milyar dolarlık gelirin yaklaşık üçte birini oluşturuyor. Bu fabrikadaki işçiler, buzdolabı, çamaşır makinesi veya

TV gibi ürünleri 10-15 saniye içinde birtirmeye zorlanıyor. İşçiler için uzun çalışma saatleri, esnek ve güvensiz çalışma koşullarında 4-5 saat kesintisiz çalışmaya zorlanıyor."

Polisin saldırısına rağmen, Tamil Nadu'daki iktidar partisine bağlı bir sendika da dahil olmak üzere 12 sendika gru-

bu, grevde olan işçilere eylemli destekte bulunacaklarını ifade ettiler.

Hindu Businessline'in yayınladığı rapora göre bu, 2008'de kurulduğundan bu yana fabrikadaki ilk grev. Grev bildirisinde şunlar ifade edildi:

"16 yıldır bu işçiler kayıtlı bir sendikaya sahip değillerdi, ancak yönetimin tutumu, küfürlü söylemleri, kötü uygulamaları ve iş yükü işçileri bir sendikali olmaya sevk etti."

Birleşmiş Milletler 79. Genel Kurulu

Birleşmiş Milletler (BM) 79. Genel Kurulu, 150 civarında devlet ve hükümet başkanının katılımıyla New York'ta toplandı. Kurul, "uluslararası iş birliğini canlandırmak, BM'yi geleceğe uygun hale getirmek, mevcut ve gelecek nesiller için barışı, sürdürülebilir kalkınmayı ve insan onurunu teşvik etmek" hedefiyle toplandı. ABD ordusunda görevli Patrick Freane'nin ifadesiyle "Dünyanın dört bir yanından 142'den fazla devlet ve hükümet başkanı aynı anda New York'a geliyor. Basitçe ifade etmek gerekirse bu, gezegendeki devlet ve hükümet başkanlarının en büyük yıllık toplantısı, dünyada 'krizlerin, insani felaketlerin ve savaşların' yaşandığı koşullarda gerçekleşiyor."

Genel Kurul toplantısı öncesinde "Uluslararası zorluklar, onları çözme yeteneğimizden daha hızlı geliyor" diyen BM Genel Sekreteri Antonio Guterres, "Jeopolitik karşıtıların ve çatışmaların kontrolden çıktığını" belirtti ve şunu ekledi:

"...Giderek artan yıkıcı ve varoluşsal risklerle karşı karşıyayız. İnsan kardeşlerimiz korkunç acılara maruz kalıyor. Rotamızı değiştirmesek, uzun süreli bir kriz ve çöküşe sürüklenme riskiyle karşı karşıya kalacağız."

Ancak BM'nin bu "yıkıcı ve varoluşsal risklerden" bir çıkış yolu göstereceği inanç ve beklentisi tümüyle temelsiz. Dahası BM, "insan kardeşlerimizin korkunç acılara maruz kalmasının" da sorumlularından biri.

İkinci Dünya Savaşı'nın yıkıntıları arasında 1945 yılında kurulan Birleşmiş Milletler (BM), insanlığı iki kez yıkıma sürükleyen savaşların tekrarlanmaması için güya barışı tesis edecek uluslararası bir mekanizma olacaktı. Uluslararası anlaşmazlıkları diplomatik yollarla çözme iddiasında olan BM, çoğu zaman tüm kurum ve kuruluşlarıyla ABD ve yedeğindeki batılı emperyalistlerin çıkarlarına hizmet etti ve onlar tarafından yönlendirildi. ABD'nin dünya ölçüsünde sürdürdüğü saldırganlık ve işgalleri, kirli ve kanlı icraatları meşrulaştırmanın aparatı olarak hareket etti.

Dünya'nın yeni bir çatışma tehdidiyle karşı karşıya olduğu koşullarda New York'taki toplantı devam ederken İsrail,

savaşı Lübnan'a taşıyarak tüm Ortadoğu'yu bölgesel bir savaşa sürüklemeye çalışıyor. Ortadoğu'da yaşananlar açısından BM'nin "barış ve güvenliğin sağlanmasındaki rolüne acilen ihtiyaç duyulduğu" naifçe dillendiriliyor. Oysa ABD ve müttefiklerinin bir aracı olan BM'nin bu alanda yapabileceği bir şey yok. BM Güvenlik Konseyi üyeleri Çin ve Rusya'nın gündeme getirdiği ateşkes önerileri ise ABD tarafından veto ediliyor.

Aynı şey Ukrayna savaşı için de geçerlidir. Örneğin Biden, uluslararası toplumu "Rusya tarafından işgal edilen Ukrayna'yı desteklemeye devam etmeye" çağırırken, BM ve onun genel sekreteri kimi "kaygılar" dillendirmenin ötesine geçen bir tutum alamadı. Biden, "dönemin büyük sorunlarının çözümü" çağrısında bulundu ve bu sorunları öncelikle Ukrayna, Orta Doğu ve Sudan'daki çatışmalar olarak sıraladı. İkiyüzlülük ifadesi bir dizi boş lafın ardından "Şu anda her üç çatışmanın da sonu görünmüyor" dedi. Biden, "Hizbullah, hiç kısıktılmadan 7 Ekim saldırısına katıldı ve İsrail'e roket attı. Her ülke böyle bir saldırının bir daha yaşanmamasını sağlama hakkına ve sorumluluğuna sahiptir" sözleriyle İsrail'in Gazze'deki soykırımına ve Lübnan'a saldırısına kesin desteğini yineledi. İran'dan gelen tehditle mücadelede daha güçlü bir pozisyon alınması çağrısında bulundu. Aynı çağrıyı Rusya'ya karşı savaşın tırmandırılması yönünde de yaptı.

Pek çok BM üyesi kapitalist ülkenin temsilcilerine göre söz konusu sorunların çözümsüz kalmasının ve savaş çıkırtkanlığının nedeni BM Güvenlik Konseyi'nin yetersiz işleyişidir. Şili Devlet Başkanı Gabriel Boric, bu nedenle BM reformunun ertelenmemesi gerektiğini söyledi ve şunları ekledi:

"2024 yılı 1945 değil. Bazı ülkelerin jeopolitik farklılıklar nedeniyle kararı veto ettiğini defalarca gördük. Fakat günümüz dünyasında işler farklıdır. Bu ülkelerin veto yetkisi olmamalı ve BM Güvenlik Konseyi günümüz dünyasını temsil etmemelidir. BM'deki karar alma sürecini demokratikleştirmeliyiz. Uluslararası barış ve güvenliğe yalnızca birkaç ülkeden oluşan ayrıcalıklı bir grup karar vermemelidir."

Guterres de "Filistin halkının toplu olarak cezalandırılmasının hiçbir haklı gerekçesi olmadığını" belirtti ve "cezasızlık dünyasından" yakındı. "Giderek artan sayıda hükümet uluslararası hukuku çiğniyor ve uluslararası hukukun altını oyuyor" sözleriyle çaresizliğini dile getirdi.

ERDOĞAN VE DEVLETİ NATO'CU VE AMERİKANCIDIR

ABD ile emperyalist müttefikleri, BM Genel Kurulu'nu Siyonist soykırımı aklamanın ve Ukrayna savaşına daha fazla destek sunmanın zirvesine dönüştürmeye çalıştılar. Genel Kurul'da ABD Başkanı Joe Biden, Fransa Cumhurbaşkanı Emmanuel Macron, Almanya Başbakanı Olaf Scholz ve İngiltere Başbakanı Keir Starmer'in de aralarında bulunduğu bir dizi savaş suçlusunun yanı sıra, onların şovmen piyonu Zelenski ve İsrail'in soykırımcı çetesinin başındaki Benjamin Netanyahu'nun yaptıkları konuşmalar da bunu gösterdi. Netanyahu konuşmasında soykırımı, katliamları ve küresel hukuksuzluğu savundu. Zelenski ise ABD ve NATO güçlerine Ukrayna'nın Rusya'ya uzun menzilli silahlarla saldırmasına izin vermeleri çağrısını yineledi ve Moskova'ya karşı bir savaşa katılmaları önündeki tüm kısıtlamalardan vazgeçmelerini istedi.

ABD Dışişleri Bakanı Antony Blinken ise BM Güvenlik Konseyi'nin pazartesi günü Ukrayna'yla ilgili bakanlar düzeyinde yaptığı toplantıda Rusya, İran, Kuzey Kore ve Çin'i yeniden "şer eksenini" ilan etmeye çalıştı. Çin'i kuşatıp Asya-Pasifik bölgesini kontrol altına almayı amaçlayan ABD liderliğindeki bölgesel bir mekanizma olan QUAD ülkelerinin (ABD, Avustralya, Japonya, Hindistan) dışişleri bakanları da Genel Kurul'da bir araya geldi. Bu, 11 Şubat'taki dördüncü QUAD Dışişleri Bakanları Toplantısı'ndan bu yana ilk görüşmeleriydi. Grup, yayınladığı ortak bildiriye "kapsayıcı ve dayanıklı, özgür ve açık bir Hint-Pasifik'i ilerletmek için çok taraflı iş birliğini derinleştirmeye devam edeceğini" yeniden teyit ederek Çin'i hedef aldı.

BM Genel Sekreteri Antonio Guterres Genel Kurul'un açılış konuşmasında şu uyarıda bulundu:

"Dünyamız bir girdabın içine sürükleniyor... Jeopolitik uçurumlar derinleşiyor. Nasıl sona ereceğini bilmediğimiz savaşlar şiddetleniyor, nükleer silahlanma ve yeni silahlar karanlık bir gölge yaratıyor. Hayal bile edilemeyecek bir şeye, dünyayı yutmakla tehdit eden bir barut fıçısına doğru ilerliyoruz."

Guterres'in bu uyarıları doğrudur, fakat tüm bunların sorumluluğunun ABD başta olmak üzere batılı emperyalistler olduğu gerçeğini dile getirmekten kaçınması BM'nin rolünü de ortaya koymaktadır.

Dinci-faşist iktidarın şefi Erdoğan da Genel Kurula katılmak ve çeşitli temaslarda bulunmak üzere ABD'de idi. New York'ta Türk-Amerikan Ulusal Yönlendirme Komitesi (TASC) tarafından düzenlenen akşam yemeğine katılan Erdoğan, Türkiye'nin "terörle" en büyük mücadeleyi veren ülkelerin başında geldiğini iddia etti. Erdoğan "Amerikalı karar alıcıları ve ticari çevreleri yalana boğarak menfaat sağlamaya çalışan örgüt üyelerine karşı sizlerden teyakkuza halinde olmanızı bekliyorum..." dedi. "Son yıllarda Batılı ülkelerde bilhassa Avrupa'da İslam ve yabancı düşmanlığının büyük bir salgına dönüştüğünü" savunan Erdoğan "Ukrayna'da 3. yılına girmekte olan savaş bölgesel istikrarı tehdit ediyor... Görevi barışı korumak olan kurumlar ahlaki çöküş içinde. Gazze'deki katliamı bunu açık şekilde göstermiştir" türünden laflar etti.

ABD'de faaliyet gösteren kurumların temsilcileriyle yuvarlak masa toplantısına da katılan Erdoğan, "Türkiye-Amerika ilişkilerinde son dönemde yaşanan olumlu havadan memnuniyet duyduğumu" söyledi. CAATSA yaptırımlarından ve Türkiye'nin F-35 programından çıkarılmasından dert yanarak, "NATO müttefikimiz Amerika'nın Türkiye'ye uyguladığı tedbirler ve savunma sanayi kısıtlamaları güven duygusunu menfi şekilde etkiliyor" diye sitem etti. Erdoğan "Türkiye, NATO'nun en güçlü müttefiklerinden biridir. Aynı zamanda Avrupa Birliği'ne tam üyelik perspektifi olan bir ülkeyiz. Batı dünyasıyla işbirliğimizi geliştirirken doğuyu ihmal etmiyoruz. Gerek Şangay İşbirliği Teşkilatı, gerek BRICS, gerekse ASEAN'la diyalog zeminini güçlendirir

mekte kararlıyız” ifadelerini kullandı.

Filistin konusundaki iki yüzlü tutumunu sürdüren Erdoğan Genel Kurul’da yaptığı konuşmada ise “İsrail’in saldırıları sonucunda Gazze, dünyanın en büyük çocuk ve kadın mezarlığı haline gelmiştir” diyen Erdoğan, “Ey BM Güvenlik Konseyi, Gazze soykırımının önüne geçmek, bu zulme, bu barbarlığa ‘dur’ demek için daha neyi bekliyorsunuz? Siyasi ikbali için tüm bölgeyi savaşa sürükleyen katliam şebekesini durdurmak için daha neyi bekliyorsunuz?” diye sordu.

Aynı sorunun kendisine sorulması halinde söyleyecek sözü olmayan Erdoğan, Filistin’de yaşananların çok büyük bir ah-laki çöküşün göstergesi olduğuna işaret etti. “İsrail yönetimi temel insan haklarını hiçe sayarak bir millete, bir halka karşı apaçık bir etnik temizlik uygulamakta” ifadelerini kullandı. İsrail’deki soykırımcı çeteye petrol taşımaya devam eden Erdoğan’ın bu türden “keskin” lafları etmesi, “riyakarlıkta sınır tanımazlığın” yeni bir örneği olarak kayıtlara geçti.

Türkiye-ABD ilişkilerinin bir süredir devam eden “bunalımlı” seyrine ve tüm sorun ve sıkıntılara rağmen Türkiye-ABD ilişkileri gerçekte stratejik bir derinliğe sahiptir. ABD’nin Türkiye üzerindeki egemenliği on yıllardan beri tüm alanları kapsıyor. Ekonomik ve mali ilişkilerin yanı sıra; yıllar içerisinde ve bağımlılık temelinde siyasal, askeri, diplomatik ve kültürel alanda çok yönlü ilişkiler ağı kuruldu. ABD ile ilişkileri çok geçmeden NATO üyeliği ile tamamladı ve Türkiye toprakları Amerikan ve NATO üsleri ve tesisleriyle donatıldı. Dolayısıyla Türkiye, ABD emperyalizminin bölgesel üssü, Türk sermaye devleti ise emperyalizmin bölgesel jandarmasıdır. Zaman zaman sorunlar yaşansa da ABD’nin kimi istemlerine olur demese de Türkiye’nin kapitalist düzeni ve devleti Amerikancı ve NATO’cudur. ABD’ye stratejik düzeydeki bu köklü bağımlılık ilişkisi, ancak emperyalist güç ilişkilerinde meydana gelecek köklü bir altüst oluşla, dahası ABD’nin dünya hegemonyasını kaybetmesiyle değişebilir.

ABD’deki liman grevi Avrupa otomobil endüstrisini felç etti

ABD’nin Doğu ve Körfez kıyılarındaki Liman işçileri salı günü (1 Ekim) erken saatlerde yaklaşık 50 yıl sonra ilk büyük ölçekli iş bırakma eylemine başladı. Grev, ülkenin deniz trafiğinin yaklaşık yarısını durma noktasına getirdi.

45 bin liman işçisini temsil eden Uluslararası Liman İşçileri Sendikası (ILA), bir kapitalistler örgütü olan Birleşik Devletler Denizcilik İttifakı (USMX) ile altı yıllık yeni bir sözleşme için müzakereler yürütüyordu. (ILA) 45 bin üyesi için yüzde 77 oranında ücret artışı talep ediyor. Otomotiv sektörüne nakliye konularında danışmanlık yapan HCS International şirketinin CEO’su Steve Hughes, “Eğer grev haftalarca sürerse, bu bir trajedi olur” diyor.

Avrupalı otomobil üreticileri, ABD’nin Doğu ve Körfez Kıyısı limanlarındaki liman işçilerinin grevinden en çok etkilenenler arasındadır. Çünkü bu bölgelere büyük ölçüde bağımlıdır. Grevden etkilenenler arasında ABD’nin en büyük limanları olan New York ve New Jersey de bulunuyor. Analistler, tedarikçilerin de etkilenmesi halinde uzun süreli bir iş bırakma eyleminin tüm sektör için “felç edici” olabileceğini belirtiyor.

Hughes, grevdeki limanların son 12 ayda 37,8 milyar dolar değerinde araç ithalatı gerçekleştirdiğini söyledi. Hughes, “Eğer bir GM arabasına bakarsanız, o arabalarda her türlü Avrupa ve Asya parçasını bulabilirsiniz” dedi.

Limanlarda çalışan 45 bin işçiyi temsil eden ILA sendikası, altı yıllık yeni sözleşmenin her yılı için saat başına 5 ABD doları ücret artışı talep ediyor. Sendika, ayrıca limanlardaki otomasyon projelerinin de durdurulmasını istiyor. Çünkü bunların istihdamı tehlikeye atacağı varsayılıyor. ILA şefi Harold Daggett,

işverenlerin bugüne kadarki tekliflerinin “taleplerin çok gerisinde kaldığını” söyledi. Kapitalistler ise anlaşma süresi boyunca neredeyse yüzde 50 oranında ücret artışı teklif ettiklerini iddia ettiler. Dünya çapında büyük sonuçlar doğurabileceği söylenen 45 bin liman işçisinin grevinin her gün ABD ekonomisine milyarlarca dolara mal olduğu öne sürülüyor.

ÇOK ÇEŞİTLİ İTHALAT VE İHRACAT SEKTÖRLERİ ETKİLENDİ

ABD ekonomisine günde milyarlarca dolara mal olabilen grev, gıda ve giyimden araba taşımacılığına kadar tüm mal akışını aksatıyor. Bunun ise ABD’deki tüketiciler için tedarik darboğazlarının yanı sıra daha yüksek fiyatlara yol açacağı kabul ediliyor. Ayrıca istihdamın da tehlikede olduğu belirtiliyor. “Sadece New York’ta yaklaşık 100 bin konteyner muhtemelen karaya oturmuş durumda. Halk bunun etkisini hissedecek,” diyor SRF ekonomi editörü Klaus Ammann. Ammann ayrıca grevin bir hafta içinde sona ermesi durumunda, sonuçlarının yönetilebilir olacağını, ancak daha uzun sürerse, küresel tedarik zincirlerinin kesintiye uğrayabileceğini Avrupalı ve İsviçreli şirketlerin de bundan etkilenebileceğini söylüyor. Özetle grevdeki limanları kullanan Avrupalı otomobil üreticilerinin ağır darbe alacağı vurgulanıyor.

OTOMOBİL PARÇALARININ YÜZDE 70’İ GREVDEKİ LİMANLARDAN GELİYOR

Analistlere göre ABD’ye yapılan otomobil parçaları ithalatının yüzde 70’i grevden etkilenen limanlar üzerinden

gerçekleştiriliyor. Baltimore ve Güneydoğu’daki limanlar BMW, Volkswagen, Mercedes ve Volvo gibi Avrupalı otomobil tekelleri için özellikle önemli. Bu şirketlerin çoğu ABD satışlarının önemli bir kısmını ithal ettiğinden, uzun süreli bir grevden özellikle etkilenenler belirleniyor. Bazı üreticilerin önlem olarak stok yapmış olmaları durumunda bile, uzun süreli bir grevin darboğazlara yol açabileceği söyleniyor. Bu durum üretimi engelleyecek ve fiyatların daha da artmasına yol açabilecektir. Şirketler bu etkiyi mümkün olduğunca en aza indirmek için “acil durum” planları üzerinde çalışıyor.

ABD HÜKÜMETİ ÇÖZÜM İÇİN BASTIRMAK ZORUNDA KALYOR

Grevden kaynaklı ekonomik risklerin büyüklüğü, ABD hükümetini çözüm için sürece dahil olmaya zorluyor. Başkan Joe Biden şu ana kadar bunu yapmayı reddetti, ancak kapitalistleri tekliflerini iyileştirmeye çağırıyor. Dolayısıyla, ILA sendikası ile kapitalistlerin örgütü USMX’i bir anlaşmaya varmaya çağırıyor. Beyaz Saray, gemicilik şirketlerinin pandemi sırasında rekor karlar elde ettiğini ve çalışanların bundan pay alma zamanının geldiğini vurgulamak zorunda kaldı. Ulaştırma Bakanı Pete Buttigieg ile Çalışma Bakanı Julie Su, “işverenleri taviz vermeye” çağırdı. Sendikaya karadan pay verilmesini savunan Julie Su, işverenleri liman çalışanlarının pandemi sırasındaki başarılarını yeterince tanımayı reddetmekle suçluyor.

Bu grevin ekonomi ve tedarik zincirleri üzerinde yarattığı baskı, işçi sınıfının örgütlü mücadelesinin ne kadar etkili olabileceğini göstermesi bakımından çarpıcıdır.

Halkların direnme iradesini kırma histerisi

E. Bahri

Dün akşamdan beri bütün haber ajansları ve medyada, “İsrail Hizbullah’ın merkezi karargahını vurdu” haberi manşetlerde yer alıyor. Vurulan yer, Lübnan’ın başkenti Beyrut’un Dahiya bölgesinde bulunan, içinde sivillerin yaşadığı altı bloktan oluşan bir toplu konut alanı. Kimi değerlendirmelere göre saldırılarda 100 tondan fazla bomba kullanıldı. Saldırıda altı blok yerle bir edildi. Sayılar henüz bilinmiyor ama büyük bir katliam yapıldı.

Saldırı gerçekleştirildiğinde Tel Aviv’deki soykırımcı savaş çetesinin başı Binyamin Netanyahu, New York’taki Birleşmiş Milletler merkezinde bulunuyordu. Bir savaş suçlusunun ABD emperyalizmi tarafından o kürsüde konuşturulması, “barbarlığı normalleştirme hamlesi” olarak kayıtlara geçti. On binlerce çocuğu katleden cellat takımının başındaki kişi, BM kürsüsüne çıkartılıp savaşı Ortadoğu’ya yayacağını ilan etmesi sağlandı.

Gazze’de olduğu gibi Beyrut’ta da ABD’nin istihbaratı, savaş uçakları ve tonlarca ağırlığındaki bombaları kullanılıyor. Bu bombalarla ne Filistin direnişi bitirilebilir ne Lübnan direnişi bitirilebilir. Liderleri katledilse bile direniş hareketlerinin teslim olmayacağı da biliniyor. Zira direnişi var eden sorunlar çözülmediği sürece halkların direnişi de önlenemez.

Soykırımcı çetenin propaganda aygıtının açıklamaları “haber” diye dünyaya yayılıyor. Altı bloktan oluşan apartmanların akşam saat 19.00’da ağırlığı iki ton olan bombalarla yakılıp yıkılması “olağan” bir habermiş gibi sunuluyor. İşin diğer kötü tarafı, bunların dünyada ve Türkiye’de sorgulanmadan, olduğu gibi haber diye servis edilmesidir.

Haberlerde böyle sunulsa bile, bar-

barlığa gerekçe uydurmak için harekete geçen İsrail propaganda aygıtı, apartmanların altında silah saklandığı yalanını yaymaya başladı. Soykırımcıların bu açıklamaları da “haber” diye servis ediliyor. Gazze’yi bombalarken de aynı iğrenç yalanlar yayılmıştı. Oysa soykırım savaşı bir yılını doldurmak üzereyken, Gazze’de sağlam bina bırakılmadı ama direniş devam ediyor.

Soykırım saldırısını Beyrut’a taşıyan emperyalist/Siyonist güçler, sınır tanımaz barbarlıklarını “çağın normal” diye dünyaya sunuyorlar. ABD, İngiltere, Almanya, Fransa, İtalya başta olmak üzere tüm batılı emperyalistler bu barbarlığın suç ortaklarıdır. İşin merkezinde ABD olsa da diğerleri de şu veya bu düzeyde rol oynuyor.

Emperyalist/Siyonist güçleri soykırım ve barbarlıkta birleştiren esas şey, Filistin ve Lübnan halkları ile direniş hareketlerinin bu barbar sömürgecilere baş kaldırma cüretidir. Onlar halkların bu cüretini yok etmek için barbarlığı normalleştirme, bunu dünyaya kabul ettirme histerisi içindeler.

Onları en çok zorlayan ve çileden çıkaran şey, ağır bedeller ödeyen halkların diz çökmemesi, dünyanın en güçlü en donanımlı en zengin en vahşi gücünü oluşturan emperyalist/Siyonist güçlere karşı direnmesidir.

Bugünlerde barbarlık ve halkların direniş iradesi Gazze ve Beyrut’ta karşı karşıya gelmiş bulunuyor. Gazze ve Beyrut’u Yemen’deki Husiler, Irak’taki İslami direnişçiler, Suriye ve İran destekliyor. Dünyadaki anti-emperyalist/anti-Siyonist güçler ise dayanışma eylemleriyle direnişe destek olmaya çalışıyor. Emperyalist/Siyonist barbarlığı temsil eden İsrail’in safında ise yukarıda adını andığımız emperyalistler, ABD ve Avrupa başta olmak üzere dünyadaki medya tekellerinin çoğu, Amerika’dakiler başta olmak üzere Siyonist lobiler, büyük sermaye tekelleri ve bunların sayısız kurum ve aparatı var.

Başını ABD’nin çektiği emperyalist/Siyonist cephenin bu kadar barbarlaşması, halkların direnişi karşısındaki aczinin göstergesidir. Beyrut’ta iki tonluk bombalarla apartmanları içindeki sivil

halktan insanlarla yakıp yıkmak, nasıl bir histeri içinde olduklarını gözler önüne seriyor. Bu saldırılarla halklara ağır bedeller ödetiyorlar, hem de direniş hareketlerinin lider ve kadro kaybetmelerini sağlıyorlar. Son dönemde Hizbullah’ın lider kadrolarından çok sayıda kişiyi öldürdüler. Hasan Nasrallah’ı da öldürmüş olabilirler. Ancak bu onlara zafer getirmiyor. Hizbullah direnişçilerinin balistik füzelerinin Tel Aviv’deki MOSSAD merkezine ulaşmasına engel olamıyorlar. Bir yıldır devam eden soykırıma rağmen Gazze’de işgalcilere karşı direnişi kıramadıkları gibi.

Emperyalist/Siyonist güçler dünyada direnen bir halk görmek istemiyor. Amerikan F-35 savaş uçaklarıyla Beyrut’a iki tonluk bombaların atılması bundandır. Ancak tarihte halkların direniş iradesinin emperyalist barbarlıktan daha güçlü olduğunu gösteren pek çok örnek var. O örneklerle yenilerinin eklenmemesi için bir neden yok.

Fico: “Ukrayna ordusunda sayısız Nazi var”

Slovakya Başbakanı Robert Fico, Ukrayna’da Avrupa’da yasaklanmış olan Nazi sembollerini kullanan askeri birlikler olduğunu ancak Batılı ülkelerin bunu “fark etmediğini” söyledi.

Ülkesinin batısındaki Sered kasabasında bulunan Holokost Müzesini ziyaret eden Fico, yaptığı konuşmada uluslararası toplumu, “Ukrayna ordusu tarafından Nazi sembollerinin kullanılmasını kınamaya” çağırdı. Slovakya Başbakanı Fico, “Ukrayna ordusunda Nas-

jonal Sosyalizm ile ilişkili uluslararası yasaklı sembollerini kullanan birimler var. Dahası, çoğu zaman Naziler gibi davranıyorlar” dedi.

“Hepimiz faşizmden, Nazizmden bahsediyoruz ve aynı zamanda Ukrayna’da çok açık bir etikete sahip olan tehlikeli ve yasak olduğunu düşündüğü-

müz hareketlerle ilişkilendirilen birimler olduğu gerçeğini zımnen hoş görüyoruz” itirafında bulunan Fico, Batının Ukrayna’nın silahlı kuvvetlerinde bu tür birliklerin varlığından haberdar ancak jeopolitik planlarının gerçekleşmesini etkileyebileceği için bu konuda kasıtlı olarak sessiz kaldığına işaret ediyor.

“Rusya ile savaş halinde oldukları sürece, Nazi mi yoksa ‘sadece milliyetçi mi’ oldukları umurumuzda değil” diyen Fico, “Nazisi kimsenin umurunda olmayan jeopolitik bir savaş yürütülüyor” diye de ekliyor.

Konuyla ilgili defalarca açıklama yapılmasına rağmen şu ana kadar ne Avrupa Birliği ne Birleşmiş Milletler ne diğer uluslararası kuruluşlardan herhangi bir tepki gelmiş değil...

Avrupa'da vergi uçurumunun iki ucu!

İ. Manusyan

Kapitalizmin devlet aygıtındaki yansımaları ve devletin sınıf karakterini en iyi gösteren alanlardan biri vergilerdir. Kapitalist sistemde sağlık, eğitim hakkı ya da suçların cezalandırılmasında en azından kağıt üzerinde denklik var. Ancak vergilere baktığınız anda durum değişir: Paradan para kazanan ya da emekçileri sömüren kapitalistler ile emekçiler arasındaki eşitsizlik kabak gibi ortada durur.

Bu konuda son dönemde yapılan bir araştırmanın verileriye oldukça çarpıcı. Sürekli alım gücü düşen emekçiler ve enflasyon haberleriyle anılan Avrupa'nın öteki yüzünde zenginleşmeye devam eden kapitalistler var. Devlet bütçelerindeki açıklar için yeni vergiler tartışılırken kimse bunu sermaye kodamanları üzerinden tartışmıyor, aksine en yoksullardan en çok çalışanlardan alınan vergiler artırılıyor.

AB'nin istatistik kurumu Eurostat'ın verilerinde görüldüğü üzere, en zenginlerin ve şirketlerin vergileri düşürülürken işçi ve emekçiler üzerindeki vergi yükü artırılıyor. 2000 yılından bu yana, AB'nin en zenginleri için kişisel gelir vergisi oranları ortalama olarak yüzde 44,8'den yüzde 37,9'a, kurumlar vergisiyse yüzde 32,1'den yüzde 21,2'ye düşürüldü. Öte yandan, emekçilerin aldıkları ücretlerden kesilen vergi oranı artırıldı ve tüketim vergileri yükseltildi. Çalışanların maaşlarından kesilen vergiler yüzde 34,8'e dayandı.

Kapitalist devletler emekçilerden daha çok vergi alırken, 2020'den bu yana AB'deki milyarderlerin serveti üçte bir oranında artarak 2 Trilyon Euro'ya yaklaştı. Avrupa'nın en zengin yüzde biri artık banka mevduatları, hisse senetleri, tahviller ve krediler de dahil olmak üzere kitanın finansal varlıklarının neredeyse yarısını kontrol ediyor. Bu vampir takımı doğru dürüst vergi ödemezken öğrenci olarak gelip işçi statüsüne geçenlerden, beyaz yakalı göçmenlerden, barınabileceği bir evi krediyle alabilenlerden toplanan vergiler ise sistematik olarak artırıldı.

Emperyalist Fransa'dan Almanya'ya ve Avrupa'nın diğer ülkelerine değin bu örnekler çoğaltılabilir. Örneğin İsveç'te 1996'da 28 olan Kron milyarderi sayısı, 25 yıl sonra 542'ye çıkmıştı. Bunun arka planına bakıldığında ilk göze çarpan şey-

lerden biri vergi adaletsizliğidir. İsveç 2000'li yıllarda veraset vergisini kaldırdı. Hisse senetlerinden elde edilen gelir ve şirket hissedarlarına yapılan ödemelerden alınan vergi, ücret ve maaşlardan alınından çok daha düşüktür. Kurumlar vergisi oranı da aynı şekilde 1990'lardan başlayarak yaklaşık %30'dan %20 civarına düşürüldü. Bu oran, Avrupa ortalamasının altına çekilmesi anlamına geliyor. "Yüksek vergiden" kaçan Avrupalı spekülör ve kapitalistler servetlerini İsveç'e taşıyarak vurgunlar yapmaya devam ediyor.

Avrupa kapitalistleri "Yavuz hırsız ev sahibini bastırır" misali kendi hırsızlıklarını gizlemek için ülke bütçelerindeki "sosyal yardım yükü" ve göçmen/kağıtsız işçilerin "kaçırdığı vergiler" üzerinden propaganda yapıyor. Faşistlerin de beslendiği bu propaganda yalan ve demagojiye dayanıyor. Avrupa'da sektörlerine hakim tekelleri şirketlerin kağıt üzerindeki oyunlarla kaçırarak vergiler, göçmenler tüm gelirlerini vergiden kaçırırsalar bile ulaşamayacakları meblağlardır. Çünkü tek kalemde milyonlarca Euro vergi kaçırılmaktadır.

Geçtiğimiz perşembe günü istifasını sunan Fransa Maliye Bakanı Le Maire veda konuşmasında şöyle dedi:

"İnişli çıkışlı vergilere karşı mali istikrarı seçtik, orta sınıfların aşağılanmasına karşı, işe yeniden değer verdik. Kitlesel offshoring'e (şirketlerin vergi nedeniy-

le yurtdışında faaliyet göstermesi) karşı bölgelerimizin yeniden sanayileşmesini başlattık. Fransa'ya yönelik eleştirilere karşı Fransa'yı Avrupa'nın en cazip ülkesi haline getirdik."

"Orta sınıfların aşağılanması(!)" lafıyla "En az vergi verenler en mağdur olanlardır" demeye getiren bir Maliye Bakanı, sistemi içselleştirmiş demektir. Aynı Bakan, fosil yakıtlara karşı yeşil dönüşüm için en varlıklı hanelerin finansal varlıklarına geçici bir vergi getirilmesi talebine, "yeni bir vergi çözüm değil" diyerek itiraz etmişti. Sermayeyi temsil eden eski Bakan'a göre, işçilere yeni vergiler getirmek ve oranları artırmak ise zorunluluktur!

Bu tutum Fransa'ya özgü değil. Sermaye devletlerinin sözcülüğünü yapan Bakanların ve hükümetlerin bu konudaki açıklamaları paralellik gösteriyor. En zenginlere daraltılmış dahi olsa kapitalistlerden vergi alınması talebi "gerçekdışı" bulunuyor. Bu aynı zihniyete göre işçilerin gelirlerinden alınan vergi payının artırılması ise "doğal", hatta kaçınılmazdır.

Burada safça bir soru sormak sistemin neden yıkılması gerektiğini gösterebilir; "Vergileri (naif reformistlerin önerdiği gibi) yüzde 3'e çekilse bile yıllık gelirleri on milyonlarca Euro olanlar neden bunu kabul etmez?" Ne kapitalistler ne de onların da birer kölesi haline geldikleri şirketler bunu kabul edebilir. Zira sistem daha çok kâr üzerine kuruluyken en ufak bir "paylaşım" tahammülleri yoktur. İşte bundan dolayı "adil vergi düzeni" kapitalist/emperyalizmin işleyişine uymaz. Eşyanın tabiatına uymayacak bu

formülasyon ancak bir avuntu olabilir. "Artan oranlı gelir vergisi" talebi meşru olsa da hiçbir kapitalist ülkede böyle bir vergi sistemi mevcut değil.

Sınıflar arasındaki uçurumu derinletiren sermayenin diktatörlüğü yıkılmadan bu alandaki en radikal değişim bile sorunun özünü ortadan kaldıramaz. Üretim araçlarına, sermayeye sahip oldukları için servetlerini katlayanlarla sefalet mahkum edilenlerin "adil denkliliğinden" söz etmek kaba bir sahtekarlıktır. Ne kadar vergi alınsa alınsın kapitalistler yine asalak yaşamlarıyla işçi sınıfının sırtından zengin olmaya devam edecekler.

Kaldı ki mesele salt alınan vergilerle ölçülemez; o vergilerin nasıl kullanıldığına da bakılması gerekir. Asgari ücrete yakın geliri olan birinin sosyal yardımları hak edemediği bir Avrupa gerçekliğinde kapitalistlerin şirketlerine "teşvik", "fon" vb. adlar altında aktarılan kaynaklar da bu vergilerden karşılanıyor. Emperyalizmin Ukrayna savaşı ile Avrupa'da silah pazarı canlanırken "Avrupa Savunma Fonu" adı altında savaş simsarlığı yapan silah tekellerine aktarılan Ar-Ge kaynakları da vergilerden karşılanıyor. Öyleyse salt alınan vergi değil dağıtılan zenginlik de aynı derecede önemlidir.

Kriz koşullarında dahi kapitalist düzen, toplumdaki elde ettiği kaynakları militarizme, silahlanmaya ve savaşa aktarıyor. Bize düşen görev bu adaletsizliğin (bir hükümet politikası olmasının yanı sıra) kapitalist sistemin genetik kodlarından biri olduğunu her yolla teşhir etmektir.

Avusturya'da faşist parti seçimlerde birinci oldu

Avrupa'da giderek belirginleşen en önemli siyasal gelişmelerden biri, birçok ülkede ırkçı-faşist akımların güç kazanmasıdır. İktisadi, siyasal ve sosyal bunalımın günden güne büyüttüğü toplumsal hoşnutsuzluk, Avrupa'da neofaşist akımların yükselişine zemin hazırlıyor. Bu olgu kendisini seçim sonuçları üzerinden de gösteriyor. Geçen pazar günü Avusturya'da yapılan seçimler, bunun yeni bir kanıtı oldu. Genel seçimlerde faşist Avusturya Özgürlük Partisi (FPÖ) birinci oldu.

1956 yılında Nazi faşistlerinin önemli bir bölümünün toplanma merkezi olarak kurulan FPÖ, yüzde 29,2 oy oranıyla bugüne kadarki en yüksek desteğe ulaştı. Parti 1999'da Jörg Haider yönetiminde girdiği seçimlerde yine yüksek oy almış ancak birinci olamamıştı. 9 milyon nüfuslu Avusturya'da göç, iltica, enflasyon ve Ukrayna'daki savaş gibi netameli sorunların gölgesinde gerçekleştirilen seçimlerden birinci çıkan Hitler artığı FPÖ'nin şefi Kickl, adlıkları oya dayanarak "yeni bir çağın kapılarını açtıklarını" iddia etti.

Avusturya genel seçimlerinin sonucu, 2022'de İtalya'da Georgia Meloni'nin "İtalya'nın Kardeşleri" (Fdi), 2023'te Hollanda'da Geert Wilders'in başında bulunduğu ırkçı Özgürlük Partisi ve 2024'te Almanya'nın Thüringen, Saksonya ve Brandenburg eyaletlerinde faşist AfD'nin yakaladıkları seçim başarılarına eklenen yeni bir halka oldu.

FPÖ, İbiza skandalı nedeniyle beş yıl önce hükümetten atılmıştı. Buna rağmen pazar günü yapılan seçimlerde yüzde 29,2 oy alarak öne çıktı. 2019 seçimleriyle karşılaştırıldığında oylarını 13 puan arttırdığı görülüyor. Partinin özellikle kırsal bölgelerde ve işçiler arasında önemli seçmen desteğine ulaştığı belirtiliyor. Avusturya'yı 2020 yılının başından bu yana birlikte yöneten Avusturya Halk Partisi (ÖVP) ile Yeşiller ise son seçimde büyük kayıplar yaşadı. ÖVP yüzde 37,5'ten yüzde 26'ya, Yeşiller ise yüzde 13,9'dan yüzde 8'e geriledi. Sosyal Demokratlar (SPÖ) da yüzde 21 ile tarihlerinin en kötü seçim hezimetini yaşadı. Son yedi yıl hariç 1970'ten bu yana neredeyse her zaman en güçlü parti olan SPÖ, ilk kez üçüncü sıraya geriledi. Liberal Yeni Avusturya Partisi (NEOS) oyların yüzde 9,1'ini alırken, Avusturya Komünist Partisi (KPÖ) ise oy oranını üç buçuk kat art-

tırarak yüzde 4'e çıkardı. Bu parti, mart ayında yapılan Salzburg belediye meclisi seçimlerinde yüzde 23 oy almayı başarmıştı.

Bu sonuçlara göre 183 üyeden oluşan ulusal meclise FPÖ 56, ÖVP 52, SPÖ 41, NEOS 18, Yeşiller 16 milletvekili gönderecek.

Diğer ırkçı-faşist partiler gibi FPÖ de sosyal sorunları istismar etmenin yanı sıra seçim kampanyasının merkezine "göç" sorununu koydu ve göçmenlerin kitlesel olarak sınır dışı edilmesi çağrısında bulundu. Özellikle Müslüman göçmenleri "merkezi bir toplumsal sorun" olarak göstermeye devam etti. Hemen tüm düzen partileri de bu konuda adeta onunla yarışarak değirmenine su taşıdılar. Ukrayna'daki savaşa, reel ücretlerin düşmesine ve sosyal kesintilere karşı yaşanan yaygın hoşnutsuzluk, bu parti tarafından Müslümanlara ve diğer etnik/dini azınlıklara karşı ırkçılığa kanallize edildi.

FPÖ, Batı'nın Ukrayna'ya daha fazla destek vermesine ve Rusya'ya yaptırım uygulamasına karşı çıkarak kitlelerin "savaş karşıtı" duyarlılığını da istismar etti. Neredeyse tüm Avrupa ülkelerinde mevcut neo-faşist veya ırkçı partiler gibi FPÖ'nün de güç kazanmasının en önemli nedenleri arasında, reel ücretlerdeki büyük kayıplar ve -Ukrayna savaşına da etkisiyle- enflasyonun yükselmesi ve ar-

tan yoksulluk yer alıyor. 1,7 milyon kişinin yoksulluk içinde bulunduğu Avusturya, son yıllarda Avrupa'daki en yüksek enflasyon oranlarından birini yaşadı. Özellikle kira, gıda ve enerji fiyatları hızla yükseldi.

FPÖ, Avusturya tarihinde ilk defa birinciliği elde etse de koalisyon görüşmelerinde yalnız kalacak gibi görünüyor. 2019'da yapılan genel seçime göre yüzde 11'in üzerinde oy kaybeden ÖVP (merkez sağ) Genel Başkanı ve Başbakan Karl Nehammer seçim öncesinde FPÖ ile koalisyon kurmayacağını ifade etmişti. Meclise girmeyi başaran partilerin tümü FPÖ ile koalisyon kurmayacağını bildiriyor.

Kurulduğu 1956'dan bu yana ilk defa birinci olan aşırı sağcı FPÖ'nün Genel Başkanı Herbert Kickl, kendisi ile koalisyon kurmak istemeyen diğer partilere vatandaşın verdiği mesajı iyi düşünmeleri gerektiğini hatırlattı. Kickl, seçmenlerden aldıkları destekle hükümet kurmak istediklerini söyledi. Sosyal Demokratlar karşısında açık ara farkla ikinci parti olan ÖVP, hükümetin bir parçası olarak kalma şansına sahip. Halihazırda üç eyalette birlikte hükümet ettiği FPÖ ile koalisyonu kurmaya yatkın tek parti ÖVP'dir. Bu sağcı partinin özellikle ekonomi, göç ve sosyal politika alanlarında FPÖ ile fikirleri büyük ölçüde örtüşüyor.

Her halükarda seçim sonrasında Avus-

turya'yı zorlu bir koalisyon süreci bekliyor. Dolayısıyla Avusturya'nın hangi partiler tarafından yönetilebileceği konusunda çeşitli olasılıklar tartışılıyor.

Geride bıraktığımız yıllar krizlerin art arda yaşandığı bir dönemi kapsıyor. Pandemi, çalışanların gelirindeki düşüş, enflasyon, Ukrayna ve Orta Doğu'da savaş, iklim felaketlerinin sonuçları, toplu işten çıkarmalar, işsizlik, yoksulluk gibi sorunlar emekçi kitlelerdeki hoşnutsuzluğu büyüttü. FPÖ, bu sorunlara dair sosyal demagojiyi yabancı düşmanı, ırkçı propaganda ile birleştirerek kitle desteğine dönüştürmeyi başardı. Kapitalizmin krizi, klasik burjuva partilerine duyulan güven-sizlik ve devrimci bir seçeneğin olmayışı, faşist partinin yükselişini kolaylaştıran diğer etmenler oldu.

Avusturya tekeli burjuvazisi, bugünkü koşullarda burjuva demokrasisini faşizmle değiştirmeye ihtiyaç duymuyor. Fakat çoklu krizler ve büyüyen sosyal-toplumsal sorunlar karşısında gelecekte olan sınıf hareketini bölmek ve hoşnutsuzluğu yanlış hedeflere yönleltmek için FPÖ gibi partilere ihtiyaçları var. Zira, FPÖ gibi faşist partilerin yükselişi kapitalist sistemin yaşadığı çoklu krizlerin bir ürünü olduğu gibi, Avusturya burjuvazisinin geleceğin sınıf ve kitle hareketlerine karşı hazırlığıdır aynı zamanda.

Wuppertal'da Teslim Demir ve Ulucanlar anması

Ekim ve TKİP'nin kurucularından Teslim Demir'in (Sinan) ölümünün 6., Ulucanlar katliam ve direnişinin 25. yılında Wuppertal'da parti ve devrim şehitleri anması yapıldı. Önceki yıllardan farklı olarak bu yılki anma etkinliğinde, "Emperyalist savaş, faşizm ve toplumsal mücadeleler" başlıklı panel yapıldı.

Etkinlik Brecht'in bir şiirinin okunmasıyla başladı. Ardından kısa bir selamlaşma konuşması yapılarak, Sinan yoldaş ve Ulucanlar'da ölümsüzleşen ON'lar şahsında, devrim ve sosyalizm kavgasında yitirdiğimiz tüm devrimciler anısına, 1 dakikalık saygı duruşunda bulunuldu. Panel öncesinde Sinan yoldaşın hayatını Türkiye'deki siyasal süreçler üzerinden anlatan sinevizyon izlendi.

Sonrasında etkinliğin panel bölümü başladı. Panelist olarak Kürt kadın hareketi (VİYAN-SORAN), Revolutionärer Jugendbund ve BİR-KAR temsilcilerinin yer aldığı panelde ilk konuşmayı VİYAN temsilcisi yaptı. Kürt kadın hareketi temsilcisi, tüm devrim şehitlerini anarak başladığı konuşmasında, çok farklı bir dönemde yaşadığımıza işaret ederek, 3. dünya savaşı sürecinin eski savaşlarla kıyaslanmaması gerektiğini, günümüzde tekniğin ve bölgesel ya da nokta savaşların yürütülmesi şeklinde bir süreç olarak yaşandığını, buna en son Ukrayna ve Filistin'in sahne olduğunu söyledi.

Yine Ortadoğu'da faşist Erdoğan ve iktidarının bir savaş yürüttüğünü, bunun Kürt halkının soykırımı üzerinden geliştirilen bir saldırı anlamına geldiğini, AKP iktidarının Kürt halkının kökünü kazımak diye özetlenebilecek çözümde ısrar ettiğini, fakat karşısında direnen bir güç olduğunu, bu gücün 2014'te IŞİD'i yenilgiye uğrattığını belirtti. Kürt Özgürlük Hareketi'nin Rojava'da mevcut sistemin kabul etmediği bir sistem, tüm farklı kimliklerin hoşgörü içinde yaşamasını sağlayan bir konfederal yapı inşa etmeye çalıştığına dikkat çekti. Türkiye ve Almanya'da faşizmin tırmanışını da örnekleyen konuşmacı, kadınların kazanımlarını yok eden, tüm toplum yaşamını kendine göre dizayn eden bir anlayışın olduğunu, Kürt hareketi ve kadınları olarak soykırım saldırısına, tek kimlik dayatmasına direndiklerini vurguladı. Özellikle son üç yılda Başur Kürdistan'ında kimyasal silahların kullanıldığına, Öcalan'ın imralı'da yıllar-

dır tecrit altında ve izolasyona tabi tutulduğuna değinerek, bununla kendi kimliğini, düşüncesini savunmayan bir halk yaratılmak istendiğini belirterek şöyle devam etti:

"Buna karşı elbette direniyoruz. Bu direnişlerin ağır bedelleri oluyor. Bize bırakılan mirasları, şehit düşen arkadaşların miraslarını daha da güçlendirerek gelecek nesillere teslim etmemiz gerektiğine inanıyoruz. Dolayısıyla bugün Ortadoğu'da yürütülen savaşın hepimizi ilgilendiren yanları var. Bugün sıra bana gelir, yarın bir diğerine. Buna karşı bütün devrimci güçlerin ortak zeminlerde buluşması gerekir ki ortak mücadele yürütülebilsin. Sisteme karşı başarının ancak mücadeleyi ortaklaştırarak sağlanabileceğine inanıyoruz." Bu mücadelede kadının özel rolü ve misyonu olduğuna vurgulayarak, "Jin Jiyan Azadi'nin kendileri için bir yaşam felsefesi olduğunu dile getirdi.

İkinci sunumu RJ temsilcisi yaptı. Dünyanın ekonomik, sosyal ve siyasal olarak büyük bir ağ oluşturduğunu, herhangi bir yerdeki bir gelişmenin başka yerleri de hemen etkilediğine işaret eden RJ'li, güncel olarak Ukrayna, Ortadoğu ve Asya-Pasifik bölgelerinin 3. dünya savaşını tetikleyebilecek üç sahne olduğunu söyledi. Almanya özgülünde savaş hazırlıklarının somut örneklerle anlatarak, bunun gençlik içindeki etki ve sonuçlarını, gençliğe çıkarılan faturayı yine çeşitli veriler eşliğinde özetledi. Devamında faşist ha-

reketin gençliğe nasıl gittiğini, gençliğin çeşitli sorunlarını nasıl istismar ettiğini, bunun için sosyal medya araçlarını ne denli etkili kullandığını anlatan RJ'li, her şeye karşın gençlik içinde savaş ve faşizm karşıtı büyük bir duyarlılık olduğuna vurgu yaptı. Göçmen ailelere yönelik bir mesaj vermek istediğini belirterek şöyle devam etti:

"Gençlerimizi, çocuklarımızı örgütlü mücadeleden veya sadece anti-faşist mücadelenin uzak tutarak korumuş oluyoruz. Koruyamadığımız gibi bir perspektif de sunamayız. Onların geleceğini güvenceye almanın yolu faşizmi yok etmek, bunun yolu ise kapitalist düzeni ortadan kaldırmaktır. Bu nedenle de mücadele zorunludur. ... Kapitalizm var olduğu sürece faşizm, savaş, iklim krizi büyümeye devam edecektir. Geleceğimiz için mücadele katılmalı, gençleri de mücadeleye yönlendirmeliyiz."

Panelde son konuşmayı BİR-KAR temsilcisi yaptı. Devrim mücadelesinde yitirdiğimiz tüm devrimcileri saygıyla anarak başladığı konuşmada, insanlığın karşı karşıya bulunduğu iklim krizi, nükleer savaş, kültürel-moral çürümeye gibi varoluşsal sorunları irdeleyerek, emperyalist-kapitalizmin tarihsel bunalımını, bununla bağlantılı olarak 30 yıllık savaşlar serisini, faşist hareketin hangi ihtiyaçtan ve ne tür yollarla sahneye sürüldüğünü somut örnekler üzerinden özetledi. Bu gerçekleri bildirilerle, çağrılarla kitlelere aktardıktan sonra çaresiz olmadığımıza vurgu

yaptıklarını belirten BİR-KAR temsilcisi şöyle devam etti:

"Evet, birinci emperyalist paylaşım savaşı öncesindeki gibi bir sol hareket, devrimci akım yok dünyada. Bir denge gücüydü o. İkinci Enternasyonal'in büyük bir kısmı, başta Almanya olmak üzere belki kendi toplumlarındaki devrimlere ihanet etti. Ama Ekim Devrimi'ni yapan partiler de vardı onun içinde. İkinci emperyalist savaş öncesinde dünya devrimini örgütlemeye çalışan Komintern vardı, devrimci ekseninde gelişen ulusal kurtuluş mücadeleleri vardı. Ama birincisi, o tarihin hala da özümsememiz gereken zengin dersleri önümüzde duruyor. İkincisi ise sınıf ve emekçi kitleler sürekli hareket halinde. ... Ve kitleler harekete geçtikçe devrimci solun güç kazanmasının birikimi ortaya çıkmaya başlıyor. ... Devrimci önderlik boşluğunu dolduracak devrimci özneler ve önderlikler tam da bu birikim sayesinde yeniden inşa edileceklerdir."

Sunumlardan sonra ara verildi. Soru cevap bölümüne geçilmeden önce, Almanya Partizan tarafından etkinliği selamlayan, panel gündemiyle ilgili düşüncelerini içeren mesajı okundu. Canlı tartışmalarla devam eden soru-cevap bölümünün ardından, sınıf devrimcilerinin 16 Kasım'da yapacakları merkezi geceye katılım çağrısıyla anma etkinliği sona erdi.

Engels eylemi davalarının sonuncusu da görüldü

Wuppertal'daki Engels anması davalarının sonuncusu dün (26 Eylül) görüldü. Polis 2021'deki Engels anmasına saldırmış, eylemi engellemişti. Saldırıya direnen çok sayıda genç komüniste ve sınıf devrimcisine karşı soruşturma yürütüldü, birçoğuna dava açıldı. Ayrıca çok sayıda kişiye kabahatler yasasından para cezası kesildi. Para cezaları zaman aşımına uğradığı için ödenmedi. Soruşturmanın bazıları davaya dönüştürülmeden kapandı. Açılan davalardan bir kısmında 3-6 ay arası hapis cezaları verilip para cezasına çevrildi. Birçok dava da ya duruşmalarda kapatıldı ya da beraatle sonuçlandı.

Dünkü son dava genç bir komüniste karşı açılmıştı. İlk duruşmada sonuca bağlanamadığı için, dün ikinci duruşması yapıldı. Saat 13.00'da başlayan duruşmaya, RJ ve BİR-KAR'lıların yanı sıra dayanışma için MLPD, Kommunistischer Aufbau-Solinetzwerk, ZORA, ROSA gruplarından da katılım vardı.

Duruşmada kimlik tespiti ve iddianamenin tekrarlanması ardından söz genç komüniste verildi. İlk duruşmada olduğu gibi olayı özetleyen genç devrimci, senelerce barışçıl geçen Engels eylemlerinin 2020'de polis şefi Gröteke ve ekibinin gelişle provoke edildiğini anlattı. Polisin o günkü saldırganlığını başta kendisi olmak üzere birçok insana uygulanan şiddet üzerinden örnekledi.

Genç devrimcinin suçlandığı olayla ilgili videolar izlendi ve iddia edilen suçun işlenmediği ispatlandı. Buna rağmen hakim tanık olarak çağrılan polisleri konuşurmayı tercih etti. Tanık olarak konuşan ilk polis baştan sona yalanlara dayalı bir anlatım yaptı. Genç devrimciyi 2020'deki olaylardan da bildiğini, bir ününün olduğunu söyleyen, bu arada 2021'de bizzat genç devrimciyi işaret edip birer gazı sıkıran polisin yalanları, avukatın video eşliğindeki sorgulamalarıyla açığa çıkarıldı. Sorgulama esnasında ifadesini değiştiren polis, anlatımının kendi hatırladığı şeyler değil, birkaç polisin anlatımları olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. İkinci tanık olarak, biber gazı sıkıran polis çağrıldı. O da başta genç devrimcinin saldırganlığından dem vurdu fakat ilk arkadaşının başına gelen akıbetten kurtulamadı. Diğer iki tanık polis ise bir şey hatırlamadıklarını söylediler.

Son aşamada savcı iddiaların ispat-

lanmadığını belirterek, beraat istedi. Avukatın görüşlerinin de alınmasının ardından hakim beraat kararını okudu.

DAVA SONRASI BASIN AÇIKLAMALARI

Mahkemenin ardından her zaman olduğu gibi mahkeme binası önünde BİR-KAR ve RJ tarafından basın açıklaması yapıldı. Düzenleyenler adına yapılan konuşmada Engels anmaları ve davalarla ilgili süreç özetlendi. Polisin 2020-21'deki provokatif, saldırgan tutumları teşhir edildi. Yoldaşların mahkemede savunulmasının sadece bireylerin veya Engels eyleminin savunması olmadığı, tüm demokratik hakların savunması olduğu belirtildi. Özellikle Almanya'da militarizm, savaş histerisi ve sağın yükselişinin tüm demokratik hakları tehdit ettiği hatırlatılarak, bu karanlık dönemde Filistin dayanışması ve savaş karşıtlığına karşı baskılar örnek verilerek, buna karşı örgütlü mücadelenin zorunlu olduğu vurgulandı.

Engels eyleminin savunulmasıyla bu mücadelenin bitmediği, mücadelenin güçlenerek sürmesi gerektiğine işaret edildi. Son olarak dayanışmada bulunan örgütlere teşekkür edildi ve sınıf devrimcilerinin başvurusuyla açılan Düsseldorf'daki tespit davasının sürdüğü hatırlatıldı.

Ardından MLPD adına konuşma yapıldı. MLPD'li Engels saldırısını 2021'de NRW'de kararlaştırılan yeni toplanma yasasını meşrulaştırma kampanyasının bir parçası olduğunu söyledi. Ayrıca Almanya'daki sağın yükselişi üzerinde durdu.

Son olarak KA örgütlerinin çatısı olan FKO (Komünist Örgütler Federasyonu) da söz alarak, Filistin açıklamasından dolayı Augsburg'da kendi yaşadıkları baskılara dikkat çekti ve Bahnhof önünde yapacakları eyleme destek çağrısı yaptı.

Buradaki eylemden sonra hep birlikte FKO'nun eylemine destek için tren garı önüne gidildi. 16.30'da başlayan eylemde FKO tarafından olayla ilgili ajitasyon ve teşhir konuşmaları yapıldı, çevredekilere bildiriler dağıtıldı. Ayrıca MLPD ile RJ ve BİR-KAR adına da baskıları teşhir eden, Filistin davasıyla dayanışmaya vurgu yapan konuşmalar gerçekleştirildi.

KIZIL BAYRAK / WUPPERTAL

Sinan yoldaş ve "ON"lar Rüsselsheim'da anıldı!

Bundan altı yıl önce yitirdiğimiz Teslim Demir (Sinan) yoldaş ile, 25 yıl önce Ulucanlar Hapishanesi'nde katledilen 10 devrimci, 22 Eylül Pazar günü, Rüsselsheim'da yapılan bir etkinlikle anıldı.

Etkinlik kısa bir açılış konuşmasıyla başladı. Ardından, başta Sinan yoldaş, yiğit komünistler Habip Gül ve Ümit Altıntaş olmak üzere, Ulucanlarda yitirdiğimiz 10 yiğit devrimci şahsında, tüm devrim şehitleri anısına saygı duruşu gerçekleştirildi.

Ardından Sinan yoldaşın Dersim'de başlayıp Avrupa'da biten devrimci yolculuğunu, her dönemin toplumsal-siyasal gelişmeleriyle birlikte ele alan sine-

vizyon gösterisi yapıldı. Anlatı, çoğunun Sinan yoldaş şahsen de tanıdığı katılımcılara duygusal anlar yaşattı. Sinevizyonun ardından, Sinanların, Habiplerin, Ümitlerin, Hatice ve Alaattinlerin çatısı altında savaştıkları, uğruna canlarını ortaya koydukları devrim davasının coğrafyamızdaki temsilcisi, partileri TKİP adına bir konuşma yapıldı. Konuşmada, onların sadece örgütlü birer "zor dönem devrimcisi" olmakla kalmayıp, birer dava insanı olduklarına işaret edilerek, onları anmanın, onların davasını her gün biraz daha ileriye taşımakla asıl anlamını bulacağı ifade edildi. Günümüzün siyasal ve sosyal bir tablosunu çizerek devam

eden konuşmada, bunalımlar, savaşlar ve devrimler döneminin içerisinde olduğumuz, kapitalizmin krize çözümünün her zamanki gibi savaş ve faşizm olduğu gerçeğinin altı çizildi. Dünyanın dört bir yanında, Kürdistan ve Filistin'de, dünya halklarının kendilerine dayatılan, savaş, faşizm, sosyal yıkım ve sefaletle direnişle karşılık verdiği, geleceğin bu toplumsal kavgalar içinde şekilleneceği belirtildi. Dünyanın her yerinde, kapitalizmin git-tikçe keskinleşen çelişkilerine paralel olarak, günden güne artan ve sertleşen sınıf mücadelelerine önderlik edecek devrimci partilerin tayin edici önemine vurgu yapıldı. Bu anlamda partinin özü

ve özeti olan yoldaşların, el üstünde tuttukları ve dahası ileriye taşıdıkları devrimci değerleri kıskançlıkla savunmak, onu yeni kuşaklara devretmek, sadece ve sadece örgütlü devrimci kimlik ve mücadeleyle mümkündür denildi.

Konuşmanın ardından Sinan yoldaş şahsen tanıyan veya onunla birlikte mücadele etmiş kimi dost ve yoldaşlar söz alarak, ona ve Ulucanlar şehitlerine ilişkin değerlendirme ve anılarını paylaştılar. Anma etkinliğinde son olarak, gençlerden oluşan müzik grubu Amargi sahne aldı. Grubun seslendirdiği Türkçe, Kürtçe, Zazaca marş ve kamlar beğeniyle karşılandı. Etkinlik, 16 Kasım'da Wuppertal'de yapılacak merkezi geceye destek verme ve katılım çağrısıyla sona erdi.

KIZIL BAYRAK / RÜSSELSHEIM

Tepeden tırnağa çürümüş düzen gerçeği...

S. Soysal

Diyarbakır'da 8 yaşındaki Narin Güran'ın kaybedilmesi ve ardından cesedinin bir dere yatağında bulunmasının üzerinden günler geçmesine rağmen olay ülkenin temel gündemlerinden biri olmaya devam ediyor. Çoğunluğu akraba olan küçük bir köyde 12 kişi tutuklandı, ancak cinayetin faileri halen bulunabilmiş değil. Cinayetin neden ve kimler tarafından işlendiğine dair senaryolar yazılıyor. Sermaye medyası ise bu vahşi cinayeti haftalardır magazin malzemesi olarak kullanıyor.

Ancak bizler için önemli olan cinayetin kimler tarafından işlendiğinden öte, bundan öncekiler gibi küçük bir çocuğun vahşice katledilebilmesini doğuran koşullar ve cinayetin üstünün örtülmesi için seferber olan "devlet, aile-aşiret-din-ci yapılar" suç ortaklığından yansıyan çürümüş düzen gerçeğidir.

NARIN'IN ÖLDÜRÜLMESİ MÜNFERİT DEĞİL!

Kuşkusuz ki Narin'in katledilmesi münferit bir olay değil. Bu ülkede her yıl yüzlerce çocuk kaybediliyor, akıbetleri düzen karanlığında kayboluyor. On binlerce çocuk ise cinsel istismara uğruyor. Sadece 2008-2016 yılları arasında 104 bin 521 çocuğun kaybolması tablonun vahameti hakkında fikir veriyor. Bu korkunç tabloyu örtmeye çalışan iktidarın aparatı TÜİK, 8 yıldır veri açıklamıyor. Buna karşın resmi kurumlara yansıyan verilere göre sadece 2023 yılında 30 bine yakın çocuk istismara uğramış. Bu rakam 10 yıl öncesinin iki katına tekabül ediyor. Maraş depremlerinin ardından kaybolan 30 çocuğa ise halen ulaşılabilmiş değil.

Toplumun en korunaksız kesimini oluşturan çocukların bakımı ve çok yönlü gelişimi devletin sorumluluğunda olması gerekirken, sermaye düzeni bu sorumluluğu tümüyle ailenin, özellikle de kadınların sırtına yıkıyor. Sistemin en küçük birimi olarak tanımlanan, erkek egemenliği üzerine kurulmuş "kutsal aile"de kadınlar için baskı, şiddet ve eşitsizlik hüküm sürerken, bu tabloda çocukların ve özellikle kız çocuklarının sağlıklı gelişiminden bahsetmek olanaklı değil.

Kadınlar için olduğu kadar çocukların da en temel haklarını yok sayan sermaye devleti, 2010 yılında göstermelik olarak imza attığı çocukları korumayı içeren ve

uluslararası nitelik taşıyan Lanzorette Sözleşmesi'nin hükümlerini uygulamadı. Dahası, özellikle AKP iktidarı döneminde yaratmak istedikleri "ılımlı İslam" modeline dayanarak defalarca çocuk yaşta evlilikler gündeme getirildi ve her seferinde tepkilerden kaynaklı geri çekmek zorunda kaldılar. AKP'li yıllarda 765 bin çocuğun evlendirilmesi ise bizzat devletin yol düzlemesi sonucu gerçekleşti. Öbür yandan, palazlandırılan tarikatler, cemaatler, kuran kursları, sübyan mektepleri ile başta çocuklar olmak üzere emekçiler dinsel gericiliğin girdabına itildi/itiliyor. Ensar Vakfı'nda tecavüze uğrayan çocuklar konusunda "bir kereden bir şey olmaz" diyerek tecavüzcülere siper olan AKP'li bakanlar, kaçak olarak işletilen Aladağ yatılı okulunda yanan çocukları da "kader kurbanı" ilan ederek unutturmak istediler.

Tüm bu tabloyu iktidarın suçluları cezasızlıkla koruyan politikaları tamamlıyor. Kadınlara ve çocuklara dönük katliam ve istismar faileri ya küçük cezalarla ödüllendiriliyor ya da örtülü aflarla salıveriliyor. Böylelikle failer bu cezasızlık politikalarından güç almaya devam ediyor.

Narin'in katledilmesi ve ardından yaşanan süreç ise bu tablonun bir parçası. Sermaye düzeni baskı, eşitsizlik ve şiddetten besleniyor. Kapitalist sınıfın tahakkümü de baskı ve zora dayanarak sürüyor. Ondandır ki, toplumda dezavantajlı konumda olan kadınların ve çocukların haklarının korunmasının düzen için hiçbir önemi yok. Yeter ki erkek egemen-

liğin hakim olduğu "kutsal aile" ve bu sömürü düzeni ayakta kalsın!

TEPEDEN TIRNAĞA ÇÜRÜMÜŞ DÜZEN!

Krizin faturasının çok yönlü olarak işçi ve emekçilere ödetildiği, kara para aklayanların, uyuşturucu tacirlerinin, çete ve mafya mensuplarının iktidarın destekleriyle ellerini kollarını sallaya sallaya gezdiği, kadına yönelik şiddetin ürkütücü boyutlara geldiği bir dönemden geçiyor. Emekçiler, küçük yaşlara kadar inen uyuşturucu kullanımıyla, yasadışı bahislerle, kumarla, fuhuşla sersemletiliyor, yozlaştırılıyor. Sermaye düzeni ayakta kalmak için çürüyor, çürüdükçe örgütlü mücadeleyi yükseltmeyen toplumu da çürütüyor.

Küçük bir kız çocuğunun katledilmesi ve ardından yaşananlar ise bu çürüme ve yozlaşma gerçeğine ayna tutuyor. Bir çocuk katlediliyor, çoğunluğu akrabaları olan bütün köy susuyor, dahası yansıyanlara bakılırsa suçun üstünün örtülmesi için neredeyse seferber oluyorlar.

Öte yandan, kamuoyunun basıncıyla hareket etmek zorunda kalan ve günler boyunca Narin'i bulmamak için ayak sürüyen devlet güçleri, soruşturma sürecinde de adeta faileri açığa çıkarmamak için büyük bir çaba sarf ediyor. AKP Diyarbakır Milletvekili Galip Ensarioğlu'nun "bilip de susmamız gereken şeyler var" diyerek "40 yıllık dostluğu" olduğunu iddia ettiği aile ile suç ortaklığı yapması, toplum çapında infial yaratan olay karşısında devlet güçlerinin tutumuna açıklık sağlıyor.

Aynı günlerde ailenin bağlı olduğu aşiret tarafından yapılan, küçük bir kız çocuğunun katledilmesine karşı en ufak bir üzüntü belirtisinin yer almadığı, dahası cinayet karşısındaki toplumsal duyarlılığın "dış güçlere" bağlayan ve devlete bağlılığı ifade eden açıklama ise tabloyu tamamlıyor.

Mesaj açık: Devlete ve aynı zamanda AKP-MHP iktidarına yakınsanız, ne denli iğrenç bir suç işlerseniz işleyin, itinayla üstü kapatılır! Geride kalan süreçte açığa çıkan tablonun bizlere yeniden gösterdiği bir başka gerçek de bu oldu. Zira köyün geçmişte Hizbullah'la (Hizbil-kontra), bugün AKP ile bağları var. Köyün uyuşturucu ve silah kaçakçılığı pazarında yer tuttuğu da iddia ediliyor... Bu iddialar doğru mudur bilinmez ama toplumsal bir suç karşısında devlet kurumlarının ve AKP iktidarı temsilcilerinin tutumlarına bakıldığında çürümenin sermaye düzeninin tüm kurumlarını tepeden tırnağa kadar sardığı da bir gerçek.

Özetle, Narin Güran'ın katledilmesinin sorumlusu tek başına aile fertleri değil. Narin ve Narinleri katleden, kadınları ve çocukları korumayan, baskıyı ve eşitsizliği her daim büyüten, ayakta kalmak için çürüyen ve alta doğru toplumu da çürüten kapitalist sömürü düzeninin kendisidir.

Narinleri yaşatmak, çocuklara insanca bir yaşam ve gelecek sağlayabilmek, kapitalist sömürü düzeni emekçilerin örgütlü mücadelesiyle alaşağı edildiğinde mümkün olacak!

İktidarın “doğal afetler” karşısındaki acizliği

Kapitalist sistemde insan yaşamının neredeyse hiçbir değeri yok. Bu gerçeği insanların ölüm şekli üzerinden de görebiliyoruz. Buna insanların toplu ölümü de dahil. Dünyada pek çok yozlaşmış, yaşamı ve insanı hiçe sayan rejim var. Ancak doğal afetler, iş “kazaları” ve doğal yaşamın yok oluşu/edilişi karşısında, Türkiye’deki mevcut dinci-faşist rejimin tutumu, konumu ve pratiği rezalet ve felaket boyutlarındadır.

Türkiye bir deprem ülkesidir. Coğrafi olarak hareketli ve kırılgan fay hatları kuşağının üstünde olan Anadolu, insanlık tarihi boyunca pek çok yıkıcı depremlere şahit olmuştur. Yakın geçmişe bakacak olursak; 27 Aralık 1939 Erzincan depremi, 17 Ağustos 1999 Gölcük ve Adapazarı depremi, 23 Ekim 2011 Van depremi ve son olarak 6 Şubat 2023 Maraş merkezli depremler... Bunlar son yüzyılda yaşanan depremlerin yıkıcılığı hakkında bir fikir verebilir. Depremlerin yarattığı yıkımın yanı sıra; deprem sonrası gelişen sürece müdahalede yaşanan aksaklık ve yanlış yöntemler en az depremler kadar yıkıcı sonuçlara yol açtı.

Böylesi bir coğrafyada depremlerin bu kadar büyük bir yıkım getirmesinin üstü “doğal afet” ya da “yüzyılın felaketi” gibi söylemlerle örtülemez. Literatürde, doğal afet; yağmur, sel, fırtına, heyelan, deprem, yıldırım, yangın gibi doğa olaylarının yarattığı yıkım için kullanılan genel bir ifadedir. Oysaki “doğal afetlerin” yarattığı yıkımın en büyük nedeni, doğal yaşam alanlarının fütursuzca tahrip edilmesi, felaket düzeyindeki kirlilik, ormanların yakılması veya kesilmesi, fay hatları ve nehir yatakları üzerine şehirler inşa edilmesi ve bütün bunların denetimsiz, rant odaklı bir şekilde yapılmasıdır.

6 Şubat 2023 Maraş merkezli deprem 11 ilde yıkıcı etkiler yarattı. On binlerce binanın yıkılmasına ve yüz binlerce insanın ölümüne sebep olan felaketin ardından, devletin yaptığı ilk iş vatandaştan para dilenmek oldu. Bir taraftan para toplama yarışına giren devlet öbür taraftan yaşanan felaket karşısında yeterli ve doğru bir pratik hat sergileyememenin yarattığı politik iflasla, çareyi Olağan Üstü Hal (OHAL) ilan etmekte buldu.

Öyle ki, ancak üçüncü gün kurtarma çalışmalarına başlayan devlet kurumlarına güvenin kalmaması üzerine toplanan yardımların ve bağışların pek çoğu Kızılay’a değil, Haluk Levent’in kurduğu “AH-BAP” derneğine yapıldı. Üstelik uluslararası yardımların da pek çoğu bu dernek üzerinden gerçekleşti.

Bir devlet kurumu olan Afet ve Acil Durum Yönetimi Başkanlığı (AFAD), depreme ilk ve genel müdahalede pek çok açıdan yetersiz kaldı. Kızılay’ın AKP’li şefi ise depremin ikinci gününde çadır satıyordu. Bu kepezeliklerin pek çok nedeni olsa da en önemlisi, diğer pek çok devlet kurumu gibi AFAD’ın da çürümüş ve kokuşmuş olmasıdır. Bu çürümenin kaynağı elbette sermaye devletidir. 17 Ağustos 1999 depreminin ardından “geçici” olarak çıkarılan “Özel İletişim Vergisi” toplanmaya başlanmıştı. AKP’li Milletvekili Naci Bostancı’ya bir vesile ile “deprem için toplanan vergiler nerede?” diye sorulduğunda “Deprem vergileri depremde kullanılacak diye bir şey yok!” diyerek tam bir pişkinlikle AKP’nin depreme ve doğal afetlere bakışını özetlemişti.

AKP-MHP iktidarının bir başka acizliği ise orman yangınlarına karşı yapılan müdahalelerdeki yetersizliğidir. Çoğu zaman ormanlar rant alanlarına dönüştürülmek için planlı bir şekilde yakılıyor ve yangın söndürme çalışmaları öyle ya da böyle savsaklanıyor. Bunda liyakatsiz, sırf AKP’li olduğu için kurumların başına ata-

nan kişilerin beceriksizliği de rol oynuyor. Türkiye’nin pek çok alanda dünyanın lideri olduğu safsatasını dillerinden düşürmeyen iktidar, yangına müdahale için yeterli sayıda uçak ve helikopterlere sahip değil. Halihazırda var olan araçlar ise hangarlarda çürümeye terk edilmiştir. Bu vahim tablo pişkinlik ve vurdumduymazlığın vardığı boyutu gözler önüne seriyor.

2014 yılında Soma madeninde yaşanan ve 301 madencinin ölümüyle sonuçlanan kazanın ardından gelen eleştirilere karşı, dönemin başbakanı Erdoğan “Bunlar olağan şeylerdir. Literatürde iş kazası denilen bir olay vardır. Bunun yapısında fitratında bunlar var. Hiç kaza olmayacak diye bir şey yok” diyerek, önlem almayan yandaş kapitalistlerin vahşi katliama zemin hazırlamasını savunmuştu. Geçtiğimiz günlerde ise Plan ve Bütçe Komisyonu Başkanı Ahmet Tural “Tanrı ile aramıza girmeyin. Bunların hepsi doğal afet” diyerek işledikleri suçları Tanrı’nın sırtına yıkmaya çalıştı.

İnsanı, doğayı, yaşamı hiçe sayan bu pervasız söylemler, yaşanacak yeni bir felaket karşısında iktidarın yapacakları ve yapmayacakları hakkında da fikir veriyor. Oysa ki 2024 Dünya Risk Endeksi’ne göre Türkiye “afet riskinin çok yüksek olduğu ülkeler” arasında yer alıyor. Elbette bu Saray rejiminin umurunda değil. Ne de olsa bedeli kendileri ödemiyor.

Erdoğan’a göre “Kader planı” çerçevesinde gerçekleşen Soma madenci katliamı ne ilkti ne de son oldu. Keza Bartın’da yaşanan toplu katliamın ardından da benzer vaazlar verilmişti. Oysa meydana gelen maden ve iş “kazalarının” “kader planı” zırvasıyla bir alakası yoktur. Kazaların ölümlü sonuçlanması, kapitalistlerin gerekli önlemleri almaması ve ağır çalışma koşullarından kaynaklanıyor. Katil kapitalistlere kalkan olan AKP şefinin “İşin fitratı” dediği şey, daha fazla kâr ve daha fazla rant dayalı vahşi kapitalizmin fitratından başka bir şey değildir.

Tüm bunlar, mevcut siyasi iktidarın toplum ve doğal yaşam için en az “doğal afetler” kadar tehlikeli ve yıkıcı olduğunu gösteriyor. Madenlerde yaşanan “kazalar”, çürük ve denetimsiz şekilde yapılan binaların depremde tuz buz olması, ailesini kaybeden çocukların kaçırılması veya cemaatlara teslim edilmesi, deprem bölgesine camii imamı gönderilmesi, nehir yataklarına şehirlerin kurulması gibi olayları, Erdoğan’ın “kader planı” diye tanımladığı bilim dışı gerici zihniyetin ürünüdür. Baştan aşağı çürümüş olan iktidarın bugüne kadar aldığı politik ve pratik tutumlar da bu kokuşmuş orta çağ artığı ideolojiye dayanmaktadır.

K. TORLAK

Küba Devrimi'nin önderlerinden, enternasyonalist devrimci...

Che Guevara
kavgamızda yaşıyor!